

مرکز تحقیقات اسلامی

اصفهان

گامی

عمران
علیهما السلام

www. **Ghaemiyeh** .com
www. **Ghaemiyeh** .org
www. **Ghaemiyeh** .net
www. **Ghaemiyeh** .ir

دومین دور

قرآن و اسرار آفرینش

تفسیر سوره رعد

آیة الله جعفر سبحانی

چاپ پنجم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قرآن و اسرار آفرینش (تفسیر سوره رعد)

نویسنده:

آیت الله العظمی جعفر سبحانی (دام ظلّه)

ناشر چاپی:

توحید

ناشر دیجیتال:

مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

فهرست

۵	فهرست
۶	قرآن و اسرار آفرینش (تفسیر سوره رعد)
۶	مشخصات کتاب
۶	پیش‌گفتار
۷	خصوصیات سوره رعد
۸	نکات پنج‌گانه
۲۲	آیات چهارگانه الهی
۳۳	پژوهشی در مورد حروف مقطعه قرآن
۴۱	بازگشت به زندگی، عجیب نیست
۴۷	اعجاز پیامبر به هوس این و آن نیست
۵۵	چرا پرستش، مخصوص خداست؟
۶۲	نشانه‌های حق و باطل
۷۲	روزی‌های وسیع و م
۷۸	دشمنان حق
۸۴	دو گروه منصف و لجوج از اهل کتاب
۹۱	وظیفه اصلی پیامبر
۹۵	درباره مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

قرآن و اسرار آفرینش (تفسیر سوره رعد)

مشخصات کتاب

سرشناسه: سبحانی تبریزی جعفر، - ۱۳۰۸
 عنوان و نام پدید آور: قرآن و اسرار آفرینش تفسیر سوره رعد/ نگارش جعفر سبحانی مشخصات نشر: قم توحید، ۱۳۶۲.
 مشخصات ظاهری: ص ۴۱۶
 فروست: (انتشارات توحید ۳۴)
 شابک: بها: ۴۰۰ ریال وضعیت فهرست نویسی: فهرست‌نویسی قبلی یادداشت: کتابنامه به صورت زیرنویس عنوان دیگر: تفسیر سوره رعد
 موضوع: کیهان‌آفرینی -- جنبه‌های قرآنی موضوع: قرآن و علوم موضوع: تفاسیر (سوره رعد)
 رده بندی کنگره: BP۱۰۴/ک ۹س ۲ ۱۳۶۲
 رده بندی دیویی: ۲۹۷/۱۵۹
 شماره کتابشناسی ملی: م ۶۲-۳۰۱۵

پیش‌گفتار

پیش‌گفتار بسم الله الرحمن الرحيم

قرآن مجید برای تدریس علوم و فنون زندگی، که بشر به نیروی تفکر می‌تواند به آنها دست بیابد، نیامده است و هرگز پیامبر برای این مبعوث نگردیده، که علوم فیزیک و یا شیمی و یا دیگر مسائل ریاضی و نجومی و فلکی را به ما بیاموزد؛ زیرا قرآن - همان‌طور که خود را معرفی کرده است - کتاب هدایت و تربیت است و هدف از نزول آن، رهبری بشر به سوی خدا و رستخیز و فضایل اخلاقی و سجایای انسانی است. از یک چنین کتابی نباید انتظار داشت که روش خیاطی و معماری به ما بیاموزد و درباره انواع بیماری‌ها و داروهای آن و یا فرمول‌های ریاضی و معادلات جبری سخن بگوید؛ زیرا همه اینها از هدف یک کتاب تربیتی بیرون است. ولی - با اعتراف به این مطلب - گاهی قرآن در ضمن رهبری بشر به مبدأ و معاد، یا در میان سخن از قدرت بی‌پایان خدا، پرده از روی اسراری برداشته است که قبل از تحول اخیر علمی، هیچ کس از آن آگاه نبود و اسراری از جهان آفرینش را در خود منعکس کرده است که نمی‌توان آن را معلول تصادف و یا نتیجه اطلاعات زمان دانست؛ زیرا نمی‌توان اطلاعات وسیع و گسترده پیامبر درس نخوانده را از عالم خلقت - که فقط دانشمندان عصر حاضر در پرتو آلات و ابزار علمی بر آنها دست یافته‌اند - معلول تصادف دانست و گفت این حقایق علمی بی‌اختیار بر زبان گوینده قرآن جاری شده است، هم‌چنان که نمی‌توان آن را اثر اطلاعات زمان دانست؛ چون در زمان نزول قرآن از این علوم و اطلاعات اثری نبود؛ بلکه چاره‌ای جز این نیست که بگوییم آفریننده جهان همه این اطلاعات را در اختیار او نهاده و از این طریق، برگی زرین بر برگ‌های پرافتخار قرآن و تاریخ پیامبر اکرم افزوده است. در تطبیق آیات قرآن بر اکتشافات عصر حاضر دو راه افراط و تفریط وجود دارد که باید از هر دو پرهیز کرد: ۱. گروهی در تطبیق آیات قرآن بر علوم و دانش‌های روز، آن‌چنان افراط می‌ورزند که تو گویی قرآن جز برای تشریح اسرار آفرینش و بیان روابط موجودات مادی، هدف دیگری ندارد در صورتی که قرآن زندگی دنیوی را زندگی ناچیز و حیات و زندگی حقیقی را از آن سرای دیگر می‌داند. (۱) بنابراین دلیلی ندارد که قرآن تنها برای آموزش چنین مسائلی آمده باشد و یا توجه آن به این بخش، دیگر بخش‌ها و اهداف معنوی قرآن را تحت‌الشعاع خود قرار دهد. ۲. گروهی از تشریح آیات مربوط به آفرینش انسان و جهان سخت

امتناع ورزیده و هرگز حاضر نیستند آیه‌ای از آیات قرآن را به آن چه تاکنون بشر فهمیده است، ناظر بدانند و در این راه کوچک‌ترین انعطافی از خود نشان نمی‌دهند و از هر نوع اظهار نظر و تفسیر مفاد آیات، خودداری می‌نمایند تو گویی یکی از اهداف قرآن، توجه انسان به اسرار خلقت (آن هم به منظور هدایت به مبدأ و معاد) نیست. از این رو تنها آن گروه می‌توانند از قرآن بهره کامل ببرند که در تمام اهداف قرآن، حزم و احتیاط، اعتدال و میانه‌روی را از دست ندهند و این همان راهی است که کوشش شده است در این کتاب پی گرفته شود و با رعایت دو شرط زیر، در تشریح آیات مربوط به سنن آفرینش و تطبیق آن با دیدگاه‌های دانشمندان عصر حاضر کوتاهی نشده است: الف) دقت شده است که تنها آن دسته از آیات مورد بحث قرار گیرد که دلالت آنها بر نظریه‌های علمی روز واضح و روشن باشد. ب) نظریه علمی که آیه بر آن تطبیق می‌گردد، از مسائلی باشد که از دایره تئوری بیرون بوده و جزو حقایق مسلم علمی شود و در پرتو ابزار علمی و وسایل تحقیقی روز به صورت حقیقت ملموس در آمده باشد. با توجه به این دو شرط آیات مربوط به سنن آفرینش و تطبیق آنها با اکتشافات روز بررسی شده است. به‌راستی قرآن کتاب نامتناهی و بی‌پایانی است و نسخه دوم طبیعت به‌شمار می‌رود که هر چه بینش‌ها وسیع‌تر و دیدها عمیق‌تر شود و هر چه در باره آن تحقیقات و مطالعات زیادتری انجام گیرد، رموز و اسرار آن رخ می‌نماید و حقایق نوی از آن کشف می‌شود. از کتابی که از جانب خدای نامتناهی برای هدایت بشر فرستاده شده است جز این انتظار نیست. کتاب او باید به‌سان خود او نامتناهی و ویژگی مقام ربوبی را دارا باشد و در نمایاندن انتساب خود به حق و مبدأ عالم، به دلیل و برهانی نیاز نداشته باشد و به‌سان خورشید، خویش را بنمایاند و محیط را روشن سازد. پیامبر عالی‌قدر در سخنان خود به خصیصه «نهایت ناپذیری» قرآن اشاره می‌کند و می‌فرماید: «ظاهره اُنیق و باطنه عمیق لا تحصی عجائبه ولا تبلی غرائب» (۲) قرآن ظاهری زیبا و باطنی عمیق دارد. شگفتی‌های آن پایان نمی‌پذیرد و تازه‌های آن کهنه نمی‌شود». امیر مؤمنان نیز در یکی از خطبه‌ها به این خصوصیت اشاره می‌کند و می‌فرماید: «سراجاً لا تخبو توقده و بحراً لا یدرک قعره» (۳) قرآن مشعل فروزانی است که فروغ و تابش آن به خاموشی نمی‌گراید و دریای عمیقی است که فکر بشر به ژرفای آن نمی‌رسد». امروز این حقیقت، برای دانشمندان کاملاً ملموس است و هر روز از قرآن حقایق تازه‌تری را کشف می‌کنند و یکی از علل جاودانی بودن قرآن همین است که در هر عصری، دانشمندان جهان به فراخور دانش و اطلاعات خود از آن بهره می‌برند و نورافشانی آن، به دوره و زمانی و گروه و توده خاصی اختصاص ندارد. با این که این کتاب به صورت تفسیری نارسا برای سوره رعد نگاشته شده و این سوره علاوه بر اسرار آفرینش، در موضوعات گوناگونی بحث و گفتگو نموده است اما از آن جا که در آغاز این سوره از اسرار آفرینش به طرز بدیعی سخن به میان آمده، به طوری که در هیچ سوره‌ای این اندازه عنایت به بیان اسرار خلقت دیده نمی‌شود، نام کتاب با الهام از نخستین فصول کتاب، قرآن و اسرار آفرینش انتخاب شد. این کتاب قبلاً به صورت سلسله مقالاتی در مجله مکتب اسلام در بخش تفسیر چاپ شده است و اکنون به صورت کتاب و به نحو کامل‌تری به خوانندگان گرامی تقدیم می‌گردد شاید چراغی فرا راه پیروان قرآن باشد و تمام طبقات، مخصوصاً نسل جوان را با حقایق نورانی قرآن آشنا سازد. قم، حوزه علمیه - آیه الله جعفر سبحانی

۱۱ فروردین ۱۳۵۴ / ۱۷ ربیع الاول ۱۳۹۵

خصوصیات سوره رعد

خصوصیات سوره رعد سوره مورد بحث، سیزدهمین سوره قرآن است و شماره آیات آن از ۴۳ تجاوز نمی‌کند و در مورد نزول آیات آن در مکه یا مدینه میان مفسران اختلاف وجود دارد، ولی دقت در مضامین آیات آن، که خود یکی از طرق شناسایی مکی و مدنی بودن سوره‌هاست، روشن می‌سازد که آیات آن مکی است؛ زیرا در این سوره درباره موضوعاتی بحث و گفتگو شده است که تنها محیط مکه ایجاب می‌کرد چنین بحث‌هایی مطرح شود. برای نمونه کافی است آیه پنجم و هفتم آن را بررسی کنید؛ زیرا

خداوند در آیه پنجم، گفتار منکران معاد را نقل می‌کند و می‌گوید: تعجب از گفتار کسانی است که می‌گویند: «آیا ما پس از خاک شدن بار دیگر زنده می‌شویم» (۴). به‌طور مسلم این نوع اعتراض‌ها و انتقادها در محیط مشرکان مکه بوده است از این‌رو همین اعتراض‌ها در سوره‌های «یس» (۵) و «صافات» (۶) - که هر دو از سوره‌های مکی هستند - نیز وارد شده است. در آیه هفتم «معجزه خواهی» گروهی را نقل می‌کند که با وجود بزرگ‌ترین معجزه الهی (قرآن) خواهان معجزات دیگری بودند. آن‌گاه در رد خواسته آنان می‌فرماید: «پیامبر فقط بیم‌دهنده است و برای هر گروهی راهنمایی است»؛ (۷) یعنی سنن و نظام جهان آفرینش، در اختیار پیامبر نیست که مطابق تمایلات و درخواست‌های مردم، در جهان خلقت تصرف کند و اعجاز آورد، بلکه منذر و راهنما و بیم‌دهنده‌ای بیش نیست. ناگفته پیداست این درخواست‌ها و لجاجت‌ها مخصوص مشرکان قریش و هم‌فکران آنها بوده است و مشابه همین درخواست‌ها در سوره اسراء (آیه‌های ۹۰ - ۹۴) وارد شده است و مفسران بر مکی بودن آیات سوره «اسراء» متفقند و محیط مدینه - که مخصوص مسلمانان و اهل کتاب بوده است - برای طرح چنین مطالب، مناسب نبوده و این سنخ لجاجت‌ها در آنجا وجود نداشته است. آری، ذیل و دنباله آیه ۳۱ (۸) - که حاکی از نزول مصیبت‌های کوبنده بر قریش و یا هم‌جوار آنهاست - شبیه آیات مدنی است ولی از آنجا که صدر آن مکی است به نظر می‌رسد ذیل آن نیز مکی باشد و ما در محل خود، نظیرمان را درباره ذیل این آیه خواهیم گفت و اثبات خواهیم نمود ذیل آیه، هدف عمومی را تعقیب می‌کند و اختصاص به قریش ندارد بنابراین، مانع ندارد که این آیه با ذیل خود، در مکه نازل شود. آری، آخرین آیه (۹) این سوره - که اهل کتاب را گواه بر رسالت خود می‌گیرد - از آیات مدنی است و هیچ مانع ندارد که خصوص این آیه در مدینه نازل شده باشد؛ ولی تعجب از قتاده است که همه آیات سوره، جز ذیل آیه ۳۱ را مدنی می‌داند (۱۰). در صورتی که اگر عکس می‌گفت مناسب‌تر و به اعتبار نزدیک‌تر بود. هدف و مزایای سوره یکی از مزایای سوره، بیان سنن آفرینش و اسرار پیچیده خلقت است. در این سوره از روی نظام آفرینش و یک سلسه قوانین طبیعی و رموز جهان هستی، با بیانی متین و تعبیری استوار، پرده برداشته شده که با آخرین تحولات و حقایق ثابت علمی، کاملاً موافقت دارد و چنین شرح و بسط و عنایت کاملی به بیان حقایق و سنن جهان آفرینش از خصایص این سوره است. از این نظر، این سوره در قرآن مانندی ندارد و آیات مربوط به این قسمت را باید از «معجزات علمی» قرآن شمرد که شرح و تفسیر آنها کاملاً درخور دقت و اهمیت است و در حقیقت از دلایل رسالت پیامبر گرامی به شمار می‌رود. از این بیان، هدف سوره نیز روشن شد؛ زیرا هدف سوره به گواهی مضامین آیات آن، تشریح دلایل توحید و طرح براهین یگانگی وی، که اساس دعوت پیامبر را تشکیل می‌دهد، می‌باشد و در نتیجه، اثبات رسالت پیامبر و آسمانی بودن کتاب اوست. از این جهت در آغاز و پایان سوره، صحت رسالت و حقانیت کتاب وی مورد عنایت قرار گرفته است. در خلال سوره به مناسبت‌هایی درباره پاره‌ای از موضوعات، سخن به میان آمده و برای مجسم ساختن منظره مبارزه حق و باطل و سرانجام این مبارزه دایمی، مثال بسیار جالبی زده شده که در محل خود به تفسیر آن خواهیم پرداخت و در اواخر سوره، رشته سخن به موضوع «بداء» و «کتاب محو و اثبات» کشیده شده که خود آن، یکی از معارف ممتاز عقلی قرآن است. بی‌نوشتها: ----- ۱. «وَمَا هَذِهِ الْحَيَوةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهْوٌ وَ لَعِبٌ وَ إِنَّا لَأَخْرَجُ لَهَا لَ الْحَيَوةَ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ؛ زندگی دنیا بازیچه‌ای بیش نیست و زندگی حقیقی، زندگی سرای دیگر است اگر بدانند» - عنکبوت (۲۹) آیه ۶۴. ۲. اصول کافی، ص ۵۹۱. ۳. نهج البلاغه، خ ۱۹۳. ۴. «إِذَا كُنَّا تُرَابًا أِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ». ۵. یس (۳۶) آیه ۷۸. ۶. صافات (۳۷) آیه ۱۶. ۷. «وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ». در مورد ذیل آیه، به‌طور مشروح بحث خواهیم کرد. یکی از معانی محتمل در آیه، همین ترجمه‌ای است که در متن ذکر شد. ۸. «... وَ لَمَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا تُصَِّبُهُمْ بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةً أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا مِنْ دَارِهِمْ حَتَّى يَأْتِيَ وَعْدُ اللَّهِ...». ۹. «قُلْ كَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَ بَيْنَكُمْ وَ مَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ». ۱۰. شیخ طوسی، تبیان، ج ۶، ص ۲۱۱.

نکات پنج گانه ۱. «... تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَالَّذِي أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ؛ این است آیه‌های کتاب (۱)، و همه آنچه از طرف پروردگارت بر تو نازل گردیده، حق و استوار است، ولی بیشتر مردم به آن باور ندارند». ۲. «اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَاوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ أَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى يُدَبِّرُ الْأَمْرَ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ؛ خدایی که آسمان‌ها را بدون ستونی که ببینید، برافراشت، سپس بر عرش (قدرت) استیلا یافت. آفتاب و ماه را (برای شما) مسخر ساخت. هر یک تا مدت معلومی به حرکت خود ادامه می‌دهند. خدا امور جهان آفرینش را تدبیر می‌کند، آیات خود را تشریح می‌نماید؛ باشد که به (روز رستاخیز) و لقای پروردگار خود یقین پیدا کنید». مقدمه همان‌طور که در بخش اول کتاب گفته شد هدف سوره، تشریح دلایل توحید خدا و طرح براهین یگانگی وی، از طریق بیان نظام آفرینش و رموز جهان هستی است. از این نظر، پس از آن که خداوند در آیه نخست همه آیات قرآن را صحیح، متقن و استوار معرفی می‌نماید، برای اثبات اتقان آن و در عین حال اثبات توحید خود، در آیه بعدی به شرح برخی از قوانین عظیم جهان خلقت، که امروز از محیط فرضیه، قدم به جهان قوانین علمی گذارده و احياناً جنبه حسی به خود گرفته است، می‌پردازد. تنها مضامین همین آیه دوم کافی است که ثابت کند که آورنده قرآن، با جهانی مافوق ماده و عالم غیب ارتباط داشته و این حقایق علمی را که در آن روز برای کسی روشن نبوده و قرن‌ها پس از نزول قرآن کشف شده، از جهان دیگر اخذ کرده است. نکات پنج‌گانه‌ای که در آیه دوم وارد شده است، یک رشته نکات برجسته علمی را در بردارد که از این نظر، شایسته است درباره هر یک به‌طور مشروح بحث نماییم و ما فهرست همه را در این جا به‌طور اجمال می‌آوریم سپس درباره هر کدام جداگانه بحث می‌کنیم: ۱. جاذبه عمومی؛ ۲. استیلا بر عرش قدرت؛ ۳. تسخیر خورشید و ماه؛ ۴. حرکت عمومی کرات آسمانی؛ ۵. تدبیر جهان آفرینش. هم‌اکنون به تفسیر نخستین قسمت آیه - که یکی از معجزات علمی قرآن است - می‌پردازیم. قرآن و جاذبه عمومی صفحه نیلگون آسمان، همواره با اجرام شفاف و درخشنده خود مورد توجه انسان بوده است و هر دوره‌ای به نحوی مورد تفسیر واقع شده و نظریات گوناگونی در مورد آن ابراز گردیده است: روزگاری هیأت ذیمقراطیس و دورانی هیأت فیثاغورث افکار دانشمندان جهان را به خود مشغول ساخته بود و سپس فرضیه بطلمیوس - که یک قرن و نیم پیش از میلاد پدید آمد - حدود پانزده قرن بر جوامع علمی جهان از شرق و غرب حکومت کرد و در نهضت اخیر علمی غرب، اساس آن به وسیله چهار دانشمند غربی متزلزل گردید و معلوم شد که آن همه تفسیرها و دقت‌ها درباره آسمان‌ها و زمین، پنداری بیش نبوده است. کپرنیک لهستانی، مرکزیت زمین را تکذیب کرد. کپلر آلمانی ثابت نمود که هر سیاره‌ای در گردش خود به دور خورشید یک مدار بیضی شکل را طی می‌کند. گالیله ایتالیایی با اختراع دوربین، ستارگان نامریی بسیاری کشف کرد. نیوتون با کشف قانون جاذبه عمومی ثابت نمود که بر خلاف پندار بطلمیوس که تصور می‌کرد که ستارگان مانند میخ بر پیکر جسمی بی‌رنگ (فلک) کوبیده شده‌اند، میلیون‌ها منظومه شمسی و کهکشان‌ها و سحابی‌ها در فضا معلقند و در پرتو قانون جاذبه و قانون نیروی گریز از مرکز - که بر سرتاسر جهان آفرینش، در تمام کرات و سیارات و کواکب و کهکشان‌ها و حتی میان دو ذره بسیار کوچک و ناچیز حکمفرماست - از سقوط و اصطکاک مصون و محفوظ مانده‌اند. خلاصه این دو قانون این است که تمام اجسام حالتی دارند که یکدیگر را جذب می‌کنند و هیچ موجودی از جاندار و غیره از این قانون مستثنا نیست. نیروی جاذبه با فاصله دو جسم، نسبت معکوس دارد؛ یعنی هر چه اجسام به هم نزدیک‌تر باشند نیروی جاذبه آنها بیشتر می‌شود و اگر تنها قانون جاذبه بر جهان حکومت می‌کرد اجرام آسمانی به هم خورده و انتظام از بین می‌رفت؛ ولی قانون نیروی گریز از مرکز، موجب برقراری تعادل در میان اجسام گردیده است و این قوه در همه اجسامی که حرکت دورانی دارند موجود است. هنگامی که آتش گردان را می‌چرخانیم احساس می‌کنیم که دست ما را می‌کشد و این، همان نیروی گریز از مرکز است. در سایه این دو قانون میلیون‌ها موجود در فضا معلق است و بدون ستون، به حرکت خود ادامه داده و کوچک‌ترین اصطکاک و سقوطی در

آنها رخ نمی‌دهد. شیوه بزرگان متفکران بزرگ این اختصاص را دارند که هیچ مطلبی را بیهوده و نامربوط نمی‌انگارند و به هیچ موضوعی سرسری نمی‌نگرند و از مسائل و نمودهای بسیار ساده و عادی درس‌های بزرگ می‌گیرند. چه بسیارند کسانی که حس کرده‌اند بدنشان در آب سبک می‌شود. یا سیبی از... سقوط می‌کند. یا چلچراغی در بالای سرشان به توج در می‌آید. اما فقط ارشمیدس پیدا می‌شود که از آن، اصول «تعادل مایعات» را نتیجه بگیرد و تنها نیوتون می‌تواند قانون «جاذبه عمومی» را کشف کند و فقط گالیله بود که قانون سقوط اجسام را از روی آن به دست آورد. (۲) شک نیست که همه، وجود نیروی مرموزی را در درون زمین که همه اجسام را به سوی خود می‌کشد، پیش از نیوتن احساس کرده بودند؛ اما این که این قانون عمومی در سرتاسر جهان آفرینش می‌باشد، ظاهراً کسی پیش از نیوتن از آن آگاهی نداشت و تنها او بود که برای نخستین بار در قرن هفدهم میلادی با الهام گرفتن از سقوط یک سیب به زمین، پرده از روی این قانون بزرگ برداشت. می‌خواهید شما هم مسأله سقوط سیب را افسانه و ساختگی بدانید آن‌چنان که هوپ (HOP) دانشمند معروف تصور کرده است یا برای آن واقعیت قائل باشید؛ در هر دو صورت این را نمی‌توان انکار کرد که کاشف قانون جاذبه عمومی نیوتن است. اهمیت این قانون به قدری است که بعضی، قرن هفده را «قرن نیوتن» نامیده‌اند. نیوتن ساعت‌های طولانی در سکوت و اندیشه فرو رفت، تا توانست این قانون پیچیده را کشف کند و این جمله را اثبات نماید که «هر دو جسم، یکدیگر را به نسبت مستقیم جرم‌ها و به نسبت معکوس فاصله‌ها، جذب می‌کنند» (۳). قرآن مجید متجاوز از ده قرن قبل از نیوتن به این حقیقت علمی در دو جای قرآن (۴) تصریح کرده و می‌فرماید: «اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَاوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا؛ خداوندی که آسمان‌ها را بدون ستون مریی برافراشته است». توضیح این که مفسران در جمله «بغیر عمد ترونها» دو احتمال داده‌اند: ۱. جمله «ترونها» صفت «عمد» جمع «عمود»، باشد و ضمیر در «ترونها» به «عمد» بر گردد نه به «سماوات». در این صورت معنای جمله چنین خواهد بود: خداوندی که آسمان‌ها را بر افراشت بدون ستونی که دیده شود. و در حقیقت، آیه ستون مریی را نفی می‌کند، نه اصل ستون را. این نظر را؛ هه بسیاری از مفسران مانند ابن عباس و غیره اختیار کرده‌اند (۵) و احادیثی که از پیشوایان ما رسیده کاملاً آن را تأیید می‌کند. حسین بن خالد از امام هشتم علی بن موسی الرضا (ع) نقل می‌کند که آن حضرت فرمود: «أليس الله يقول عمد ترونها؟ فقلت: بلى. قال: ثم عمد، لكن لاترونها؛ (۶) آیا خداوند نمی‌فرماید که بدون ستونی که دیده شود؟ گفتم: آری چنین است. فرمود: در آسمان‌ها ستون‌هایی وجود دارند، ولی دیده نمی‌شوند». مؤید این نظر روایتی است که از امام امیرمؤمنان (ع) نقل شده که فرموده است: «هَذِهِ النُّجُومُ الَّتِي فِي السَّمَاءِ مِثْلُ الْمِدَائِنِ الَّتِي فِي الْأَرْضِ مَرْبُوطَةٌ كُلُّ مَدِينَةٍ إِلَى عَمُودٍ مِنْ نُورٍ؛ (۷) این ستارگان شهرهایی هستند مانند شهرهای روی زمین و هر شهری با شهر دیگر، با ستونی از نور پیوند داده شده است». روی این نظر باید دید، منظور از ستون‌های نامریی که ستارگان را از سقوط و اصطکاک حفظ می‌نماید چیست؟ آیا جز آن نیروی مرموز ناپیدایی است که نیوتن و دانشمندان دیگر نام آن را «جاذبه عمومی» نهاده‌اند؟ و در این صورت عبارتی رساتر و همگانی‌تر از «ستون نامریی» می‌توان پیدا کرد؟! قرآن در رساندن این حقیقت علمی تعبیری بر گزیده که در تمام ادوار، برای بشر قابل درک و فهم باشد، حتی در آن دورانی که بشر به واقعیت این ستون ناپیدا پی نبرده بود، از این عبارت می‌فهمید که این کاخ بی‌ستون، ستون‌هایی نامریی دارد که به‌سان ستون‌های عمارت، این کاخ برافراشته را حفظ می‌نماید. ۲. «ترونها» را جمله مستقل گرفته مرجع ضمیر را «سماوات» بدانیم. در این صورت معنای آیه چنین می‌شود: آسمان‌ها را بدون ستون برافراشت و شما نیز آن را به همین وضع مشاهده می‌کنید. این نظر علاوه بر این که با احادیثی که از پیشوایان ما وارد شده مخالف است؛ خلاف قواعد ادبی است زیرا تا آن‌جا که امکان داشته باشد باید ضمیر به نزدیک‌ترین مرجع (یعنی عمد) برگردد؛ و ارجاع آن به مرجع دور (یعنی سماوات) خلاف ظاهر است. قرآن مجید در آیات دیگر نیز، به وضع آسمان‌ها و زمین اشاره کرده آن‌جا که می‌فرماید: «إِنَّ اللَّهَ يُمَسِّكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ تَزُولَا...؛ (۸) خداوند آسمان‌ها و زمین را از این که از محل خود بیرون بروند، نگاه می‌دارد». و این که خداوند نگاه‌دارنده آسمان‌ها و زمین است، مانع از آن نیست که یک رشته عوامل طبیعی، به فرمان خدا، در

حفاظت آنها مؤثر باشد. امام امیر مؤمنان (ع) در برخی از خطبه‌ها به این حقیقت علمی درباره زمین تصریح کرده و می‌فرماید: «أرساها علی غیر قرار و أقامها بغیر قوائم و رفعها دعائم؛ (۹) زمین را بدون تکیه‌گاه استوار ساخت و آن را بدون پایه، به پا داشت و بدون ستون برافراشت». استیلا بر عرش قدرت؛ مقصود از استیلا بر عرش چیست؟ ۲. «ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ؛ سپس بر عرش استیلا یافت و آن را مسخر ساخت». قرآن در سوره‌های متعددی، درباره عرش و استیلا خدایوند بر آن، سخن گفته است و این خود علاوه بر این که از عظمت موضوع حکایت می‌کند، گواه بر عنایت قرآن، به طرح معارف عقلی می‌باشد. ولی جای تأسف است که معارف عقلی قرآن و اصول عقیده‌ای آن، کمتر مورد توجه صحابه پیامبر و تابعین و مفسران بوده است. در این نوع از مسائل، هیچ نوع تجزیه و تحلیلی از آنان نقل نشده و جز تعبد به ظواهر و تفسیر مفردات کاری انجام نداده‌اند: سفیان بن عیینه در این قسمت به اندازه‌ای افراط ورزیده که درباره تفسیر اوصافی که خدا در قرآن برای خود ذکر نموده است می‌گوید: تفسیر آن، قرائت و سپس سکوت مطلق در برابر آن است. این طرز تفکر حاکی از نوعی جمود و رکود فکری است و اگر دانشمندان یک جامعه دچار چنین طرز فکری گردند، از قافله دانش و تمدن باز می‌مانند. شخصی که در مجلس پیشوای فرقه مالکی حاضر بود نقل می‌کند مردی به‌وی گفت: مقصود خداوند از «استوا» بر عرش چیست؟ راوی می‌گوید: در این موقع خشم و غضب سراسر بدن مالک را فرا گرفت و عرق خشم بر پیشانی او نشست، سپس سر به زیر افکند و پس از لحظاتی گفت: «الکیف غیر معقول و الاستواء غیر مجهول و الإیمان به واجب و السؤال عنه بدعة؛ کیفیت، غیر معقول و معنای استیلا- روشن و ایمان به آن واجب و پرسش از آن حرام است». سپس افزود: من از آن می‌ترسم که تو یک فرد گمراه باشی. از این رو دستور داد او را از مجلس بیرون کنند. (۱۰) قرآن با دستورهای مؤکد خود به تدبیر و دقت، با این طرز تفکر سرسختانه مبارزه کرده و اعلام می‌دارد قرآن هدفی جز روشن ساختن اذهان و راهنمایی مردم به اموری که راه درک آنها منحصر به وحی است، ندارد. بنابراین باید برای درک این حقایق عالی قرآنی در خود آیه دقت نمود و از آیات دیگر که از جهاتی مشابه آیه مورد بحث است استمداد جست و به کمک خود قرآن، قرآن را تفسیر نمود. عرش از نظر لغت و قرآن بررسی موارد استعمال «عرش» به ثبوت می‌رساند که یک معنا، بیشتر ندارد و همه معانی متعددی که لغت نویسان برای آن ذکر کرده‌اند، همگی به یک ریشه برگشته، در حقیقت از مصادیق آن معنای اصیل هستند. ابن فارس در المقاییس (۱۱) می‌نویسد: «عرش» از نظر معنا ریشه واحدی دارد و عرب، سقف ساختمان و هر نوع سایه‌بانی را عرش می‌گویند از این نظر می‌بینیم که «عرش» و «عریش» در موارد زیر به کار رفته‌اند: ۱. عریش: سایبانی است که از چوب و شاخ و برگ درخت ساخته می‌شود و انصار در جنگ بدر به پیامبر گفتند: «ألأبنی علیک عریشا؛ آیا اجازه می‌دهید برای شما سایبانی به پا کنیم؟» ۲. عریش: کجاوه و محمل زنان که شبیه به داربست انگور است. (۱۲) ۳. عرش: داربست انگور. عرب به بالا- بردن شاخه‌های تاک و بستن آن به داربست می‌گوید: «تعریش الکریم». ۴. عرش: سقف خانه. سپس می‌گوید: هر بنایی که اثر سایبانی داشته باشد، به آن عرش می‌گویند. دقت در معانی آیاتی که لفظ عرش در آنها به کار رفته این نظر را تأیید می‌کند؛ زیرا در آیات زیر، لفظ عرش در سقف و بناهای بلند به کار رفته است، مانند «وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ؛ (۱۳) آن‌چه را فرعون و قوم او می‌ساختند و خانه‌هایی را که بالا می‌بردند نابود کردیم». «... أَنْ اتَّخَذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ؛ (۱۴) به زنبور عسل الهام کردیم که از کوه‌ها و درختان و آن‌چه مردم می‌سازند برای خود لانه گیرد». «أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا...؛ (۱۵) یا به سان کسی که از دهکده‌ای عبور کرد که خانه‌های آن فرو ریخته بود». دو معنای دیگر عرش با این که معنای اصلی عرش همان بود که گفته شد، ولی روی مناسبت‌هایی در دو معنای زیر نیز به کار رفته است: ۱. سریر حکومت و تخت سلطنت که از آن زمامداران می‌باشد. مانند «وَرَفَعَ أَبَوَيْهِ عَلَى الْعَرْشِ...؛ (۱۶) یوسف پدر و مادر خود را بر تخت نشانید». «... وَ أُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَ لَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ؛ (۱۷) (ملکه سبا) از هر نعمتی برخوردار است و تخت با عظمت و بزرگی دارد». ابن فارس می‌گوید: استعمال عرش در سریر روی مناسبتی است که تخت زمامداران و حکمرانان از نظر بلندی واقعی و یا اعتباری، با معنای

اصلی عرش (ارتفاع و بلندی) داشته است. ۲. سلطه و حکومت و ملک و مملکت؛ مانند إذا ما بنوا مروان ثلث عروشهم و أودت كما أودت أیاد و حمیر؛

هنگامی که سلطنت فرزندان مروان رو به زوال نهاد و به سان حکومت‌های ایاد و حمیر نابود گردید. عرب می‌گوید: «أظننت عرشك لا يزول؛ تو تصور می‌کنی که حکومت و سلطه تو سپری نمی‌گردد؟». (۱۸) بررسی معنای استوا ۱. لفظ «استوی» اگر با دو فاعل استعمال شود؛ مانند «استوی زید و عمرو» به معنای مساوات و برابری خواهد بود؛ مانند «لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ؛ (۱۹) پیش خدا برابر نمی‌باشند». ۲. اگر با یک فاعل به کار رود به معنای اعتدال و کمال خواهد بود؛ مانند «وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَى اتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا؛ (۲۰) هنگامی که موسی نیرومند گردید و به حد کمال رسید، حکمت و علم به او دادیم». ۳. در صورتی که با حرف «علی» مفعول بگیرد در این موقع به معنای استیلا و احاطه و تسلط و تمکن خواهد بود و در تمام آیات زیر مقصود از آن استیلاست. «فَإِذَا اسْتَوَيْتَ أَنْتَ وَمَنْ مَعَكَ عَلَى الْفُلْكِ...؛ (۲۱) هنگامی که تو با کسان خود در کشتی به طرز کامل قرار گرفتی». «... فَاسْتَعْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ...؛ (۲۲) هنگامی که گیاه درشت و ضخیم گشت و توانست روی ساق خود بایستد». «لِئَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ...؛ (۲۳) به طرز کامل بر روی آنها قرار گیرید». هرگز لفظ استوا در این آیات به معنای نشستن نیست، بلکه به معنای تمکن و تسلط است؛ چیزی که هست هر گاه مدخول لفظ «علی» مرکب و کشتی باشد، در این صورت استیلا بر آن، ملازم با جلوس و قرار گرفتن روی آن خواهد بود، نه این که جلوس و نشستن یکی از معانی «استوی» است از این رو در سوره زخرف دستور می‌دهد هنگامی که بر روی مرکب قرار گرفتید بگویید: «سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرْنَا هَذَا؛ منزّه است خدایی که این مرکب را برای ما رام نمود و ما را بر آن مسلط ساخت». ۴. هر موقع پس از لفظ «علی» نام کشور و یا یکی از مظاهر قدرت و استیلا، مانند سریر قدرت، سریر عدالت، سریر سلطنت بیاید منظور از آن، تسلط و احاطه قدرت خواهد بود؛ چنان که شاعر عرب زبانی می‌گوید: قد استوی بشر علی العراق من غیر سیف و دم مهراق؛

بشر بر کشور عراق مسلط گردید در حالی که نه شمشیری کشید و نه خونی ریخت. تا این جا معنای عرش و استوا به طور کلی از نظر لغت و قرآن روشن گردید و این که اگر لفظ «استوی» با حرف «علی» استعمال شود (۲۴) ناچار مقصود از آن همان استیلا و احاطه خواهد بود؛ یعنی خدا بر عرش خویش استیلا و تسلط یافت، ولی باید دید مقصود از عرش چیست؟ درباره حقیقت عرش احتمالاتی داده‌اند که از نظر خوانندگان گرامی می‌گذرانیم: الف) عرش همان فلک نهم است که بر تمام افلاک احاطه دارد، ولی چون افلاک نه گانه مولود اندیشه ناقص بشر دوران بطلمیوس بوده است، دیگر نباید در بی‌پایگی این نظر سخن گفت. ب) سراسر جهان هستی - اعم از مجرد و مادی - (۲۵) و نتیجه استیلا بر سراسر جهان هستی موجب تدبیر و تنظیم جهان وجود و اطلاع به آن چه در آن جا می‌گذرد می‌باشد و معنای «ثم استوی علی العرش» این است که، بر سراسر هستی، که ملک خداوند و مهد سلطنت و حکومت اوست، استیلا یافت و قدرت وی بر تمام عوالم محیط گردید. اگر در برخی از آیات، «عرش» در مقابل آسمان‌ها واقع شده؛ مانند «مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ» از باب عطف عام بر خاص است. ج) موجود مجردی که از قید و بند ماده و شرایط زمان و مکان رهاست و تدبیر جهان ماده از آن جا سرچشمه گرفته و استیلا بر آن موجب علم به تفصیل حوادثی است که در این جهان می‌گذرد. د) آسمان‌ها و زمین و به عبارت دیگر، مجموع عالم ماده از کهکشان‌های عظیم و سحابی‌ها و آن چه در جهان ماده از ریز و درشت وجود دارد؛ به گواه این که جمله «ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ» و یا جمله «الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى» در شش سوره (۲۶) پس از بیان آفرینش آسمان‌ها و در یک مورد (۲۷) پس از برافراشتن آسمان‌ها، وارد شده است از این نظر می‌توان حدس زد که مقصود از این جمله این است که خداوند پس از آفریدن آسمان‌ها و زمین، بر ملک خود استیلا یافت و نتیجه استیلا بر آن جز تدبیر و تنظیم امور آنها چیزی نیست و لذا در بسیاری از موارد پس از جمله مورد بحث، لفظ «یدبر» و یا چیزهایی مانند مسخر کردن آفتاب و ماه که از مصادیق روشن تدبیر است، وارد شده اینک به عنوان نمونه در دو آیه زیر دقت بفرمایید: «... ثُمَّ اسْتَوَى

عَلَى الْعَرْشِ يُدَبِّرُ الْأُمْرَ...؛ (۲۸) بر عرش استیلا- یافت و امور جهان را تدبیر و تقدیر می نماید. «... ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ وَ سَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ...؛ (۲۹) بر عرش مستولی شد و ماه و آفتاب را تسخیر و رام نمود». بلکه از برخی از آیات استفاده می شود که نتیجه استیلا بر عرش، علاوه بر تدبیر، اطلاع از اموری است که در جهان خلقت می گذرد. به گواه این که در سوره حدید، آیه ۴، پس از جمله مورد بحث چنین می فرماید: «... يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَ مَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَ مَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَ مَا يَعْرُجُ فِيهَا...؛ (۳۰) از آن چه در زمین فرو می رود، یا از آن بیرون می آید و از آن چه از آسمان نازل می گردد و یا به سوی آن بالا می رود، آگاه است». در پایان باید توجه نمود که هر گاه منظور از عرش آن نقطه از وجود مجرد باشد که رشته تدبیر جهان خلقت به آن جا منتهی می گردد و آینه تمام نمای جزئیات عالم آفرینش است در این موقع استعمال لفظ «عرش» در آیه به مناسبت معنای اول (بلندی) است؛ زیرا یک چنین مقام و نقطه‌ای از وجود از نظر رتبه در درجه عالی و مرتبه بالاتر از عوالم دیگر قرار گرفته است. و اگر مقصود از آن، مجموع عوالم مجرد و مادی و یا خصوص آسمان‌ها و زمین باشد، به مناسبت معنای سوم (ملک و مملکت) استعمال شده است؛ زیرا جهان آفرینش به طور مطلق و هم چنین همه کهکشان‌ها و سحابی‌ها ملک خدا و کشور وی بوده و حکمران بی معارض کشور وجود و یا آسمان‌ها و زمین‌ها و مدبر واقعی همه آنها، خداست که همواره با قدرت بی پایان خود بر آن استیلا مطلق دارد. در هر حال این که برخی کوه نظران، آیه را گواه بر تجسم و یا جسم بودن خدا گرفته‌اند، علاوه بر این که مخالف دلایل قطعی عقلی و آیات دیگر قرآن است، از نظر بررسی مفردات و ظاهر آن نیز صحیح نیست. (۳۱) قرآن و تسخیر خورشید ۲. «... وَ سَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ...؛ آفتاب و ماه را مسخر (شما) ساخت». آیا تنها خورشید و ماه مسخر بشر است، یا این که دایره تسخیر وسیع تر و بزرگ تر می باشد؟ حقیقت این تسخیر چیست؟ و کی تحقق می پذیرد و در زندگی بشر چه تأثیری دارد؟ هدف نهایی از این تسخیر که موجودات زیادی کمر خدمت به میان بسته و خدمتگزار بشر شده‌اند، چیست؟ اینها سؤالاتی است که در این بخش، به آنها پاسخ گفته می شود و از خواننده گرامی درخواست می کنیم که این فصول پنج گانه را، که مربوط به تفسیر یک آیه در سوره رعد است، به دقت مطالعه کند. دایره تسخیر وسیع تر است از آیات متعددی استفاده می شود که موجودات جهان و یا بسیاری از آنها تحت تسخیر بشرند و خورشید و ماه از جمله موجوداتی به شمار می روند که برای بشر مسخر شده‌اند. آن جا که می فرماید: «أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَ مَا فِي الْأَرْضِ...؛ (۳۲) آیا نمی بینید که خداوند آن چه در آسمان‌ها و زمین است مسخر شما نموده است». «... وَ سَخَّرَ لَكُمْ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ؛ (۳۳) شب و روز را برای شما مسخر ساخت». «... وَ سَخَّرَ لَكُمْ الْأَنْهَارَ؛ (۳۴) چشمه‌ها را در اختیار شما قرار داد». «وَ هُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا...؛ (۳۵) اوست که دریا را مسخر (شما) ساخت تا از گوشت تازه آن بهره مند گردید». و هم چنین است آیات دیگر. ولی بر اثر اهمیتی که خورشید و ماه دارند و فایده عظیمی که از تسخیر این دو کره آسمانی عاید بشر می گردد، قرآن تسخیر این دو منبع قدرت و مشعل فروزان آسمانی را در سوره‌های مختلفی یادآور شده و آن را بزرگ ترین گواه توحید و استوارترین دلیل قدرت و روشن ترین سند بر لطف و مهربانی خدا می داند. (۳۶) حقیقت تسخیر و تاریخ آن از آن جا که تسخیر کننده واقعی این موجودات خداست، حقیقت تسخیر جز این نخواهد بود که موجود مسخر، مطیع و فرمانبردار اراده خدا باشد و در برابر خواست و سنن و قوانین خلقت او، خاضع گردد و جمله «كُلُّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى» که در ذیل آیه مورد بحث وارد شده، مبین حقیقت تسخیر است و چون این تسخیر، برای انتفاع و استفاده بشر انجام گرفته است، صحیح است که گفته شود آفتاب و ماه مسخر بشر است و در حقیقت خدا، آن را به نفع بشر تسخیر نموده است. تاریخ این تسخیر را می توان از لفظ «سخر» که فعل ماضی است و بر انجام فعل در زمان گذشته دلالت دارد به دست آورد. این نوع آیات به تسخیر فضا و دست یابی بشر بر کرات آسمانی ارتباطی ندارد و یا لااقل این آیات در این باره خیلی صریح نیست. عظمت خورشید خورشید باید نخستین کره آسمانی باشد که در آغاز پیدایش تمدن، توجه خاکیان را به خود جلب نموده است. این کره آتشین منبع اسرار آمیزی است که شگفتی‌های آن در وهم و فکر انسان نمی گنجد. اکنون به برخی از اسرار این مشعل فروزان و عجایب آفرینش او، که همگی حاکی از قدرت آفریننده آن

است، اشاره می‌نماییم: حجم خورشید یک میلیون و سیصد و نود و یک هزار (۱/۳۹۱/۰۰۰) برابر حجم زمین است؛ یعنی اگر زمین به اندازه ۱/۳۹۱/۰۰۰ برابر از نظر حجم بزرگ شود، به اندازه سلطان اقلیم منظومه ما (خورشید) خواهد بود و اگر با حجم کره زمین از طریق ارقام و اعداد آشنا گردیم در این موقع عظمت حجم خورشید برای ما روشن خواهد بود. حجم کره زمین یک هزار و هشتاد و سه میلیارد و سیصد و بیست میلیون (۱/۰۸۳/۳۲۰/۰۰۰/۰۰۰) کیلومتر مکعب است (۳۷) با توجه به این که قطر زمین ۱۲۷۵۶ کیلومتر است قطر خورشید ۱۰۹ برابر قطر کره زمین، یعنی ۱/۳۹۱/۰۰۰ هزار کیلومتر است. (۳۸) وزن خورشید دانشمندان از روی اصولی علمی توانسته‌اند وزن خورشید را معین کنند و سرانجام به دست آوردند که وزن خورشید و به اصطلاح فیزیک‌دانان، جرم آن سیصد و سی هزار برابر زمین است. (۳۹) علت اختلاف روشن حجم خورشید و وزن آن نسبت به زمین - که حجم آن یک میلیون و سیصد و نود هزار برابر حجم زمین است ولی وزن آن سیصد و سی هزار برابر وزن زمین می‌باشد - این است که وزن مخصوص خورشید که به حالت گاز است از وزن مخصوص زمین سبک‌تر می‌باشد؛ زیرا می‌دانیم اگر تکاتف و پیوستگی ذرات یک جسم کمتر باشد، حجم آن بزرگ‌تر و وزن آن سبک‌تر خواهد بود؛ ولی هر چه ذرات جسم فشرده و پیوستگی آنها شدیدتر باشد، وزن آن سنگین‌تر و حجم آن کوچک‌تر خواهد بود. درجه حرارت خورشید درجه گرمای سطح خارجی خورشید تقریباً ۱۱۰۰۰ درجه فارنهایت است؛ ولی حرارت مرکزی آن هفتاد میلیون درجه فارنهایت تخمین زده می‌شود. (۴۰) و از نظر سانتی‌گراد درجه حرارت سطح خورشید، ۶۰۰۰ درجه سانتی‌گراد و حرارت اعماق آن را ۲۰ میلیون درجه سانتی‌گراد تعیین می‌نمایند. (۴۱) از این کانون حرارت، هر ثانیه چهار میلیون و در هر دقیقه ۲۴۰ میلیون تن انرژی نور و حرارت و در هر روز ۳۵۰۰۰۰ میلیون تن انرژی تولید و به سوی فضا سرازیر می‌شود. عقل در عظمت این کانون نور و حرارت متحیر و مبهوت است و با این که میلیون‌ها سال است این کره فروزان در حال اشتعال و پخش نور و حرارت است، هنوز قدرت و توانایی او به قوت خود باقی می‌باشد. به عقیده دانشمندان، انرژی که در مدت یک ثانیه از خورشید بیرون می‌آید بیشتر از تمام انرژی است که بشر در دوران تاریخ خود مصرف کرده است. پروفیسور مورن محاسبه کرده است که در یک سال چه مقدار حرارت به زمین می‌رسد. این کره فروزان به سان کارخانه‌ای است که در ثانیه چهار میلیون تن و در دقیقه ۲۴۰ میلیون تن انرژی تولید می‌کند و در نتیجه کلیه اعضای خانواده خود را، از عطارد گرفته تا پلوتون با تمام اقمار کوچک و بزرگ آنها قرین روشنایی و حرارت خود می‌سازد و به شش هزار میلیون کیلومتر شعاع فرمانروایی خویش، روشنی و گرمی می‌بخشد و زمین ما که از نظر فاصله، سومین سیاره آن است، از مقدار مختصری از این انرژی تولید شده استفاده می‌کند. (۴۲) لابد خواهید پرسید که این کارخانه انرژی‌ساز، برای تولید یک چنین انرژی زیاد، از چه موادی برای تولید خود استفاده می‌کند و سوخت آن برای این کار چیست؟ تحقیق دانشمندان به این جا رسیده که سلطان اقلیم منظومه ما برای تولید انرژی از ماده ئیدروژن استفاده می‌کند و برای هر چهار میلیون تن انرژی در ثانیه، ۶۶۰ میلیون تن ئیدروژن و ۲۴۰ میلیون تن انرژی در دقیقه، ۳۹۶۰۰ میلیون تن ئیدروژن مصرف می‌کند. در این جا باید دید ماده اولیه این کره (ئیدروژن) تا چه اندازه است که با این همه ولخرجی، با این که مدت چهار یا پنج هزار میلیون سال در حال فعالیت و تولید است، تغییر محسوسی در فعالیت و تولید انرژی در آن دیده نشده است. سنّ خورشید آخرین نظر درباره سنّ خورشید این است که سنّ خورشید مانند برخی از هم‌جواران آن از ۴۰۰۰ میلیون تا ۵۰۰۰ میلیون سال تخمین زده می‌شود (۴۳) و برای به دست آوردن عمر سیاره، اصولی وجود دارد که برای اهل فن مخفی و پنهان نیست. حرکت وضعی خورشید برای نخستین بار گالیله با تلسکوپ خود در سطح خورشید چند لکه سیاه دید و خیلی هم تعجب نمود. در صورتی که ما خورشید را موقع غروب در هوای غبارآلودی ملاحظه کنیم یا در میان روز با شیشه‌تار به آن نگاه کنیم آن را کاملاً بی‌لکه می‌بینیم. با یک تلسکوپ بزرگ سطح خورشید چون توده ابر به نظر می‌رسد. اینها ابرهای برف و باران نیستند، بلکه توده‌هایی از بخارات ملتهبی هستند که گازهای آهن و سرب و قلع و مواد دیگری که از این کوره بزرگ بر می‌خیزد، در آن موجود است. لکه سیاهی که گالیله ملاحظه نمود چیزی شبیه دهانه آتشفشان است که اگر روز به

روز خورشید را رصد کنیم ملاحظه خواهد شد این لکه‌ها تغییر مکان داده، به سمت مشرق خورشید متوجه می‌شوند و در نتیجه همین مراقبت‌ها بود که برای نخستین بار پی بردند خورشید مانند زمین به دور محور می‌گردد. همان‌طور که از چنین جسم عظیم‌الجثه‌ای (که قطر آن قریب یک میلیون و ششصد هزار کیلومتر است) انتظار می‌رود حرکت دورانی آن خیلی کندتر از زمین بوده و هر دور آن تقریباً ۲۵ روز طول می‌کشد. (۴۴) خورشید به دور محور خود به همان سمت می‌پیچد که زمین به دور خورشید حرکت می‌کند. (۴۵) علت این که تمام سیارات منظومه از مغرب به سمت مشرق حرکت می‌کنند این است که چون حرکت خورشید از سمت مغرب به سمت مشرق می‌چرخد؛ نیروی جاذبه آن، همه آنها را در این مسیر به حرکت وامی‌دارد. حرکت انتقالی مرکز بودن خورشید مانع از آن نیست که خود نیز با تمام اعضای خانواده نه‌گانه خویش دارای یک حرکت انتقالی با سرعت ۱۹ کیلومتر و نیم در هر ثانیه باشد. طبق تحقیقات دانشمندان، منظومه شمسی ما با تمام سیارات و اقمار خود به سوی نقطه شمال با سرعت مزبور در حرکت است و دانشمند نجومی معروف هرشل در سال ۱۷۹۰ میلادی توانست مقصد منظومه را از این حرکت به دست آورد. وی پس از زحمات زیاد اظهار نظر کرد که منظومه شمسی به سوی صورت فلکی «الجاثی علی رکتبه» (۴۶) در حرکت است و در مدت یک‌سال، ۶۱۵ میلیون کیلومتر از مکانی که امروز قرار دارد دور می‌شود. حرکت خورشید به دور مرکز کهکشان هر کهکشانی مرکب از میلیون‌ها ستاره است و همگی بر گرد و مرکز کهکشان در حال حرکتند و سرعت حرکت آنها یک‌سان نیست، بلکه به نسبت نزدیکی و دوری که از مرکز دارند تفاوت می‌کند. خورشید ما جزو مجموعه کهکشان ماست که در فاصله ۳۰ هزار سال نوری از مرکز قرار گرفته است و به‌سان سایر ستارگان این کهکشان با سرعت ساعتی ۹۷۲ هزار کیلومتر گرد مرکز کهکشان می‌چرخد و مدار گردش خورشید به قدری وسیع است که در ۲۲۰ میلیون سال این مدار را طی می‌کند. شاید همین مقدار درباره درک عظمت خورشید و نظام شگفت‌انگیز و فعالیت‌های ثمربخش آن، کافی باشد. اکنون به برخی از خدمات آفتاب در استقرار حیات در روی زمین اشاره می‌نماییم: ۱. بزرگی این کره درخشان که هر روز ۳۵۰۰۰۰ میلیون تن به حرارت تبدیل می‌شود، باید چقدر باشد که کاسته شدن این مقدار حرارت اثر محسوسی در آن نمی‌گذارد؟ به قول برخی از دانشمندان، این ستاره بسیار ولخرج است و حرارت خود را بدون حساب خرج می‌کند گویا از علم اقتصاد خبر ندارد. ۲. آفتاب بزرگ‌ترین منبع نور و روشنایی است و هیچ جاندار و نباتی جز در پرتو نور آن نمی‌تواند زندگی کند، حتی ماهیانی که در اعماق دریاها و اقیانوس‌ها زندگی می‌کنند به نورش نیازمندند و ساختمان بدن آنها نور لازم را در آنجا تأمین می‌نماید و در اعماق پانصد تا ششصد متر که ظلمت حکمفرماست، از بدن خود موجودات زنده دریایی، برق تولید می‌گردد و از سطح بدن آنها نوری بر سطح زندگی آنها می‌تابد. (۴۷) نور نه تنها مایه حیات و وسیله روشنایی و بینایی است، بلکه تمام رنگ‌ها از نور است. «امروزه توانسته‌اند در لابراتوارها به کمک وسیله‌ای بسیار پیچیده ولی استادانه، کشف کنند که تنها تفاوت میان رنگ‌های سرخ و بنفش در تعداد امواج میکروسکوپی نور است که در ثانیه وارد چشم ما می‌شود؛ هرگاه امواج نوری آنقدر به هم نزدیک باشند که در یک ثانیه ۷۵۶ میلیارد آن، وارد چشم ما شوند، تولید احساسی می‌نمایند که نامش را «بنفش» می‌گذاریم، برای این که امواج نور تولید احساسی در ما کنند که آن را «آبی» بگذاریم باید ۵۵۰۰۰ موج در ۲/۵ سانتی‌متر فضا باشد و هم‌چنین است رنگ سبز و قرمز که هر کدام باید تعداد خاصی از موج نور در ۲/۵ سانتی‌متر فضا داشته باشد». (۴۸) ۳. عامل اصلی و اولیه پدیده‌های جوی، آفتاب است: گرمای خورشید و اختلاف درجه حرارت، سبب اختلاف فشار و وزش بادهای می‌شود. باد به نوبه خود، باعث و حامل ابر می‌گردد و از ابر، باران یا برف و تگرگ به زمین می‌ریزد؛ زیرا کره زمین با گرمای فوق‌العاده استوا و سرمای شدید قطبین، که نتیجه طرز خاص تابش آفتاب بر اثر تمایل محور زمین نسبت به سطح مدار آن است، مظهر یک اختلاف درجه حرارت داریم و محل اختلاف فشار و ایجاد بادهای دامنه‌دار منظم می‌باشد. (۴۹) باد نه تنها به نوبه خود حامل ابر و ابر مبدأ باران و تگرگ می‌شود، بلکه تلقیح بسیاری از نباتات و گیاهان با باد انجام می‌گیرد و ریشه همه این برکت‌ها خورشید است. ۴. خورشید عامل اصلی تبخیر است. اگر آب به

صورت عادلانه در سراسر زمین تقسیم نشود؛ زندگی حیوانات و گیاهان به مخاطره می‌افتد. قسمتی از این بخارها در لابه‌لای امواج هوا نقش یک وسیله آبیاری نامریی دائمی را بازی می‌کند و قسمت دیگر به صورت ابرهای باران‌زا آشکار می‌گردد. اگر درجه رطوبت هوا از میزان معینی، پایین آید، پوست بدن ما می‌خشکد، برگ‌های درختان پژمرده شده از بین می‌روند و تنفس مشکل می‌شود و بسیاری از مسائل دیگر پدید می‌آید. آفتاب نه تنها عمل تبخیر را انجام می‌دهد، بلکه تصفیه آب دریاها نیز به وسیله آن انجام می‌گیرد؛ زیرا آب دریاها آمیخته با املاح زیادی است که برای انسان و حیوان قابل شرب نیست، ولی همین املاح در پرتو تبخیر، تصفیه شده و آب از هر نظر، قابل استفاده می‌شود. (۵۰) ۵. نور آفتاب به خاطر داشتن اشعه ماورای بنفش نقش بهداشتی و درمانی فوق‌العاده مهمی در زندگی و حیات دارد. راستی اگر آفتاب از انجام این نقش مهم خود سرباز می‌زد چه می‌شد؟ هیچ! دنیا، به بیمارستانی بزرگ تبدیل می‌گردید که در میان آن موجوداتی ناتوان و بیمارگونه در میان مرگ و زندگی دست و پا می‌زدند. (۵۱) این همه لطف و محبت، این همه نعمت و برکت، اگر چه به ظاهر مربوط به خورشید است؛ ولی مشعل فروزان منظومه ما، کوچک‌ترین شعور و ادراک حسی ندارد، تا خود را در مسیر خدمت بشر قرار دهد، بلکه این مواهب همگی از آن خداست که این منبع نور و حرارت را برای زندگی بشر رام و تسخیر نموده است چنان که می‌فرماید: «وَ سَخَّرَ الشَّمْسَ وَ...». تسخیر ماه ۲. «... وَ سَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ؛ آفتاب و ماه را مسخر (شما) ساخت». نزدیک‌ترین همسایه کره زمین، ماه است که با زمین تقریباً ۳۹۰۰۰۰ کیلومتر فاصله دارد. ماه در آسمان تقریباً به بزرگی خورشید دیده می‌شود؛ زیرا به مراتب از خورشید به ما، نزدیک‌تر است. ماه حتی به بزرگی زمین هم نیست. اگر زمین میان تهی بود پنجاه ماه را در خود جای می‌داد و در خورشید پنجاه میلیون ماه جا می‌گیرد. ماه ذاتاً فاقد نور است و اگر خورشید بر آن نتابد از خود روشنی ندارد و شاید از این جهت که نور ماه مربوط به خورشید است، قرآن خورشید را به «ضیاء» و یا «سراج» و قمر را به «نور» توصیف فرموده است، آن‌جا که می‌فرماید: «... جَعَلَ الشَّمْسَ ضِيَاءً وَ الْقَمَرَ نُورًا...»؛ (۵۲) اوست خدایی که خورشید را درخشان و ماه را روشن گردانید. و در آیه دیگر می‌فرماید: «... وَ جَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَ قَمَرًا مُنِيرًا...»؛ (۵۳) خدایی که در آسمان‌ها چراغ روشن و ماه نورافشان آفرید. هنگامی که دانشمندان نخستین بار با تلسکوپ ماه را تماشا کردند؛ دشت‌های آن را دریایی پنداشتند و به آنها نام‌هایی دادند، در صورتی که در ماه ما جز سنگ چیز دیدنی دیگری وجود ندارد. ماه نیز مانند زمین، شب و روز دارد، ولی طول هر یک از روز و شب آن نزدیک دو هفته زمین است. وزن هر کس در ماه، یک ششم وزن او در زمین است. مثلاً موجود ۴۲ کیلوگرمی در زمین در ماه ۷ کیلوگرم وزن دارد. اکنون در این‌جا به برخی از آثار بارز ماه در زندگی بشر اشاره می‌نماییم: ۱. یک تاریخ صددرصد طبیعی و عمومی. می‌دانیم که شکل ماه از شبی به شب دیگر تغییر می‌کند؛ یک شب به شکل هلال باریکی است و آن شب، اول ماه است؛ چند شب بعد نیمی از قرص ماه (تربیع اول) روشن دیده می‌شود، حدود یک هفته پس از آن ماه تمام است و به شکل دایره تمام روشن دیده می‌شود؛ این ماه را «بدر» یا ماه شب چهارده می‌نامند، پس از آن، شب به شب، کوچک‌تر می‌شود تا دوباره به صورت نیم ماه (تربیع آخر) در آید آن‌گاه باز هم باریک‌تر می‌شود و در مدت یک یا دو شب اصلاً دیده نمی‌شود پس از آن بار دیگر ماه نو یا هلال پدیدار می‌گردد. البته ماه واقعاً تغییر شکل نمی‌دهد. (۵۴) بلکه سمتی که رو به خورشید است همیشه روشن و طرف دیگر تاریک است. از آن‌جا که ماه در ظرف ۲۹ روز و ۱۲ ساعت یک مرتبه به دور زمین می‌گردد؛ گاهی تمام سطحی را که رو به خورشید است می‌بینیم و این هنگامی است که ما میان ماه و خورشید قرار گیریم و در غیر این صورت فقط قسمتی از ماه که رو به زمین است، روشن می‌شود. بنابراین، گردش ماه به دور زمین در ظرف مدت مزبور تقویمی همگانی و جهانی است که همه افراد می‌توانند خطوط این تقویم را بخوانند (۵۵) و به سان ماه‌های شمسی نیست که آشنایی به آنها از آن دانشمندان نجومی می‌باشد؛ زیرا تنها از راه رصد‌های نجومی می‌توان تعیین نمود که خورشید در کدام برج و به عبارت صحیح‌تر، در نظر ما خاکیان، در مقابل کدام برج هست. ماه نه تنها تقویمی طبیعی «ماه شمار» است، بلکه می‌توان از آن به عنوان یک عامل «روز شمار» و این که امروز چه روزی از ماه است، استفاده

نمود؛ زیرا «بر اثر تغییر وضع مقابله زمین و ماه و خورشید، قیافه ماه هر شب در آسمان به گونه خاصی، غیر از شب قبل یا بعد است به طوری که دو شب در تمام ماه، وضع و قیافه آن در آسمان یک سان نیست. حتی نیمه دوم ماه، هرگز تکرار مناظر نیمه اول نیست؛ زیرا طرف ناقص ماه در نیمه اول، با طرف ناقص در نیمه دوم فرق دارد؛ در نیمه اول طرفی به سمت غرب قرار دارد کامل و طرفی که رو به سمت شرق است ناقص است، ولی در نیمه دوم ماه، مطلب به عکس است. به عبارت دیگر، نوک‌های هلال در آغاز ماه، به سمت شرق است، در حالی که نوک‌های آن در اواخر ماه به سمت غرب می‌باشد. به این ترتیب می‌توان از شکل ماه (باین تغییرات تدریجی) به عنوان یک «روز شمار» استفاده کرد و بادقت می‌توان روزهای ماه را دقیقاً یا لاقلاً به طور تقریب از شکل ماه به دست آورد». (۵۶) از این نظر می‌توان گفت بشر به ماه و سال قمری جلوتر از سال و ماه شمسی توجه پیدا کرده و دومی زائیده تمدن است و بشر پس از پیدایش نجوم و رصدخانه، به آنها دست یافته است. ۲. سمت نما و چراغ شب. درست است که ماه در حرکت انتقالی خود به دور زمین مانند سیارات و ثوابت دیگر، از سمت مغرب به مشرق متوجه می‌گردد، ولی بر اثر حرکت وضعی زمین، آن چه حس می‌کنیم این است که ماه از سمت مشرق طلوع و در مغرب غروب می‌نماید. بنابر این طلوع و غروب ماه می‌تواند سمت نمای کامل و برای گروهی راهنما باشد. این نه تنها خصیصه ماه است، بلکه نوع ستارگان دارای چنین خصیصه‌ای اند، چنان که می‌فرماید: «وَ عَلَامَاتٍ وَ بِاللَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ»؛ (۵۷) با علایم و ستارگان پی به مقصد می‌برند». گذشته از این که چهره نورانی ماه در شب‌ها، خیال پرور و شاعرانه و برای گروهی الهام بخش است، ماه با نور ملایم و کم رنگ خود، سالیان درازی است به جامعه بشری خدمت کرده، سطح زمین را شب‌ها روشن می‌سازد. با این که بشر با استخراج نفت و گاز، و تسخیر نیروی برق، از نیاز خود به نور ماه در شب‌ها کاسته است، ولی در سفرهای طولانی، مانند مسافرت‌های دریایی و جهانگردی، ماه بزرگ‌ترین خدمت را به مسافران انجام می‌دهد. ۳. عامل مهم آبیاری. یکی از خدمات ارزنده ماه به بشر، همان جزر و مدی است که در هر ۲۴ ساعت، دوبار در دریاها انجام می‌گیرد؛ جزر و مد دریاها در پاره‌ای از نقاط تا ۶۰ می‌رسد و حتی قشر خاکی زمین هر روز دو مرتبه بر اثر جاذبه ماه به قدر چند اینچ کشیده می‌شود. همه این اتفاقات به طوری منظم و آرام رخ می‌دهد که ما هرگز متوجه قدرت قاهر و عظیمی که آب دریاها را این قدر بالا می‌برد و حتی سطح زمین را با همه سختی و صلابت آن خم می‌کند، نمی‌شویم. جالب توجه این است که فاصله ماه با زمین - همان‌طور که گفته شد - ۳۹۰/۰۰۰ کیلومتر است و اگر این فاصله به اندازه نصف آن و یا کمتر بود، ارتفاع جزر و مد به قدری زیاد می‌شد که همه دشت‌های پنج قاره زمین را روزی دوبار آب فرامی‌گرفت و فشار آب در هر نوبت به قدری شدید می‌شد که کوه‌ها را به زودی می‌شست. (۵۸) فایده جزر و مد آب دریاها این است که بر اثر بالا آمدن آب دریاها، آب‌های رودخانه‌ها را که به دریا می‌ریزند، به عقب رانده و طبعاً آب رودخانه‌ها تا شعاع وسیعی چندین متر بالا می‌آیند و کاملاً بر بسیاری از زمین‌های مجاور رودخانه که در حال عادی آب بر آنها نمی‌نشیند، مسلط می‌شود. اکنون در خوزستان و عراق و مناطق دیگر، بسیاری از نخلستان‌ها و باغ‌ها از طریق جزر و مد آبیاری می‌شوند و همه نه‌های بزرگی که کنار رودخانه عظیم کنده شده‌اند بر اثر بالا آمدن آب دریا و رودخانه پر از آب شده و شعاع وسیعی را پر از آب شیرین می‌کند، بدون این که هزینه‌ای برای صاحب باغ و نخل به بار آورد. حرکات مختلف ماه ماه علامه بر حرکت به دور خود، یک حرکت انتقالی به دور زمین در مدت ۲۹ روز و ۱۲ ساعت دارد و در ضمن حرکت به دور خود، به دور خورشید نیز می‌چرخد و در حرکت دسته جمعی با مرکز منظومه و سیارات دیگر، هماهنگی دارد و در هر ثانیه مانند سایر اعضای این کاروان، نوزده کیلومتر و نیم به سوی شمال رهسپار است. جمله «كُلُّ يَجْرِي لِأَجْلِ مُسَيَّمِي» اشاره به این حرکات مختلفی است که خورشید و ماه دارد و بسیاری از این حرکات در روز نزول قرآن برای بشر مجهول بود و پس از قرن‌ها سر پنجه علم، پرده از روی آنها بر داشته است. ولی احتمال دارد این جمله، به محدود بودن عمر این دو جرم آسمانی اشاره داشته باشد که در بخش بعد به توضیح آن می‌پردازیم. حرکات محدود کرات آسمانی ۲. «... كُلُّ يَجْرِي لِأَجْلِ مُسَيَّمِي»؛ هر یک از اینها (خورشید و ماه) تا مدت معینی به حرکت خود ادامه می‌دهند». یکی از معارف عقلی قرآن که بارها

روی آن تکیه و با عبارات لطیف و شیرین بیان شده، این است که نظام شمسی ما، بلکه مجموع نظامات مادی، به تدریج افسرده و کم فروغ گردیده، سر انجام نابود خواهند شد و بقا و ابدیت فقط از آن پروردگار جهان است. قرآن چهارده قرن پیش، خبر داده است روزی فرا می‌رسد که شمع بزم انسان به خاموشی می‌گراید و ستارگان پراکنده و محو خواهند شد، آن جا که می‌فرماید: «إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ وَ إِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ؛ (۵۹) هنگامی که خورشید پیچیده شود و ستارگان تیره و تار گردند». در آیه دیگر می‌فرماید: «فَإِذَا النُّجُومُ طُمِسَتْ؛ (۶۰) هنگامی که ستارگان محو شوند». هر گاه آیات مربوط به قیامت را مورد بررسی قرار دهیم به خوبی معلوم می‌شود که سر نوشت منظومه شمسی ما چیست؟ قرآن از سرنوشت آن چنین خبر می‌دهد: «يَوْمَ تَبْدُلُ الْأَرْضَ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَاوَاتِ وَ بَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ؛ (۶۱) روزی که زمین و آسمان‌ها دگرگون شوند و مردم در پیشگاه خدای یگانه و قادر حاضر گردند». «يَسْئَلُ أَيَّانَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ فَإِذَا بَرَقَ الْبَصِيرُ وَ حَسَفَ الْقَمَرُ وَ جُمِعَ الشَّمْسُ وَ الْقَمَرُ يَقُولُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ أَيْنَ الْمَفْعَرُ؛ (۶۲) می‌پرسد، روز رستاخیز کی می‌رسد (بگو): هنگامی که دیده خیره شود و ماه بگیرد و خورشید و ماه جمع شوند، آن روز انسان می‌گوید: گریزگاه کجاست؟». حافظ این نظام، همان جاذبه عمومی است. تأثیر شگفت‌انگیز این نیرو در این است که مانند رشته‌ای بسیار محکم همه اجزای این جهان را از اتم گرفته تا ستاره به یکدیگر پیوند می‌دهد و حرکات آنها را کنترل می‌کند، در نتیجه یک نظم عمومی در سراسر جهان برقرار می‌شود، هنگامی که پیوند جاذبه قطع گردید آن وقت ستارگان مانند دانه‌های یک گردن بند که رشته آنها گسسته باشد، حیران و سرگردان شده پا به فرار خواهند گذارد (۶۳). امروز بر اثر پیشرفت فن «طبايع النجوم» (۶۴) و بررسی زیاد در ماهیت ستاره‌ها و ترکیب و درجه حرارت آنها، روشن گردیده است که خورشید ما کره‌ای مشتعل و سوزانی است که هر روز مقدار ۳۵۰/۰۰۰ میلیون تن از حجم خود را تبدیل به انرژی و حرارت می‌کند و بد نیست بدانیم که برای به دست آوردن حرارتی که خورشید در یک دقیقه مصرف می‌کند لازم است ۶۷۹ میلیون میلیارد تن زغال سنگ سوزانده شود. (۶۵) به‌طور مسلم، همان‌طور که مشاهدات فیزیکی آن را تأیید می‌کنند روزی فرامی‌رسد که حرارت خورشید سپری گردد و حرارت تمام اجسام مساوی و برابر شود؛ زیرا به حکم قانون دوم «ترمودینامیک» هر روز قسمتی از نیروی قابل استفاده، به نیروی غیر قابل استفاده تبدیل می‌گردد و هیچ‌گاه نیروی غیر قابل استفاده به نیروی قابل استفاده تبدیل نمی‌شود. خلاصه، جهان رو به وضعی است که در آن تمام اجسام به درجه پست‌مشابهی می‌رسند و دیگر انرژی قابل مصرف پیدا نمی‌شود و زندگی غیر قابل امکان می‌گردد و این همان قانون معروف علمی است که می‌گویند «انترپپی» و حالت یک نواختی و پیری جهان رو به تزیاید است. در این هنگام پیوند موجودات (جاذبه) از بین رفته و گرما در تمام جهان یک‌سان و روز افسردگی و خاموشی مطلق و بر چیده شدن زندگی آغاز می‌شود، خورشید و ماه از حرکت در مدار معین باز می‌مانند و روی همین جهت، قرآن حرکت عمومی ماه و خورشید و همه کرات آسمانی را محدود به «اصل معین» نموده آن جا که می‌فرماید: «كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى». پایان‌پذیری حرکات کرات این آیه بر خلاف اندیشه‌های (۶۶) رایج زمان نزول و قرآن، که فلک و آن چه را در آن جای گرفته بود، ابدی و غیر قابل زوال می‌پنداشتند، حرکت ماه و خورشید و حرکت هر آن چه در آسمان‌هاست (۶۷) را به مدت معینی محدود می‌نماید و از آن مدت، با «اجل مسمی» تعبیر می‌آورد. پیش از آن که درباره محدود بودن این حرکات سخن بگوییم لازم است درباره «اجل مسمی» از نظر قرآن، توضیحاتی بدهیم: ۱ - «اجل» در لغت عرب، به معنای مدتی است که برای انجام عمل و یا قراردادی تعیین می‌نمایند. گاهی این لفظ در خود مجموع مدت به کار می‌رود؛ مانند: «... أَيُّمًا الْأَجَلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ...؛ (۶۸) هر یک از این دو مدت را به سر ببرم نباید تجاوزی بر من شود». گاهی به معنای پایان مدت می‌آید؛ مانند: «مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنَّ أَجَلَ اللَّهِ لَآتٍ...؛ (۶۹) هر کس لقای خداوند را آرزو می‌نماید، اجل خداوند فرا می‌رسد». از آن جا که در آیه مورد بحث، «اجل» با لفظ «مسمی» همراه آمده است مقصود پایان مدت خواهد بود. ۲ - اجل معین، اجلی است که عمر طبیعی را با ملاحظه سایر عوامل، در حد معینی مشخص کرده و آن را از هر نظر محدود و معین می‌سازد. بنابر این هر موجودی از نظر استعداد، یک اجل طبیعی دارد، ولی رسیدن به آن قطعی نیست و از نظر بر

خورد با موانع، اجل محدود و معینی دارد که قابل تغییر و تبدیل نیست. چه بسا قیافه ظاهری یک فرد حاکی از عمر طولانی اوست، ولی با در نظر گرفتن عواملی که بر سر راه عمر او پدید خواهد آمد، عمری کوتاه‌تر از آن خواهد داشت و آیه زیر به این نکته اشاره می‌نماید: «إِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَلَا يَسْتَأْذِنُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ...» (۷۰) هنگامی که اجل آنان فرا رسد نه لحظه‌ای تأخیر می‌کنند و نه لحظه‌ای پیش می‌روند». اطلاع از یک چنین «اجل» که حقیقت آن آگاهی از عمر دقیق هر موجودی بادر نظر گرفتن شرایط و موانع و تصادف‌های غیر قابل پیش‌بینی است، مخصوص خداوند است؛ زیرا تمام موجودات جهان در اثر یک پارچگی و پیوستگی، در یکدیگر تأثیر دارند، حتی نسیمی که در یک منطقه می‌وزد، با اوضاع و روی داده‌های دورترین نقطه، وابستگی مستقیم دارد. روی این نظر، تحدید عمر موجودی، فرع این است که انسان از اوضاع و حوادث بی‌نهایت جهان، که در عمر آن موجود دخالت مستقیم دارد اطلاع داشته باشد و یک چنین اطلاع که در حقیقت احاطه‌ای علمی بر مجموع عوامل هستی است، جز برای خدا میسر نیست از این جهت می‌فرماید: «وَإِخْلِلْ مُسِيَّمِي عِنْدَهُ». ولی اختصاص چنین علمی به آفریدگار جهان، مانع از آن نیست که خدا گروهی از بندگان مخصوص خویش را از «اجل معین» خود آنها و یا دیگران آگاه سازد و آگاه ساختن آنان از چنین اجل، با اختصاص علم آن به خدا منافاتی ندارد؛ زیرا علمی که اختصاص به خدا دارد، علم لدنی و ذاتی و غیراقتسابی است و هرگز چنین علمی در نزد افراد دیگر یافت نمی‌شود؛ آن‌چه دیگران دارند، تنها علم اکتسابی محدود است که نمی‌تواند با علم نخست، معادل و هم سنگ گردد. تدبیر جهان خلقت با خداست ۲. «... يُدَبِّرُ الْأَمْرَ يُفَضِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ؛ امور جهان آفرینش را تدبیر می‌کند و آیات خود را برای شما تشریح می‌نماید تا شما برای (رستاخیز) و لقای پروردگار خود یقین پیدا کنید». این بخش از آخرین قسمت آیه است و در این قسمت روی دو مطلب تکیه شده است: ۱. تدبیر جهان آفرینش از آن خداست. ۲. هدف از تشریح آیات خلقت، توجه دادن مردم به روز رستاخیز است. درباره قسمت نخست، نظر قرآن این است که تدبیر جهان خلقت از آن خداست. گاهی این مطلب را با جمله «يُدَبِّرُ الْأَمْرَ» (۷۱) تدبیر امور خلقت با اوست» بیان می‌نماید و گاهی با جمله «لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ» (۷۲) حکومت آسمان‌ها و زمین در دست او (خداوند) است. زنده می‌کند و می‌میراند و بر همه اشیا قادر است» به مسأله تدبیر اشاره می‌کند. ظاهر این آیات که تدبیر جهان خلقت را به خدا نسبت می‌دهد، روشن است ولی کنه و حقیقت آن شاید برای گروهی مبهم و نامفهوم باشد. گروهی تصور کرده‌اند که هدف از این آیات این است که فاعل مستقیم و بلاواسطه همه روی داده‌های طبیعی خود خداست و خدا به‌طور مستقیم و بدون وساطت اسباب و علل، آنها را ایجاد می‌کند. بنابر این، نزول برف و باران، شکفتن درختان، گردش مهر و ماه، وزش بادهای، پدید آمدن طوفان‌ها و زمین لرزه‌ها و... همگی فعل و اثر مستقیم خود خداست و هیچ نوع علت و سبب طبیعی در پدید آمدن این حوادث در کار نیست. روی این نظر، خداوند جانشین علل و اسباب طبیعی است. اعتقاد به چنین خدایی که همه کارها را به‌طور مستقیم خود او انجام می‌دهد، ما را از اثبات هر نوع علت طبیعی و سبب مادی بی‌نیاز می‌سازد. در میان فلاسفه و متکلمین جز اشاعره کسی چنین عقیده‌ای ندارد. آنان منکر و نفی کننده هر نوع سبب مادی بوده و پدیده گرمی به دنبال آتش را اثر بلاواسطه فعل خدا می‌دانند و آتش را کوچک‌ترین دخالتی در آن نمی‌دهند جز این که می‌گویند عادت الهی بر این جاری شده که پس از پدیده آتش، حرارت به وجود آید نه این که آتش در آن دخالتی دارد. انکار تأثیر هر نوع سبب مادی، گذشته از این که مخالف وجدان و صریح آیات قرآن می‌باشد (۷۳) موجب آن است که گروهی از مادی‌ها آن را دستاویز قرار داده و به خدا پرستان چنین حمله کنند که، اعتقاد به خدا مولود جهل و نادانی بشر به علل طبیعی است. بشر روزی که روابط علل و معلولات طبیعی را کشف نکرده بود فوراً دست به دامن اوهام زده و برای حوادث جهان علت‌های غیر مادی در عالم پندار خود می‌ساخت؛ ولی اکنون که روابط موجودات جهان، یکی پس از دیگری کشف شده و قوای غیبی جای خود را به قوانین علمی داده‌اند، عقیده به مبدأ، کم فروغ‌تر گردیده است. (۷۴) ناگفته پیداست چنین طرز تفکری که مادی‌ها به خدا پرستان نسبت می‌دهند افترا بی‌اساس است که کتاب آسمانی مسلمانان و فلسفه اسلامی و کتاب‌های علوم

طبیعی آنان، بر خلاف آن گواهی می‌دهند و اگر چند نفر انگشت شمار، روی اشتباه به آن گرایش پیدا نموده‌اند، هرگز نمی‌توان آن را به حساب خدا پرستان جهان گذارد. البته باید توجه داشت که اعتماد به تأثیر علل طبیعی در میان موجودات جهان و این که هر پدیده طبیعی یک علت مادی دارد و جهان آفرینش به هم پیوسته و متصل و مملو از علت‌ها و معلول‌های مادی است، هرگز مانع از آن نیست که حافظ و نگهبان دستگاه آفرینش، پدید آورنده این کیان، قدرت و توانایی بخش جهان هستی، خدا باشد که حکومت مطلقه خلقت در دست اوست و لذا در آیه مورد بحث پس از بیان مظاهر قدرت آفرینش در آسمان‌ها و گردش اجرام آسمانی می‌فرماید: «يُدَبِّرُ الْأُمْرَ». به عبارت روشن‌تر یک فرد الهی در عین این که به تمام قوانین علمی که در علوم طبیعی به رسمیت شناخته شده، ایمان دارد، به این حقیقت نیز ایمان راسخ دارد که جهان ماده با این قوانین و خصوصیات، با این اسباب و علل، منتهی به آفریدگاری می‌گردد که تنظیم کننده این جهان و پدید آورنده این اسباب و مسببات است و تمام مظاهر هستی از علل و معلولات طبیعی از او الهام گرفته و طبق مشیت و اراده او انجام وظیفه می‌کنند؛ او هر چه را که اراده کند با آفریدن علت مادی آن، به آن جامه عمل می‌پوشاند و هرگز منافات ندارد که مدبر جهان خدا باشد و در عین حال، عوامل طبیعی نیز در تدبیر جهان به فرمان خدا مؤثر گردند؛ زیرا عوامل طبیعی، فعل خدا و وسیله‌ای هستند که به امر خدا کار می‌کنند. هر گاه کسی آشنایی مختصری با قرآن داشته باشد، می‌داند که قرآن گاهی پدیده‌ای را به خدا نسبت می‌دهد و در جای دیگر همان «پدیده» را به فرشتگان که مأموران خدایند، منسوب می‌داند؛ مثلاً در جایی می‌فرماید: «اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا...» (۷۵) خدا جان‌ها را موقع مرگ اخذ می‌کند و می‌گیرد. در این آیه، گیرنده جان را - که خود پدیده‌ای است - فعل خود خدا دانسته و به او نسبت داده و در آیه دیگر، همین پدیده را به فرشتگان نسبت داده است. چنان که می‌فرماید: «قُلْ يَتَوَفَّاكُم مَلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ...» (۷۶) بگو: شما را فرشته مرگ که مأمور گرفتن جان‌های شماست می‌میراند. این نوع اختلاف در نسبت، در قرآن مجید فراوان است و راه جمع آن، همان است که بیان گردید. در حقیقت مجموع نظامات گیتی، با تمام علل و معالیل خود، فعل خدا و مظهر اراده حکیمانه اوست. هدف از تشریح آیات چیست؟ دومین قسمت از این بخش، جمله «يُفَصِّلُ الْآيَاتِ» است. نخست باید توجه نمود که مقصود از «آیات» آیه‌های قرآنی و یا عموم آن‌چه در کتب دیگر آسمانی وارد شده است نیست، بلکه مقصود همان آیات تکوینی خلقت از قبیل برافراشتن آسمان‌ها، استیلای بر عرش قدرت، رام ساختن آفتاب و ماه، گردش محدود اجرام آسمانی است، که پیش از این جمله، در همین آیه بیان شده‌اند. به عبارت دیگر، مقصود آیات تکوینی است نه آیات تشریحی؛ ولی مقصود از تفصیل، همان تشریح و بیان قولی و کتابی است؛ یعنی خداوند آیات و عجایب جهان آفرینش را در این جا بیان و تشریح می‌کند تا شما را از این رهگذر به روز رستاخیز و لقای پروردگار، مؤمن و معتقد گرداند. چگونه این آیات ما را به روز رستاخیز راهنمایی می‌کنند؟ این مطلب را با دو راه می‌توان بیان نمود: ۱. هر گاه این کاخ بی‌ستون و گردش ماه و مهر، برای هدفی آفریده شده‌اند و هدف و یا یکی از اهداف خلقت، امکان استقرار حیات انسان در روی زمین باشد، در این صورت خلقت انسان نیز باید دارای هدفی باشد، زیرا چگونه می‌توان تصور کرد که خداوند حکیم، جهان را برای انسان آفریده باشد، ولی در خلقت انسان هدفی وجود نداشته باشد. از این جهت، خداوند پس از بیان و تشریح شگفتی‌های کاخ خلقت، چنین نتیجه می‌گیرد: «يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ؛ ما با بیان و تشریح رموز خلقت، می‌خواهیم شما را به روز رستاخیز - که روز تحقق هدف از خلقت انسان است - مؤمن و معتقد سازیم». ۲. تفکر و اندیشه در این نظام شگفت‌انگیز، هر نوع شک و تردید را در امکان زنده کردن مردگان بر طرف می‌سازد؛ زیرا خدایی که نمونه قدرت او کاخ عظیم بی‌ستون و تسخیر ماه و مهر است و همواره بر عرش قدرت استیلا دارد، بدون تردید می‌تواند مردگان را زنده نماید. در برخی از آیات به این طرز استدلال تصریح شده است چنان که می‌فرماید: «لَخَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَ لَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ» (۷۷) خلقت آسمان‌ها و زمین از خلقت مردم مهم‌تر است؛ ولی بیشتر مردم از آن خبر ندارند. پی‌نوشتها:

«کتاب» در این آیه، قرآن است و «الف و لام» اشاره به معهود بودن آن است؛ یعنی این آیات، کتاب معهود است که در انجیل و تورات به نزول آن نوید داده شده است و یا آیات آن، کتابی است که پیامبر اسلام مدعی نزول آن می‌باشد و روی همین دو جهت، لفظ «کتاب»، به صورت معرفه «الکتاب» آورده شده است و مفاد آیه این است: آنچه در این سوره بیان شده از آیات آن کتاب با عظمت است. سپس برای این که درباره آیه‌های سوره‌های دیگر، تصور دیگری نشود، با جمله «وَالَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكَ مِنَ رَبِّكَ الْحَقُّ» هر نوع احتمال تبعیض در عظمت را نفی نموده و همگی را حق و ثابت خوانده است. گواه بر این که منظور از کتاب، قرآن است، همان آیات مشابهی است که همه مفسران آن را بر قرآن تطبیق نموده‌اند؛ مانند آیه‌های «الر تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ» - یونس (۱۰) آیه ۱. «الر تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ» - یوسف (۱۲) آیه ۱. «طس تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ» - قصص (۲۸) آیه ۱ - ۲. و در برخی از تفاسیر مانند (المیزان، ج ۱۱، ص ۳۱۴) نظر داده‌اند که ممکن است مقصود از «الکتاب» کتاب آفرینش و نسخه هستی باشد، به گواه این که در آیه دوم، از اسرار و رموز هستی بحث شده و منظور از جمله «وَالَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكَ مِنَ رَبِّكَ الْحَقُّ» همان کتاب تشریحی است و قرآن؛ و این نظر در المیزان تا حدی ستوده شده است. ۲. تاریخ علوم، ص ۱۸۸. ۳. قرآن و آخرین پیامبر، ص ۱۶۸. ۴. یکی همین سوره و دیگری لقمان (۳۱) آیه ۱۰. ۵. تبيان، ج ۶، ص ۲۱۳. ۶. برهان، ج ۳، ص ۲۷۸. ۷. سفینه البحار، ج ۲، ص ۵۷۴، ماده «نجم». قریب به همین در مجمع البحرین وارد شده است و به جای جمله «عمود من نور»، «عمودین من نور» است. ممکن است منظور از عمودین (دو ستون) همان دو قانون نیروی جاذبه و گریز از مرکز باشد. مجمع البحرین، ماده «کوکب»، ص ۱۳۲. ۸. فاطر (۳۵) آیه ۴۱. ۹. نهج البلاغه، خ ۲۲۸. ۱۰. المیزان، ج ۸، ص ۱۶۵ - ۱۶۶. ۱۱. یکی از مشکلات هر زبان و به خصوص زبان عربی که مملو از مجاز و کنایه است شناسایی ریشه معانی مختلف یک لفظ است. چه بسا یک فرد غیر وارد، در آغاز کار تصور می‌نماید که یک لفظ دارای معانی مختلف بوده و هر کدام وضع خاصی دارند، ولی پس از بررسی ریشه آنها، روشن می‌شود که لفظ مزبور یک معنا بیش نداشته و معانی دیگر از مشتقات آن هستند و به مناسبت‌هایی در آنها به کار رفته‌اند. در میان فرهنگ‌های زیادی که برای لغت عرب نوشته شده است المقایس بهترین کتابی است که برای ریشه‌شناسی و تشخیص معانی واقعی الفاظ عرب تألیف یافته است. مؤلف آن احمد بن فارس بن زکریا از لغت‌شناسان بزرگ زبان عرب در قرن چهارم اسلامی بوده و در سال ۳۹۵ درگذشته است. این اثر نفیس در شش جلد در مصر چاپ شده است و مطالعه آن را به کسانی که علاقه‌مندند معانی اصیل الفاظ قرآن را در روز نزول آن به دست آورند توصیه می‌نمایم و به نظر ما ریشه‌شناسی یکی از کلیدهای مهم برای فهم بسیاری از آیات قرآن است. ۱۲. راغب، مفردات، ص ۳۳۹. راغب، معنای اصیل عرش را خانه سقف‌دار گرفته است نه خود سقف و ارتفاع، سپس با آیه «وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرْوَتِهَا» استدلال نموده است، ولی عبارت المقایس دقیق‌تر است. ۱۳. اعراف (۷) آیه ۱۳۷. ۱۴. نحل (۱۶) آیه ۶۸. ۱۵. بقره (۲) آیه ۲۵۹. ۱۶. یوسف (۱۲) آیه ۱۰۰. ۱۷. نمل (۲۷) آیه ۲۳. ۱۸. راغب، مفردات، ص ۳۲۹؛ شرح عقاید صدوق، ص ۲۹. ۱۹. توبه (۹) آیه ۱۹. ۲۰. قصص (۲۸) آیه ۱۴. ۲۱. مؤمنون (۲۳) آیه ۲۸. ۲۲. فتح (۴۸) آیه ۲۹. ۲۳. زخرف (۴۳) آیه ۱۳. ۲۴. هر گاه پس از لفظ مزبور، کلمه «الی» وارد گردد، در این صورت علاوه بر تسلط، مفید معنای «انتها» نیز خواهد بود؛ مانند «ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ؛ سپس تدبیر خود را متوجه آسمان نمود، در حالی که به صورت گاز بود». ۲۵. شرح اعتقادات صدوق، چاپ تبریز، ص ۲۹. ۲۶. اعراف (۷) آیه ۵۴؛ یونس (۱۰) آیه ۳؛ طه (۲۰) آیه ۵؛ فرقان (۲۵) آیه ۵۹؛ سجده (۳۲) آیه ۴؛ حدید (۵۷) آیه ۲۴. ۲۷. آیه مورد بحث. ۲۸. یونس (۱۰) آیه ۳. ۲۹. رعد (۱۳) آیه ۳. ۳۰. حدید (۵۷) آیه ۴. ۳۱. برای آگاهی بیشتر از نظر قرآن درباره عرش و صفاتی که قرآن برای «عرش» یاد نموده است ر. ک: آیه الله جعفر سبحانی، قرآن و معارف عقلی. ۳۲. لقمان (۳۱) آیه ۲۰. ۳۳. ابراهیم (۱۴) آیه ۳۳. ۳۴. ابراهیم (۱۴) آیه ۳۲. ۳۵. نحل (۱۶) آیه ۱۴. ۳۶. علاوه بر سوره مورد بحث ر. ک: ابراهیم (۱۴) آیه ۳۳؛ نحل (۱۶) آیه ۱۲؛ عنکبوت (۲۹) آیه ۶۱؛ لقمان (۳۱) آیه ۲۹؛ فاطر (۳۵) آیه ۱۳؛ زمر (۳۹) آیه ۵. ۳۷. از جهان‌های دور، ص ۲۲۹ - ۲۹۴. ۳۸. ساختمان خورشید. ۳۹. از جهان‌های دور، ص ۲۲۹. ۴۰. نجوم برای همه، ص ۱. این

واحد در درجه حرارت از نام فارنهایت، فیزیک‌دان آلمانی، مبتکر این درجه بندی گرفته شده است. در سنجش فارنهایت آب در ۳۲ درجه بالای صفر یخ می‌بندد و در ۲۱۲ درجه می‌جوشد. ۴۱. جهان‌های دور، ص ۲۲۷. حدس می‌زنند که احیاناً درجه حرارت اعماق خورشید بیش از آن چیزی است که گفته شده است. ۴۲. به عقیده برخی از دانشمندان، زمین از تشعشع کلی خورشید که در هر ثانیه چهار میلیون تن است، تنها ۱۸۰۰ گرم را (که در هر روز به ۱۷۳ تن بالغ می‌شود) دریافت می‌کند و باقی آن به سیارات دیگر می‌رسد. ۴۳. مرزهای نجوم، ص ۲۰۳. ۴۴. در کتاب نجوم بی‌تلسکوب (ص ۵۵) مدت حرکت را ۲۷ روز نوشته است و می‌گوید: لکه‌ای که شما همین حالا دیدید چند روز بعد در لبه شرقی خورشید محو می‌گردد و احتمال می‌رود که دو هفته بعد در لبه دیگر ظاهر گردد. ۴۵. نجوم برای همه، ص ۱۲ - ۱۳. ۴۶. در شب‌های صاف توده‌ای از ستارگان دیده می‌شد که به شکل خاصی دور هم قرار گرفته‌اند و ابتدا به نظر می‌رسد چند ستاره بیش نباشند... دانشمندان آنها را نام‌گذاری کرده‌اند که یکی از آنها «الجاثی علی رکتیه» است که ۳۶ هزار سال نوری با ما فاصله دارد که به ظاهر چند ستاره‌ای بیش نیست ولی با دوربین‌های قوی سی‌هزار ستاره تخمین زده می‌شود. ۴۷. نگاهی به طبیعت و اسرار آن، ص ۶۰. ۴۸. نجوم برای همه، ص ۹۳. ۴۹. باد و باران، ص ۲۶ - ۳۰. قرآن و آخرین پیامبر، ص ۱۷۴. ۵۱. همان، ص ۱۷۵. ۵۲. یونس (۱۰) آیه ۵. ۵۳. فرقان (۲۵) آیه ۶۱. ۵۴. فرهنگنامه، ماده «ماه»، ص ۱۲۹۷. قرآن برای توجه دادن مردم به مظاهر قدرت الهی، اختلاف وضع ماه را چنین بیان می‌فرماید: «وَالْقَمَرَ قَدْرًا مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ؛ برای سیر ماه منزل‌هایی قرار دادیم و ماه پس از طی آن منازل، به صورت شاخه لاغر خشک (هلال) در می‌آید» - یس (۳۶) آیه ۳۹. ۵۵. قرآن مجید به این موضوع در ضمن آیه‌ای تصریح کرده می‌فرماید: «يَسْتَلُونَكَ عَنِ آلَاءِ هَلِهِ قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ لِلنَّاسِ...؛ از ماه می‌پرسند (که چرا همواره در اختلاف است و یک‌نواخت نیست) بگو: اختلاف ماه برای وقت شناسی است (تا مردم به وسیله آن به ماه و روز آشنا شوند)» - بقره (۲) آیه ۱۸۹. ۵۶. قرآن و آخرین پیامبر، ص ۱۷۷. ۵۷. نحل (۱۶) آیه ۱۶. ۵۸. راز آفرینش، ص ۱۷. ۵۹. تکویر (۸۱) آیه ۱ و ۲. ۶۰. مرسلات (۷۷) آیه ۸. ۶۱. ابراهیم (۱۴) آیه ۴۸. ۶۲. قیامت (۷۵) آیات ۶ - ۱۰. ۶۳. کامیل فلاماریون، خدا در طبیعت (با تلخیص). ۶۴. آستروفیزیک. ۶۵. نجوم بی‌تلسکوب، ص ۷۷. ۶۶. هیأت بظلمیوس بر اساس بقای افلاک و امتناع خرق و التیام استوار بود. ۶۷. در آیه، پس از لفظ «كُلُّ» ضمیری مانند «منهما» و یا «منها» مقدر است. هر گاه ضمیر مقدر پس از لفظ «کل»، لفظ «منهما» باشد در این صورت مرجع ضمیر خورشید و ماه بوده و آیه، دلیل بر محدود بودن حرکت این دو خواهد بود و اگر ضمیر مقدر «منها» باشد، مرجع ضمیر «سموات» خواهد بود که در آغاز آیه وارد شده و مقصود از محدود بودن حرکت عمومی، مجموع آن چیزی است که در عالم بالا- قرار گرفته است. ۶۸. قصص (۲۸) آیه ۲۸. ۶۹. عنکبوت (۲۹) آیه ۵. ۷۰. یونس (۱۰) آیه ۴۹. ۷۱. رعد (۱۳) آیه ۲؛ سجده (۳۲) آیه ۵. ۷۲. حدید (۵۷) آیه ۲. ۷۳. در تفسیر آیه چهارم این سوره، مشروح این قسمت را خواهید خواند. ۷۴. ر.ک: ژرژ پولیستر، اصول مقدماتی فلسفه؛ تقی ارانی، عرفان و اصول مادی. ۷۵. زمر (۳۹) آیه ۴۲. ۷۶. سجده (۳۲) آیه ۱۱. ۷۷. غافر (۴۰) آیه ۵۷.

آیات چهارگانه الهی

آیات چهارگانه الهی ۳. «وَهُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْهَارًا وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ جَعَلَ فِيهَا زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ يُغْشَى اللَّيْلَ النَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ؛ اوست که به زمین کشش و گسترش بخشید و در آن کوه‌ها و جوی‌ها قرار داد و از همه میوه‌ها جفت آفرید. شب و روز یکدیگر را می‌پوشانند. در این امور (که نمونه‌ای از تدبیر است) برای گروه اندیشمند آیات و نشانه‌هایی است». مقدمه در این آیه، نمونه‌های بارزی از تدبیر جهان آفرینش گفته شده است و علت یادآوری آنها، این است که در آیه پیش گفته شد که تدبیر و اداره نظام خلقت به خدا تعلق دارد (۱) و اوست که مجموعه جهان هستی را با مشیت و حکمت خود اداره می‌نماید. قرآن برای روشن نمودن گفتار پیش (تدبیر جهان آفرینش از آن خداست) نمونه‌های چشمگیری از تدبیر، بیان

می‌کند تا افراد اندیشمند درباره آنها فکر کنند و به‌طور واضح دریابند که واقعاً او «مدبر الامور» است. این نمونه‌ها عبارتند از: ۱. اوست که زمین را توسعه و گسترش داد. ۲. اوست که در پهنه زمین، کوه‌ها و نهرها آفرید. ۳. اوست که از همه نوع میوه‌ها، جفت خلق کرد. ۴. اوست که شب و روز را به دنبال هم قرار می‌دهد. این آیات چهارگانه، نه تنها گواه بر وجود تدبیر در جهان هستی است، بلکه حاکی از وحدانیت و یگانگی مدبر جهان نیز هست. (۲) و برای توضیح بیشتر، هریک از این امور را جداگانه مورد بحث و بررسی قرار می‌دهیم. توسعه و گسترش زمین طبق فرضیه جدید، سه هزار میلیون سال پیش، خورشید و ستاره دیگری سطح یکدیگر را خراش داده یا از پهلوی هم با سرعت هزاران کیلومتر در ثانیه رد شده‌اند و انفجاری در آنها رخ داده است. این تصادف در حالت تاریکی رخ نداده است، بلکه با شعله نورانی همراه بوده است و در نتیجه این تصادف، زهره، زمین، مریخ و سیارات دیگر پدید آمده و در یکی، و احتمالاً در سه تا، از آنها زندگی نیز پیدا شده است. (۳) مباحث مربوط به زمین زیاد است و درباره آنها در کتاب‌های مربوط به زمین‌شناسی و هیأت و نجوم به‌طور مشروح بحث شده است (۴)؛ اما آنچه فعلاً برای ما مطرح می‌باشد مسأله توسعه و گسترش زمین است که نخستین جمله آیه، بر آن دلالت دارد و این توسعه و گسترش طوری است که با کروی بودن زمین منافات ندارد. توضیح این که، دانشمندان پس از بررسی‌های زیادی ثابت نموده‌اند که زمین ما کروی است و این موضوع را از راه‌های گوناگون تعقیب نموده و به ثبوت رسانیده‌اند. امروز اختلافات اوقات در نقاط مختلف زمین و این که شب و روز و صبح و ظهر نقاط خاوری با مناطق باختری کاملاً اختلاف دارد، روشن‌ترین دلیل بر کروی بودن زمین است و اگر زمین مسطح بود، باید اختلاف اوقات وجود نداشت. در قرآن و روایات ما اشارات لطیف و زیبایی به این مطلب شده است؛ آن‌جا که می‌فرماید: «فَلَا أُقْبِتُمْ بِرَبِّ الْمَشَارِقِ وَالْمَغَارِبِ...»؛ (۵) به خدای مشرق‌ها و مغرب‌ها سوگند یاد می‌کنیم. زیرا بر فرض مسطح بودن زمین، یک مشرق و یک مغرب بیشتر وجود ندارد و بر فرض کروی آن، هر نقطه‌ای برای نقاط شرقی‌تر، مغرب و برای نقاط غربی‌تر، مشرق است. در روایات اشارات زیادی به کروی بودن زمین شده است چنان که می‌فرماید: «إنما عليك مشرقك و مغربك»؛ (۶) تو باید تابع مشرق و مغرب خود باشی. در روایات دیگر می‌فرماید: «إن الشمس تغيب عن قوم قبل مغيبها عن آخرين»؛ (۷) آفتاب از سرزمین گروهی غروب می‌کند، پیش از آن که از سرزمین دیگران غروب نماید. دلیل کروی بودن زمین منحصر به این نیست، بلکه دلایل روشن دیگری دارد؛ مثلاً از مطالعه وضع کشتی در دریا، هنگامی که به ساحل نزدیک می‌شود پی به این مطلب می‌بریم؛ هنگامی که انسان از ساحل به دریا می‌نگرد، سطح دریا را صاف و بدون کوچک‌ترین ناهمواری مشاهده می‌نماید، ولی هنگامی که کشتی از دور پیدا می‌شود، نخست نوک پرچم، آن‌گاه همه پرچم، بعداً دکل کشتی، سپس قسمتی از آن و... آشکار می‌شود تا آن‌جا که همه کشتی، وقتی نمایان می‌گردد که کشتی مسافت بیشتری را قطع کند و به نزدیک ساحل برسد، در صورتی که اگر سطح زمین مسطح بود، باید تمام بدنه کشتی در همان لحظه نخست دیده شود. از این‌جا پی می‌بریم که زمین انحنای کروی دارد و آب‌های دریا که بر روی کره زمین قرار دارد به تبع آن، نیز کروی است. گذشته از این هنگام خسوف، کره زمین میان ماه و خورشید قرار می‌گیرد، شکل سایه زمین که بر ماه می‌افتد؛ به‌طور دایره برای همه ما مشهود می‌باشد. از چهار قرن پیش، دانشمندان، مسافرت‌های دور را از راه‌های آبی شروع کرده و سرانجام به نقطه‌ای رسیدند که مسافرت خود را از آن‌جا آغاز نموده بودند، روی این بیان هرگز نمی‌توان گفت که نخستین جمله: «هُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ»؛ اوست که زمین را امتداد داد» اشاره به مسطح بودن زمین است، بلکه همان‌طور که مفسرین و اهل لغت می‌گویند مقصود همان بسط و توسعه و گسترش زمین در عین کروی بودن آن است. ابن فارس در المقاییس (۸) می‌نویسد: کلمه «مد» در لغت عرب یک معنا بیش ندارد و آن، همان امتداد و کشیدگی در عین پیوستگی جسم است. در این صورت هیچ مانع ندارد که، زمین در عین کروی بودن، دارای بسط و توسعه خاصی باشد که برای کشت و زرع و زندگی حیوان و انسان، کاملاً شایسته و آماده شود. در قرآن مجید، لفظ «مد» به‌طور مکرر در همان معنای توسعه و گسترش به‌طور مکرر به کار رفته است؛ مانند: «أَلَمْ تَر إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَ لَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا...»؛ (۹) آیا ملاحظه نمی‌کنید که خداوند چگونه سایه

موجودات را به تدریج گسترش می‌دهد و اگر می‌خواست آن را ساکن و یک نواخت قرار می‌داد. شاید مقصود از «مد سایه» همان اختلاف سایه اجسام است که گاهی گسترده، بعد کم کم ضعیف و ناپیدا می‌شود و هرگز ساکن و یک نواخت نمی‌گردد. بنابر این مقصود از امتداد زمین در آیه مزبور و در آیه «وَالْأَرْضَ مَدَدْنَا وَ أَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ» (۱۰) همان بسط و گسترش چشمگیر زمین است که پس از آفرینش پیدا و شایسته آن شده است تا حیوان و نبات در آن زندگی کنند. (۱۱) معنای دوم این است که احتمال دارد این جمله به کشیده شدن و گسترش تدریجی خشکی‌ها از زیر آب‌ها اشاره داشته باشد؛ زیرا پس از آن که باران‌های سیلابی، که معلول ترکیب گازهای اکسیژن و هیدروژن در جو بود فرو ریخت و تمام کره زمین را آب فرا گرفت، آب‌ها تدریجاً در نقاط پست زمین فرو نشست و نقاط مرتفع یکی پس از دیگری از آب بیرون آمد. معنای سومی نیز می‌توان برای این جمله بیان داشت و آن این که، مراد از کشش و گسترش زمین، افزوده شدن حجم آن بر اثر جذب سنگ‌های سرگردان و کرات کوچکی که در حوزه جاذبه آن قرار می‌گرفت، بوده باشد و این احتمال با جمله «وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ» - که بعداً به تفسیر آن خواهیم پرداخت - مناسب‌تر است. (۱۲) در هر حال، جمله مورد بحث از آیه، ناظر به کرویت و یا مسطح بودن زمین نیست، بلکه مقصود از آن، همواری مخصوصی است که آن را برای زیست جانداران، آماده نموده است و مضمون همین جمله در سه آیه دیگر بیان شده است؛ مانند: ۱ - «وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ بِسَاطًا لِّتَسْلُكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا...» (۱۳) خداوند زمین را برای شما فرش کرد تا در راه‌های وسیع آن رهسپار شوید. ۲ - «الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً...» (۱۴) خداوندی که زمین را فرش کرد و آسمان را برافراشت. ۳ - «وَأَلَى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ...» (۱۵) آیا به زمین نمی‌نگرید، که چگونه گسترده شده است؟. (برخی ۱۶) آیه اخیر را گواه بر مسطح بودن زمین گرفته‌اند؛ ولی از این نکته غفلت ورزیده‌اند که مسطح بودن به معنای ضد کروی، یک نوع اصطلاح هندسی است که پس از نزول قرآن پیدا شده است، مقصود از جمله «سطحت» در آیه، همان گسترش آن است و لذا مفسران عالی قدر آیه اخیر را چنین تفسیر می‌کنند: «کیف بسطها ووسعها...» (۱۷) علاوه بر این، سطح داشتن زمین، مانع از کرویت آن نیست؛ زیرا هر کره‌ای برای خود سطح دارد و از این رو در هندسه کره را یکی از اقسام سطح به شمار آورده‌اند. راز آفرینش کوه‌ها و نهرها ۳. «...وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْهَارًا؛ در آن (زمین) کوه‌ها و جوی‌ها آفرید». قرآن مجید در سوره‌های متعددی درباره آفرینش کوه‌ها سخن گفته و راز خلقت و اسرار وجود آنها را با تعبیرات گوناگونی روشن ساخته است. از میان رازها، بیشتر روی استقرار و آرامشی که در پرتو کوه‌ها نصیب ساکنان زمین شده است تکیه کرده و وجود آنها را مانع از پدید آمدن حرکات ناموزون و اضطراب و نوسان، معرفی می‌نماید و در سوره‌های متعددی (۱۸) می‌فرماید: «وَأَلْقَى فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ؛ در زمین کوه‌هایی افکند تا حرکات آن، شما را مضطرب نسازد». گاهی این حقیقت را به عبارت دیگر بیان کرده و می‌فرماید: «وَالْجِبَالَ أَوْتَادًا...» (۱۹) کوه‌ها را میخ‌های زمین آفریدیم». اکنون باید دید ریشه این اضطراب و نوسان چیست که وجود کوه‌ها از بروز آن جلوگیری می‌نمایند. اینک این عوامل: ۱. کره زمین ما، به سان مهره‌ای است که چهارده حرکت بر آن وارد می‌شود؛ زمین با حرکت انتقالی سریع خود که سرعت آن در هر دقیقه ۳۰۰ فرسخ و در هر ساعت ۱۸ هزار فرسنگ است، به دور خورشید می‌گردد. از طرف دیگر، با حرکت سریع وضعی خود، که سرعت آن در خط استوا تقریباً در هر ساعت به ۲۸۰ فرسنگ می‌رسد، به گرد خود می‌گردد و سرانجام شب و روز پدید می‌آیند. از طرف سوم، چون منظومه شمسی ما در هر ثانیه، ۲۰ کیلومتر در فضا رو به مقصد نامعلومی به دنباله ستاره «وگا» حرکت می‌کند، برای این که کره زمین، که یکی از اعضای این کاروان است، از این غافل‌ه عقب نماند، با شیفتگی خاصی به دنبال خورشید در ضمن این مجموعه، با حرکتی سریع، که سرعت آن در هر ساعت به دو هزار و هشتصد و هشتاد کیلومتر می‌رسد، به سوی این مقصد روان و رهسپار است. به‌طور مسلم این نوع حرکات سریع زمین بالاخص حرکت وضعی آن، در تماس خود با هوای مجاور آن و در برخورد مولکول‌های هوا با سطح کره آن چنان حرارتی تولید می‌کند که، برای مشکل ساختن حیات در روی آن کافی می‌باشد. این مشکل در صورتی پیش می‌آید که هوای مجاور زمین، همراه خود آن حرکت نکند و بر اثر برخورد زمین با

مولکول‌های هوای ساکن که همه جوانب آن را مانند پوسته پیاز فرا گرفته است، حرارت شدیدی تولید می‌شود؛ ولی اگر هوای مجاور زمین پایه پای خود زمین حرکت نماید، و هر دو دست به دست هم و به یک سمت در حال حرکت باشند، قطعاً چنین خطری پدید نخواهد آمد. اتفاقاً وجود کوه‌ها و پستی‌ها و بلندی‌های زمین در حرکت «هوای مجاور» همراه زمین، نقش مؤثری دارند؛ زیرا در پرتو فواصل رشته کوه‌ها و پستی و بلندی‌های آن، که قشر جامد زمین را به صورت سرزمین شخم شده در آورده است، هوای مجاوری که با زمین تماس دارد، در میان فواصل کوه‌ها حبس شده و پستی و بلندی‌های مختلف زمین - که حتی در برخی از نقاط به هشت کیلومتر می‌رسد - هوای چسبیده به زمین را در خود نگاه داشته است، و هنگام حرکت زمین، هوای داخل فواصل و چسبیده به آن، با آن حرکت می‌کند و هر دو در مسیر واحدی پایه پای یکدیگر به گردش خود ادامه می‌دهند. شاید جمله «وَأَلْقَى فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ؛ کوه‌ها را آفرید تا شما را از حرکات ناموزون آن حفظ کند» اشاره به این راز بزرگ باشد که در سایه کوه‌ها به وجود می‌آید. ۲. ممکن است این حرکات ناموزن، که کوه‌ها مانع از بروز آن هستند، معلول جاذبه نیرومند ماه باشد که می‌تواند در پوسته زمین جزر و مدی مانند جزر و مد دریاها به وجود آورد و همواره در حرکت و اضطراب باشد. ولی عامل مانع از بروز این نوع حرکات ناموزن، همان کوه‌هاست؛ زیرا کوه‌ها در حقیقت حکم یک زره محکم فولادین را دارند که دور تا دور زمین را احاطه کرده و با توجه به ارتباط و پیوندی که از زیر به هم دارند، یک شبکه نیرومند سرتاسری را تشکیل می‌دهند. اگر این زره محکم و این شبکه نیرومند، کره زمین را نپوشانده بود و پوسته روی زمین از یک قشر نرم و لطیفی هم چون خاک و شن تشکیل یافته بود؛ مسلماً به آسانی تحت تأثیر جاذبه نیرومند ماه واقع می‌شد و حرکات ناموزونی مانند جزر و مد دریاها در آن به وجود می‌آورد؛ ولی با این که قشر محکمی پوسته زمین را پوشانیده باز حرکات خفیف جزر و مد در آن پیدا می‌شود و هر بار حدود سی سانتیمتر پوسته زمین تدریجاً بالا و پایین می‌رود. (۲۰) ۳. عامل سوم این حرکات ناموزن، همان مواد مذابی است که هسته مرکزی زمین را تشکیل می‌دهد و دل زمین مملو از گازهای متراکمی است که با شدت هر چه تمام‌تر بر آن فشار می‌آورد. زلزله‌های خطرناکی که ضررهای جبران‌ناپذیری به وجود می‌آورد، به عقیده گروهی از دانشمندان نتیجه عمل حرارت و گازهای درونی است که با شدت خارج می‌شوند. در این صحنه متلاطم، یگانه عاملی که از متلاشی شدن و تفرق قطعات زمین، مانع می‌گردد، همان کوه‌ها هستند. ریشه کوه‌های سنگین که در اعماق زمین فرو رفته و قطعات زمین را در بر گرفته آنها را به هم اتصال می‌دهد - و به سان میخ‌ها - که قطعات تخته را به هم متصل می‌سازد و از جدایی جلوگیری می‌کند، قطعات زمین را از تفرق و پاشیدگی باز می‌دارد. شاید آیه «وَالْجِبَالُ أَوْتَادًا؛ کوه‌ها را میخ‌های زمین قرار دادیم» اشاره به همین حقیقت باشد که بیان گردید. امیرمؤمنان در ستایش و بیان عظمت کاخ آفرینش چنین می‌فرماید: «ووتد بالصخور میدان أَرْضِهِ؛ (۲۱) زمین را با کوه‌هایی که حکم میخ را دارند، از لرزش بازداشت». در جای دیگر می‌فرماید: «و عدل حرکاتها بالراسيات من جلاميدها؛ (۲۲) حرکات زمین را به وسیله کوه‌های استوار که از صخره‌های بزرگ تشکیل یافته‌اند، تعدیل نمود». تو گویی که کوه‌ها به سان لنگر کشتی هستند که حرکات زمین را متعادل می‌سازند. اسرار دیگر کوه‌ها راز کوه‌ها منحصر به آن چه گفته شد نیست. قرآن در ضمن آیه‌ای به دو راز بزرگ کوه‌ها اشاره نموده است: ۱. سر چشمه نهرها قرآن مجید در برخی از آیات از آن جمله، آیه مورد بحث، هنگام یاد آوری آفرینش کوه‌ها، از وجود نهرها و چشمه‌های بزرگ، که یکی از مظاهر بزرگ خلقت و نشانه وجود تدبیر در عالم آفرینش هستند، سخن می‌گوید و دلیل این که این دو (کوه‌ها و نهرها) را در کنار هم ذکر می‌کند این است که، ریشه این نهرها و شطهای عظیم وجود کوه‌هاست؛ زیرا هوا به طوری که می‌دانیم در قسمت ارتفاعات بسیار سرد است و برف و باران به سان یخچال‌های طبیعی در آن جا ذخیره می‌گردد و در بسیاری از فصول سال بر اثر کاهش حرارت، پوشیده از برف و یخ است و در فصل گرما که حرارت همه نقاط، نسبت به فصل زمستان تغییر می‌کند برف‌ها و یخ‌ها به تدریج آب شده و به صورت چشمه سارها جاری می‌گردند و قسمت اعظم این مایه زندگی، در سایه کوه‌ها تأمین می‌گردد. (۲۳) ۲. تصفیه آب کوه‌ها در تصفیه آب‌ها نقش «تصفیه شنی» را دارند. «تصفیه

شنی» عبارت است از: عبور آب از لایه‌های شنی. لایه‌های شنی در قسمت پایین، از قلوه‌سنگ‌ها و در قسمت بالا، از ماسه‌های نرم تشکیل می‌گردند. عبور آب از طبقات مختلف کوه‌ها سبب می‌شود که باکتری‌های آب گرفته و آب از مواد خارجی تصفیه شود. قرآن مجید به این دو راز بزرگ در ضمن آیه کوتاهی اشاره نموده و می‌فرماید: «وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ شَامِخَاتٍ وَأَسْقَيْنَاكُمْ مَاءً فُرَاتًا...» (۲۴) بر روی زمین کوه‌های استوار و بلند آفریدیم و برای شما آب گوارا فراهم ساختیم». جمله «رواسی شامخات؛ کوه‌های بلند» ناظر به راز اول است که کوه‌ها بر اثر سردی منطقه از جهت ارتفاع، حکم مخزن آب را دارند و جمله «...وَأَسْقَيْنَاكُمْ مَاءً فُرَاتًا...» برای شما آب گوارا فراهم نمودیم» از آن جا که پس از بیان آفرینش کوه‌ها وارد شده، می‌رساند کوه‌ها در گوارا ساختن آب‌ها که همان تصفیه آن از مواد خارجی و باکتری‌هاست - نقش مؤثری دارند. (۲۵) تفسیر دیگری برای آیه پس از انتشار شماره دوازدهم از سال دوازدهم مکتب اسلام، که بحث اسرار و راز کوه‌ها در آن شماره چاپ شده بود، مقاله عالمانه‌ای از یکی از خوانندگان گرامی مجله به دفتر رسید. در آن مقاله با فرمول‌های ریاضی، نقش کوه‌ها را در استقرار آرامش زمین، به گونه‌ای بس علمی ثابت کرده بود و چون سطح مقاله، بسیار بالا بود و استفاده همگانی از آن ممکن نبود، از این جهت نامه‌ای به نویسنده مقاله نوشته شد که، خلاصه و فشرده مقصود خود را، دور از فرمول‌های علمی، برای مجله بفرستند تا برای تکمیل بحث تفسیر منتشر شود. نویسنده، که حاضر به افشای نام خویش نیست، بحث زیر را، که به عنوان تکمیل بحث در این جا منعکس می‌گردد، تنظیم کرد و به دفتر مجله ارسال داشت و در شماره هشتم، سال سیزدهم چاپ گردید و ما نیز متن آن را بدون تصرف در این جا می‌آوریم: مسأله چرخ لنگر در قرآن قرآن کریم کتاب عجیبی است که تمام جوانب زندگی انسان‌ها در آن ملاحظه شده و نکته‌ای که گذشت زمان بتواند بر آن چیره شود و آن را به دست فراموشی بسپارد در آن وجود ندارد؛ زیرا صاحب این کتاب آفریدگار انسان‌هاست. در این کتاب آسمانی برای کوه‌ها اصطلاحی به کار رفته که باید آن را معجزه‌ای بزرگ شمرد، همان گونه که سایر آیات نیز معجزه است و تمام آنها نیز بزرگند. در قرآن کوه‌ها را لنگرهایی برای زمین نام می‌برد که موجب می‌شوند زمین ساکنان خود را نلرزاند. اینک سه آیه در این مورد: ۱. آیه پانزدهم سوره نحل: «در زمین لنگرها (از کوه‌ها) افکند تا شما را نلرزاند و جوی‌ها و راه‌ها، شاید هدایت یابید». ۲. آیه ۳۰ سوره انبیا: «در زمین لنگرها ایجاد کردیم که شما را نلرزاند و در آن دره‌ها و راه‌ها کردیم، شاید آنان هدایت یابند». ۳. آیه ۹ تا ۱۰ سوره لقمان: «آسمان‌ها را بدون ستونی قابل رؤیت بیافرید. در زمین لنگرها از کوه‌ها انداخت که شما را نلرزاند و در آن از همه گونه جانوران پراکنده کرد و از آسمان آبی نازل کردیم و در آن همه گونه گیاه خوب برویاندیم». (۲۶) حال بررسی کنیم که لنگر چه خواصی دارد و چگونه از لرزاندن زمین جلوگیری می‌کند. کره زمین که ما ساکنین آن به شمار می‌رویم دارای دو حرکت است: یک حرکت انتقالی به دور خورشید که از موضوع بحث ما خارج است و دیگری حرکت وضعی یا حرکت دورانی زمین به دور خود که شب و روز را به وجود می‌آورد و برای تشریح این حرکت بایستی قبلاً با چند اصطلاح فیزیکی آشنا شد: ۱. حرکت دورانی هر نوع حرکتی نظیر حرکت باد بزن برقی را که همواره دور یک محور می‌چرخد «حرکت دورانی» می‌نامند. چنان چه یک میله «کاموآبی» را به طور عمودی در تویی فرو برید تا از سمت دیگر خارج شود سپس دو سر میله را بین انگشتان خود قرار داده‌اید که مشابه با حرکت دورانی کره زمین است. فرض کنید به جای میله کاموا، میله بلندی وجود داشته باشد و بتوان آن را طوری از قطب شمال در زمین فرو کرد که از قطب جنوب خارج شود محل عبور چنین میله فرضی را «محور زمین» نامند. محور زمین نسبت به خورشید دارای یک زاویه ۲۳ درجه است که همین زاویه در گردش انتقالی زمین به دور خورشید، موجب پیدایش فصول و اختلاف آن در دو نیم کره می‌شود. زمین در هر ۲۴ ساعت یک بار از مغرب به مشرق دور این محور می‌چرخد، سرعت این حرکت دورانی در مدار استوا در هر ساعت ۱۶۶۶ کیلومتر و در هر ثانیه ۴۶۱ متر است که هر چه به قطبین نزدیک شویم از مقدار آن کاسته می‌شود. ۲. شتاب در حرکت دورانی اصطلاح دیگری که باید با آن آشنا شد «شتاب» یا «ضربه» است. تغییر جهت سرعت متحرک و تغییر سرعت متحرک اعم از این که کم یا اضافه شود سبب به وجود آمدن ضرباتی می‌گردد که آن را شتاب گویند و

در ذیل مشروح تر بیان می‌شود: الف) شتاب ناشی از تغییر جهت سرعت. اتوبوسی را در نظر بگیرید که از خیابان وارد میدان فلکه ماندی می‌شود؛ همین که سمت حرکت وی تغییر کند؛ یعنی شروع به گردش دور فلکه میدان نماید، تمام مسافری در عرض اتوبوس به سمت راست خود پرت شده و چنان چه خود را محکم نگیرند روی مسافر سمت راستی می‌افتند. بنابر این تغییر سمت متحرک، باعث وارد شدن ضربه‌هایی بر متحرک می‌گردد که آن را «شتاب ناشی از تغییر جهت سرعت» نامند ولی چون این بحث مورد لزوم نیست از گفتگوی بیشتر درباره آن خودداری می‌شود (این شتاب به وجود آورنده نیروی جانب مرکز و نیروی گریز از مرکز که خنثی کننده یکدیگرند، می‌شود). ب) شتاب ناشی از تغییر سرعت. فرض کنید در اتوبوسی نشسته‌اید که با سرعت ۶۰ کیلومتر در ساعت روی جاده مستقیمی حرکت می‌کند، ناگهان بچه یا مانع دیگری جلو اتوبوس پیدا می‌شود و راننده پا را، با قدرت روی پدال ترمز می‌کوبد تا ماشین بایستد و از حادثه جلوگیری شود، در این حال شما و سرنشینان دیگر، با شدت به سمت جلو پرتاب خواهید شد. این ضربه شدید که از کم شدن آنی سرعت یا به عبارت دیگر، تغییر سرعت در یک زمان کوتاه، به مسافری وارد شده است در اصطلاح فیزیک «شتاب» نامیده می‌شود. اگر در همین حال مانع از جلو ماشین رد شده باشد و راننده بلافاصله دنده عوض نموده و گاز را بفشارد؛ یعنی در زمانی کوتاه بخواهد سرعت قبلی را به دست آورد باز هم همان ضربه سرنشینان را به عقب پرت خواهد نمود به طوری که به شدت به صندلی فشرده می‌شوند. با این که جهت این ضربه با ضربه اولی تفاوت دارد؛ ولی چون هر دو از تغییرات سرعت ناشی گشته‌اند، بنا به تعریف، شتاب نامیده می‌شوند. ۳. نیروی جنبشی یا انرژی سینتیک در مثال بالا وقتی که مانع جلو اتوبوس ظاهر شده و راننده ترمز می‌کند با این که چرخ‌ها از حرکت باز می‌مانند، لکن اتوبوس متوقف نگردیده بلکه با صدایی گوش خراش، که همگان را متوجه حادثه می‌سازد، روی زمین کشیده شده و اثر سیاهی از خود باقی می‌گذارد که معمولاً افسران راهنمایی از روی آن، میزان سرعت وسیله نقلیه را تشخیص می‌دهند. نیرویی که با وجود توقف چرخ‌ها، ماشین را به جلو می‌کشاند، «نیروی جنبشی» نام دارد که هم‌زمان با حرکت اتوبوس در آن ذخیره شده و تا از بین نرود اتومبیل نمی‌ایستد، در این جا نیروی جنبشی بر خلاف میل راننده می‌خواهد از کم شدن آنی سرعت جلوگیری کرده و هم چنان ماشین را به جلو براند. در همان مثال بالا- چنانچه قبل از توقف کامل، مانع مزبور از جلو اتوبوس رد شده و راننده بخواهد با تعویض دنده و فشردن گاز سرعت بگیرد همان نیرویی که سرنشینان را به عقب پرتاب می‌کند به تمام ذرات اتوبوس هم وارد شده و می‌خواهد ماشین را هم به عقب پرت نماید؛ یعنی می‌خواهد نگذارد سرعت اتوبوس اضافه شود. در این جا نیروی جنبش باز هم بر خلاف میل راننده از زیاد شدن آنی سرعت جلوگیری کرده و مانع افزایش سریع سرعت می‌شود. بنابر این، هر جسم اعم از این که به طور مستقیم یا دورانی حرکت نماید متناسب با سرعت و وزنی (جرمی) که دارد، نیرویی در آن ذخیره می‌شود که هم با افزایش سرعت و هم با کاهش سریع آن مخالفت نموده و سبب می‌شود سرعت متحرک به تدریج زیاد و یا به تدریج کم شود و این موضوع اساس چرخ لنگر را به وجود می‌آورد. ۴. چرخ لنگر و فواید آن در کلیه وسایلی که حرکت دورانی متشابه دارند، چرخ سنگینی به نام «چرخ طیار» یا «چرخ لنگر» - که شکل و وزن آن با حجم دستگاه متناسب است - روی محور حرکت نصب شده که مورد استفاده آن در مثال پایین روشن می‌شود. فرض کنید شخصی می‌خواهد وارد منزلی شود و صاحب خانه موافق نیست و در نتیجه برای جلوگیری از ورود وی دست خود را به سینه‌اش گذارده و او را به سمت خارج می‌راند و شخص مزبور نیز با تمام نیروی خود مقاومت می‌کند. چنانچه صاحب منزل یک باره دست خود را عقب کشد، شخص متجاوز، به شدت به سمت جلو پرت شده و اگر نتواند تعادل خود را حفظ نماید به سختی به زمین خواهد خورد. عمل این شخص را «کار مقاوم» و عمل صاحب خانه را «کار محرک» نامند؛ زیرا اگر صاحب منزل قصد جلوگیری نداشته باشد این شخص بدون احتیاج به مقاومت وارد منزل می‌شود و دیگر کار مقاوم، مورد پیدا نمی‌کند (به این مثال توجه شود). موتور یک اتوبوس هم، که ناله کنان مسافران را از گردنه بالا می‌برد، مانند همان شخص در مقابل فشاری که به وی وارد می‌شود (وزن اتوبوس، وزن بار و مسافر، شیب جاده) مشغول مقاومت است و همین که به سرازیری

رسید یک باره این فشار قطع شده و سرعت آن می‌خواهد اضافه شود، این عمل مانند لحظه‌ای است که دست صاحب خانه از جلو سینه متجاوز کنار می‌رود و شخص مزبور سقوط می‌کند، که در این صورت ضربه بسیار شدیدی بر قطعات موتور وارد می‌آید، لکن چرخ لنگر موتور که به انتهای میل‌لنگ نصب شده و «فلای ویل» و یا به زبان رانندگان «فراویل» نام دارد با نیروی جنبشی که در خود ذخیره کرده نمی‌گذارد این تغییر سرعت، ناگهانی انجام شود بلکه ضمن مخالفت با تغییر سرعت، اجازه می‌دهد که به تدریج دور موتور زیاد شود. نیروی احتراق بنزین در موتور و نیروی برق که موجب گردش آب میوه‌گیری و چرخ گوشت می‌شوند کار محرک، و بار و مسافر و وزن اتوبوس، میوه یا گوشتی که به داخل چرخ‌ها فرستاده می‌شوند کار مقاوم نام دارند. با شرح موارد بالا اکنون تعریف چرخ لنگر از کتب درسی: «چرخ لنگر یا چرخ طیار، چرخ سنگینی است که بر روی محور ماشین‌های با حرکت دورانی نصب می‌کنند تا سرعت ماشین را تنظیم کند. می‌دانیم برای آن که کارهای محرک و مقاوم برابر باشند، هنگامی که کار محرک زیادتر از کار مقاوم باشد چرخ طیار، اضافه کار را به صورت انرژی جنبشی در خود ذخیره می‌کند و هنگامی که کار مقاوم از کار محرک بیشتر شود این انرژی ذخیره شده را پس می‌دهد و بدین ترتیب مانع از این می‌شود که سرعت ماشین تغییرات شدید پیدا کند». ۵. چه عاملی موجب تغییر سرعت کره زمین و ایجاد لرزه در آن می‌شود؟ آن چه موجب تغییر سرعت زمین می‌شود؛ یعنی سرعت ۴۶۱ متر را کم یا زیاد می‌سازد چیست؟ خوش‌بختانه این عامل برای انسان مجهول نیست و همگان آن را احساس نموده‌اند. این، عامل مهم طوفان‌های روی کره زمین است: در روزهای طوفانی وقتی که باد از روبه‌رو با شما مواجه می‌شود ملاحظه می‌کنید که مقاومت هوا حرکت شما را به جلو، کند نموده و مانع عبور آزاد شماسست، عین همین مقاومت را طوفان در برخورد با ساختمان‌ها، درختان جنگل و کوه‌های مسیر خود به وجود آورده و در سرعت ۴۶۱ متر در ثانیه زمین اخلاص می‌نماید. اکنون فرض کنید در یک منطقه کوهستانی استوا، مانند کشور کنیا در آفریقا و کشور اکوادور در آمریکا جنوبی و جزیره سوماترا در مجمع الجزایر اندونزی - که کوهستان به شکل دیوارهای عظیمی در سراسر آن مناطق کشیده شده - فقط در طول پنجاه کیلومتر طوفان وحشتناک مناطق حاره شروع شود، چنان‌چه ارتفاع متوسط کوهستان در این مثال‌ها را دو کیلومتر در نظر بگیریم و سرعت باد را که گاهی تا ۳۰۰ کیلومتر در ساعت می‌رسد (طوفانهای خلیج مکزیک)، تنها ۲۰۰ کیلومتر فرض نماییم و جهت این طوفان از مشرق به طرف مغرب باشد ۸۶ میلی‌متر از سرعت ۴۶۱ متر در ثانیه زمین، کم می‌شود - و اگر جهت آن از مغرب به طرف مشرق، یعنی در جهت دورانی زمین باشد سرعت ۴۶۱ متر در ثانیه زمین را به اندازه ۸۶ میلی‌متر افزایش می‌دهد. با توجه به این که در هوای طوفانی گاهی سرعت شدید شده، درخت‌ها را تا نزدیک زمین خم می‌نماید و پس از چند لحظه از نیروی آن کاسته شده و مدتی رو به آرامش نسبی گذاشته و باز شدت آن به اوج خود می‌رسد، تغییر سرعت ۴۶۱ متر در ثانیه زمین نیز، دستخوش همین تناوب می‌گردد، لحظه‌ای می‌خواهد سریعاً افزایش یا کاهش یافته و لحظه‌ای دیگر وضع عادی خود را باز یابد. اگر چه افزایش ۸۶ میلی‌متر در مثال بالا به ۴۶۱ متر به نظر شما قابل توجه نیست، ولی لرزش یا ضربه یا نیروی شتاب تغییر سرعت ۸۶ میلی‌متری به اندازه انفجار ناگهانی شصت و نه میلیون عدد بمب هیدروژنی ردیف ۵۰ مگاتن است (بمب هیدروژنی ردیف ۵۰ مگاتنی برابر ۲۵۰۰ بمب اتمی است که در هیروشیما ژاپن مصرف شد!). اگر هنگام وقوع طوفان‌های وحشتناک، زمین گرفتار این ضربه‌ها می‌شد، کلیه موجودات زنده، ساختمان‌ها، تأسیسات و آثار حیات شاید یک باره از آن ناپدید می‌گشت، لکن پروردگار مهربان برای این که بندگانش آرام روی زمین راه بروند - به تعبیر خود قرآن - کوه‌ها را با خاصیت چرخ لنگری مهمی که دارند، ضربه گیر این نیروی وحشتناک نموده است. باید دانست که وقتی طوفان در یک منطقه کوچک زمین (نسبت به سطح کره زمین) به وجود می‌آید به‌طوری که موجب تغییراتی در سرعت زمین شود کلیه کوه‌های کره زمین که همراه زمین حرکت دورانی دارند با نیروی جنبش ذخیره شده در خود تغییرات ناگهانی سرعت را به تغییرات تدریجی سرعت تبدیل نموده و ما را از شر آن ضربه‌ها نجات می‌دهند. نکته‌ای که توجه به آن ضروری است این است که طوفان‌های شدید فقط منحصر به نواحی حاره نبوده و در تمام نقاط زمین ممکن

است به وجود آمده لرزش‌های شدیدی را که موجب قطع حیات است به وجود آورند. بنابراین عمل چرخ لنگری کوه‌ها در تمام لحظات شبانه روز سرعت ۴۶۱ متر در ثانیه زمین را تنظیم نموده و نمی‌گذارند شتاب ناشی از تغییر سرعت، ما موجودات مغرور را گوشمالی دهد! ضمناً باید توجه داشت گرچه حجم کوه‌ها در برابر حجم کره زمین زیاد نیست اما در حد ذات خود، حجم عظیمی را تشکیل می‌دهند که با یک محاسبه ساده علمی می‌توان اثر چرخ لنگری عظیم آن را دریافت. اگر موقع نزول این آیات، در محیط علمی جهان آن روز، بحثی این گونه در فیزیک وجود داشت و یا در شبه جزیره عربستان یک دانشمند علم فیزیک پیدا می‌شد، که درباره مسائل چرخ لنگر اظهار نظری نموده باشد، شاید وجود این آیات، عجیب و شگفت آور نبود، ولی با توجه به این که در آن زمان چنین مسائلی ابداً سابقه نداشته است، باید اقرار کرد که بیان چنین آیات علمی معجزه بزرگی است. قرآن و زوجیت در موجودات ۳. «... وَمَنْ كُلَّ الثَّمَرَاتِ جَعَلَ فِيهَا زُجْجِينَ اثْنَيْنِ يُعِشَتِي اللَّيْلَ النَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ؛ و از همه میوه‌ها جفت آفرید، روز را با تاریکی شب می‌پوشاند، در این کار برای گروه متفکر نشانه‌هایی (بر قدرت خداوند و وجود تدبیر در جهان آفرینش) وجود دارد». یکی از رازهای عظمت قرآن و دلایل اعجاز این کتاب آسمانی، «نهایت ناپذیری» آن است به این معنا که استفاده و بهره برداری بشر از آن، هرگز به پایان نمی‌رسد و همواره همگام با زمان پیش می‌رود و هر چه بشر در گشودن رازهای طبیعت و تسخیر قله‌های علم و دانش، پیروزتر می‌گردد، حقایق نوتری بر او از آیات قرآن آشکار می‌گردد. تو گویی قرآن به سان یک اقیانوس ژرف و ناپیدا کرانه‌ای است که با هیچ قدرت به ژرفای آن نمی‌توان رسید و با هیچ نیرویی نمی‌توان مرغ اندیشه بشر را در کرانه‌های آن به پرواز در آورد و یا به سان جهان هستی است که هر چه دانش‌ها و بینش‌ها و وسیع‌تر گردد رازهای نهفته آن تجلی بیشتری می‌یابد. قرآن در اثر داشتن حالت «نهایت ناپذیری» از اقامه هر نوع دلیل بر ارتباط خود با مبدأ نامتناهی بی‌نیاز است و از کتابی که از ناحیه خدای بزرگ برای هدایت و راهنمایی جهانیان تا روز رستاخیز فرستاده شده است جز این انتظار نمی‌رود. زوجیت در جهان گیاهان یکی از مسائل قابل توجه که در قرن اخیر مورد بحث واقع و سرانجام پرده از روی آن برداشته شده است موضوع زوج بودن گیاهان بلکه تمام موجودات جهان طبیعت است. برای بشر عصر رسالت چنین موضوعی اصلاً مطرح نبود و درباره آن کوچک‌ترین آگاهی نداشت؛ ولی قرآن مجید با اصرار کم نظیری درباره زوج بودن همه موجودات جهان آفرینش سخن گفته و برای ایجاد انگیزه در مسلمانان تا مسأله را از راه علمی مورد بررسی قرار دهند به‌طور مکرر از آن یاد نموده است. مفسران پیشین نه تنها در این آیات دقت شایسته مقام قرآن را انجام نداده‌اند، بلکه آیات مربوط به زوج بودن نباتات و کلیه موجودات آفرینش را طوری تفسیر کرده‌اند که فقط با علوم و آگاهی‌های محدود آن زمان تطبیق می‌نمود. قرآن مجید درباره زوجیت گیاهان با بیان قاطع و روشن چنین می‌فرماید: «أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الْأَرْضِ كَمْ أَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ؛ (۲۷) آیا به زمین نمی‌نگرند که در آن جا از هر جفت زیبا و ارزنده‌ای رویانده‌ایم؟». درباره زوج بودن تمام موجودات جهان آفرینش با صراحت می‌فرماید: «وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ؛ (۲۸) از هر چیزی یک جفت آفریدیم تا شما به عظمت جهان آفرینش و قدرت آفریننده آن پی برده و متذکر گردید». قرآن با این که به خردمندان دستور می‌دهد در آفرینش جهان تفکر بیشتری نمایند (۲۹) و یکی از نشانه‌های بندگان خدا را تأمل فراوان و عمیق در آیات خلقت می‌داند (۳۰) با این وجود از جانب مسلمانان در این حقیقت قرآنی، که خود یکی از معجزات علمی قرآن است و به تازگی پژوهشگران به این راز دست یافته‌اند دقت کافی به عمل نیامده است. گروهی آیات مربوط به زوجیت تمام کاینات را از طریق مرکب بودن هر چیزی از جوهر و عرض و یا ماده و صورت تفسیر نموده و افزوده‌اند که هدف از یاد آوری زوج بودن اشیا، توجه دادن بشر به این است که فرد مطلق، که هیچ نوع ترکیبی در آن نیست، فقط خداست. (۳۱) برخی گفته‌اند که مقصود از زوج بودن گیاهان همان اصناف و انواع مختلف است و در حقیقت لفظ زوج و ازواج در این موارد، به معنای اصناف و انواع می‌باشد (۳۲) در صورتی که معنای حقیقی زوج، جفت بودن است و اگر به دو صنف و یا دو نوع مختلف زوج گفته شود در واقع، مجاز است و گرنه در میان اصناف مختلف یا انواع گوناگون، زوجیت به معنای واقعی وجود

ندارد. هم چنین زوجیت از طریق ترکیب موجودات از جوهر و عرض تفسیر بعیدی است که نیاز به دقت فلسفی دارد. گذشته از این، صریح آیه «وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ؛ از هر موجودی جفت آفریدیم» این است که هر چیزی که جامه وجود پوشیده است، زوج و جفت می‌باشد در صورتی که بنابراین تفسیر، خود جوهر و یا عرض به تنهایی فرد است و زوج نیست (دقت کنید). بررسی لفظ زوج از نظر لغت لفظ «زوج» در زبان عربی به چیزی گفته می‌شود که معادل و لنگه دارد؛ مثلاً به هر یک از زن و مرد می‌گویند «زوج». چنان که قرآن در مقام خطاب به آدم چنین می‌فرماید: «... اسْئَلْنِي أَنْتَ وَ زَوْجَكَ الْجَنَّةَ؛ (۳۳) تو با زوج (همسر) خود در بهشت سکنا گزین». اگر قرآن موقع بیان زوجیت موجودات جهان لفظ زوج را «تثنیه» آورده و می‌فرماید: «وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ؛ (۳۴) از همه چیز زوج و جفت آفریدیم» برای این است که در این زبان به هر یک از دو چیزی که جفت است زوج می‌گویند و لذا در بیان ریشه انسان - که نر و ماده است - باز این لفظ را تثنیه آورده و می‌فرماید: «وَأَنَّهُ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الْمَذْكَرَ وَ الْأُنثَى؛ (۳۵) اوست که نر و ماده را آفرید». تاریخ پیدایش نظریه زوجیت در گیاهان از دیر زمانی بشر به وجود جنس نر و ماده در میان درختان پی برده بود. حتی در نقاط خرماخیز این مسأله روشن بود که اگر نطفه نر را روی قسمت ماده نپاشند، نخل ثمر نمی‌دهد. ولی هرگز نمی‌دانستند که این قانون، قانونی عمومی است و همه گیاهان، نر و ماده دارند و تلقیح و گرد افشانی آنها، به وسیله باد و یا حشرات و احیاناً به طور مصنوعی انجام می‌گیرد (۳۶). نخستین کسی که این حقیقت علمی را به وضوح تشریح کرد دانشمند معروف سوئدی، شارل لینه (۱۷۸۷-۱۷۰۷) بود. وی همواره نباتات را دوست می‌داشت به خصوص که یکی از نوشته‌های گیاه شناس فرانسوی، سبابستن وایان به دستش افتاد و علاقه‌مند شد که درباره اسرار نباتات تعمق کند و برای اولین بار نوعی تقسیم‌بندی بر اساس آلت نر و مادگی طرح ریزی کرد و از آن فایده بزرگی برد؛ زیرا بلافاصله در دانشگاه «اویسال» مقامی برای او معین کردند. (۳۷) این حقیقت امروز یکی از مسلمات جهان علوم و در درجه مسائل حسی قرار گرفته و جزئیات آن روشن گردیده است. شما نیز می‌توانید با بررسی ساختمان یک گل، به حقیقت آن پی ببرید. زوجیت عمومی در همه موجودات جهان تحقیقات علمی بشر پیرامون ماده جهان به این جا منتهی شده بود که ماده نخستین جهان موجودات، موجودی ریز و نشکن به نام «اتم» است و همه جهان، جز ترکیبات گوناگون این ذرات چیزی دیگری نیست. ولی موفقیت‌اخیر دانشمندان در شکستن اتم پرده از روی رازی برداشت و ثابت شد که هر یک از ذرات، خود دارای اجزای ریزی هستند و هر اتمی مرکب از دو جزء است: یکی «الکترون» (ذرات گردنده اتم که بار منفی دارند) و دیگری «پروتون» (هسته مرکزی که بار مثبت دارد) و بر اثر داشتن این دو بار مختلف و به اصطلاح «ناهمنام» کشش و جاذبه عجیبی میان این دو جنس مخالف حکمفرماست که بی شباهت به جاذبه جنسی میان دو جنس مختلف نیست. در روز نزول قرآن هرگز امکان نداشت این حقیقت علمی را، جز با بیانی که در قرآن وارد شده است، ذکر نمود. (۳۸) در پایان تذکر این نکته لازم است که قرآن در آیه مورد بحث، میوه‌ها را زوج معرفی کرده در حالی که در آیات دیگر گیاهان را آن طور که بیان شد - معرفی نموده است. این تعبیر ظاهراً به خاطر آن است که پیدایش هر میوه از ترکیب دو نطفه نر و ماده گیاه است؛ زیرا میوه چیزی جز محصول آمیزش نر و ماده نیست. ممکن است این جمله معنای دیگری نیز داشته باشد، که علم در آینده آن را ثابت کند. تاریکی شب، مولود چیست؟ تاریکی شب جز سایه خود زمین چیز دیگری نیست. هنگامی که نیمی از کره زمین ما، رو به روی خورشید قرار گرفت، نیم دیگر آن در تاریکی سایه خود فرو می‌رود و روشنایی از آن رخت می‌بندد. آخرین بخش از آیه، که همان جمله «یغشی الیل النهار» است به این حقیقت اشاره دارد و همه این جریان‌ها نشانه وجود تدبیر در جهان آفرینش است. چهره‌های گوناگون حیات ۴. «وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مَّتَجَاوِرَاتٌ وَ جَنَّاتٌ مِنْ أَعْنَابٍ وَ زُرْعٌ وَ نَخِيلٌ صِنَوَانٌ وَ غَيْرٌ صِنَوَانٍ يُسْقَى بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَ نَفْضُلٌ بَعْضُهَا عَلَى بَعْضٍ فِي الْمَاءِ كُلِّلٍ إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ؛ در زمین قطعاتی پیوسته و مختلف وجود دارد و در آن باغ‌هایی از انگور و زراعت و نخل‌هایی که از یک ریشه و یا دو ریشه روئیده‌اند وجود دارد، همگی بایک آب سیراب می‌شوند و میوه برخی را بر برخی دیگر برتری داده‌ایم و در این موضوع برای گروه اندیشمندان، نشانه‌هایی (از عظمت و قدرت خدا) است». زمین

در نگاه‌های نخستین ما به صورت‌های گوناگونی جلوه می‌کند؛ پاره‌ای از آن را به گونه سنگلاخ و شوره زار می‌بینیم که برای هیچ نوع کشت شایستگی ندارد و چه بسا در اسرار آفرینش این قسمت در شگفت می‌مانیم و از خود می‌پرسیم هدف از آفریدن این پهنه‌های غیر قابل کشت چیست؟! ولی به‌طور مسلم نتایجی دارد که سرپنجه علم به تدریج از آن پرده بر می‌دارد. ولی پاره دیگر را سر زمین‌های حاصلخیز و آماده برای هر نوع کشاورزی و درخت کاری می‌بینیم که به صورت یک منبع سرشار از حیات و زندگی، جنبش و حرکت جلوه‌گری می‌کند. (۳۹) قرآن اختلاف چهره‌های زمین را گواه بر وجود تدبیر در جهان آفرینش می‌داند و در آغاز آیه مورد بحث می‌فرماید: «وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مُتَّجَاوِرَاتٌ؛ در روی زمین قطعات گوناگون و به هم پیوسته‌ای وجود دارد». آیا وجود این قطعات رنگارنگ دلیل بر وجود حکومت عقل محیط بزرگی، بر این کره خاکی نیست؟ آیا پدید آمدن این چهره‌های مختلف از ماده واحد جهان (اتم) گواه بر مداخله یک مبدأ قدرت و دانش، در خلقت زمین نمی‌باشد؟ درست است اختلاف چهره زمین، معلول یک سلسله علل طبیعی و به عبارت دیگر، اثر مستقیم ترکیب عناصر مختلفی است که در زمین وجود دارد و چهره آن را به گونه‌هایی در می‌آورد؛ ولی باید دید مبدأ اختلاف عناصر چیست. اختلاف هر عنصری با عنصر دیگر طبق تصریح دانشمندان، مربوط به اختلاف اتم‌ها، از نظر شماره نوترون‌ها و پروتون‌ها و الکترون‌های آنهاست و در حقیقت سازنده صدی چند عنصر، همین اختلاف اجزای اتم‌ها از نظر تعداد نوترون و پروتون و الکترون است و همین اختلاف تحت ضابطه و قانون دقیقی است که اختلال آن، سبب نابودی عنصر می‌باشد. آیا این انضباط در ساختمان موجودی بدون مداخله یک فاعل دانا و توانا صورت می‌پذیرد؟ کوتاه سخن آن که، تفسیر اختلاف سطح کره زمین از نظر آمادگی برای کشت و یا نداشتن صلاحیت برای آن، به وسیله علل طبیعی و مربوط دانستن آن به ترکیب عناصر مختلف شیمیایی، نه تنها مانع از آن نیست که این اختلاف، اثر مداخله یک مبدأ قادر و دانا باشد، بلکه بدون مراقبت و نظارت او صورت نمی‌پذیرد؛ زیرا اختلاف چهره زمین معلول ترکیب عناصر گوناگونی است و مغایرت یک عنصر شیمیایی با عنصر دیگر، نتیجه اختلاف اتم عناصر است و تفاوت دو اتم، مربوط به تعداد الکترون و پروتون و نوترون هر اتم است و شماره ذرات اتم آن‌چنان دقیق و تحت انضباط است که کوچک‌ترین تخلف در تعداد برخی، موجب اختلال در وجود عنصر و نابودی آن می‌گردد. بنابراین، گذشته از این که انضباط ذرات مخصوص هر اتم، گواه بر وجود تدبیر در جهان آفرینش است؛ پدید آوردن یک اختلاف در سطح کره خاک در ماده واحد (اتم) با نظامی که بیان گردید خود بزرگ‌ترین گواه است که خدایی دانا و توانا از روی نقشه و تدبیر و مقایسه و اندازه‌گیری خاصی، از ماده واحد، این اختلاف را به وجود آورده است. در نگاه دیگر روی زمین را پوشیده از مزارع مختلف و انواع سبزی‌ها، گل‌های رنگارنگ، درختان با برگ‌های مختلف و میوه‌های خوش‌رنگ و مطبوع، مشاهده می‌نماییم و هر یک از این نباتات، گذشته از این که به محیط زندگی جلال و شکوه بخشیده، مایه زندگی و اساس استقرار حیات در روی زمین است. در این صورت از خود می‌پرسیم: ریشه این اختلاف در جهان نباتات از کجاست؟ چگونه از یک آب و خاک و حرارت (خورشید) یک چنین انواع بی‌شماری به وجود آمده است؟ وارد باغستانی می‌شویم، می‌بینیم که، شبدر در کنار لاله و یاسمن پهلوی سوسن رویده‌اند. در یک هکتار زمین، خرما، انگور، سیب، گلابی، هلو، شفتالو... در کنار یکدیگر رشد نموده و با میوه‌های رنگارنگ خود که، از شاخسار آنها آویزان است و خودنمایی و فخر فروشی می‌کنند. در نخستین برخورد، هر بیننده‌ای انگشت تعجب به دندان گرفته و با خود می‌گوید: چه قدرتی این انواع را از ماده واحد (آب و خاک و نور) پدید آورده است؟ قرآن این حقیقت را، که نشانه وجود تدبیر در جهان آفرینش و بالاخص جهان نباتات می‌باشد، با جمله زیر بیان کرده و می‌فرماید: این مزارع مختلف و انواع درختان و میوه‌های گوناگون، همگی از یک ماده سیراب می‌شوند («یسقی بماء واحد») و در حقیقت آب، که خون زندگی زمین است، از وحدت ماده در نباتات مختلف جهان حکایت دارد. درست است که علم و دانش امروز، ثابت کرده است اختلاف رنگ و نوع ژن‌هاست که باعث اختلاف رنگ و شکل گیاهان و انواع درختان می‌شود؛ ولی جان سخن در علت اختلاف همین ژن‌ها و تعداد آنها در سلول تخم گیاهان است که چگونه، از ماده

واحد جهان (اتم) این عوامل گوناگون و دستگاه‌های مختلف پدید آمدند و سرانجام موجب اختلاف در جهان گیاهان و درختان شدند؟ تو گویی در ساختمان هر گیاه و درختی، لابراتوار و دستگاه مخصوصی است که هر کدام، از یک آب و خاک، انواع مواد و ویتامین‌ها می‌سازند. اگر در جو و گندم ماده نشاسته‌ای و در نخل و مو ماده قندی و در لیمو ماده اسیدی و در سایر درختان و گیاهان، انواع مواد و ویتامین‌ها مشاهده می‌کنیم همگی اثر مستقیم دستگاه‌های مختلف و لابراتوارهای گوناگون است که در ساختمان و بذر هر کدام وجود دارد و این لابراتوارهای طبیعی، از آب و هوا و خاک و نور واحد جهان طبیعت، انواع خوراکی‌ها و ویتامین‌ها را برای بشر می‌سازند. پدید آورنده این عوامل و دستگاه‌ها از ماده واحد جهان (اتم) کیست؟ آیا ماده فاقد شعور و حس می‌تواند برای خویش یک چنین نظامی را طرح ریزی کند؟ آیا می‌تواند بدون دخالت یک مدبر بزرگ و عقل محیط خود به خود به صورت لابراتوارها و دستگاه‌های گوناگونی در آید و به جهان زندگی با انواع درختان و اقسام میوه‌ها، شکوه و جلال بخشد؟ قرآن در برخی از سوره‌ها روی اختلاف میوه‌ها نیز تکیه نموده و می‌فرماید: «هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لَكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ وَ مِنْهُ شَجَرٌ فِيهِ تُسِيمُونَ يُنْبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ وَالنَّخِيلَ وَالْأَعْنَابَ وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ... وَمَا ذَرَأَ لَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ»؛ (۴۰) اوست خدایی که از آسمان آب فرو فرستاد و از آن است آشامیدن شما و نیز از آن درختانی می‌رویانند که (از برگ آن دام‌های خود را) می‌چرانید. خداوند به وسیله آن آب، مزارع و درختان زیتون و نخل و انگور و همه نوع میوه‌ها را می‌رویانند و در این موضوع برای گروه اندیشمندان، نشانه (توحید و گواه بوجود تدبیر در جهان آفرینش) است. اوست خدایی که در روی زمین موجودات رنگارنگ (جاندار و نبات) آفرید و در این مسأله برای اهل توجه نشانه‌هایی وجود دارد». و نیز روی اختلاف رنگ‌ها در میوه‌ها و کوه‌ها و صخره‌ها و مردم و جنبندگان و چهار پایان تکیه کرده می‌فرماید: «أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهَا وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بَيْضٌ وَ حُمْرٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا وَ غَرَابِيبُ سُودٌ وَ مِنَ النَّاسِ وَ الدَّوَابِّ وَ الْأَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ كَذَلِكَ إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ»؛ (۴۱) مگر نمی‌بینی که خدا از آسمان آبی نازل کرده و از آن میوه‌های رنگارنگی خلق کرده‌ایم، و در کوه‌ها راه‌هایی (از طبقات کوه) سفید و قرمز، به رنگ‌های گوناگون و صخره‌هایی سیاه پدید آوردیم. و هم‌چنین از انسان‌ها و جانوران و چهار پایان به رنگ‌های مختلف (آفریدیم)؟ از میان انسان‌ها فقط دانشمندان می‌ترسند و خداوند با قدرت و آمرزنده است». ذیل آیه، که ترس را از آن علما و دانشمندان می‌داند، این نکته را متذکر می‌شود که، تنها این طبقه، در آفرینش جهان دقت کرده و خدای خود را می‌شناسد. پی‌نوشتها:

۱. چنان که در

آیه پیش، چنین فرموده است: «وَيَذَّبُرُ الْأُمْرَ». ۲. در فلسفه الهی ثابت شده است که وجود نظم و نفوذ تدبیر در سرتاسر خلقت، حاکی از حکومت اراده و خواست واحدی بر جهان آفرینش است. قرآن مجید نه تنها به این برهان اشاره نموده، بلکه مبتکر و پایه‌گذار این دلیل نیز هست چنان که می‌فرماید: «لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا...؛ اگر در زمین و آسمان‌ها خدایانی بودند، نظام آفرینش به هم خورده فساد و هرج و مرج حکومت می‌کرد»- انبیاء (۲۱) آیه ۲۲. توضیح این قسمت را در کتاب‌های عقاید بخوانید. ۳. نجوم برای همه، ص ۲۵، ۴۲، ۴. ر. ک: زمین و سرگذشت آن؛ نجوم بی‌تلسکوپ؛ هیئت فلمازیون. ۵. معارج (۷۰) آیه ۴۰. ۶. الهیة والاسلام، ص ۸۲. ۷. وسائل الشیعه، ج ۳، ص ۱۲۷. ۸. ج ۵، ص ۲۶۹. ۹. فرقان (۲۵) آیه ۴۵. ۱۰. حجر (۱۵) آیه ۱۹. ۱۱. المیزان، ج ۱۱، ص ۳۱۹. ۱۲. قرآن و آخرین پیامبر، ص ۱۶۴. ۱۳. نوح (۷۱) آیه ۱۹، ۲۰. ۱۴. بقره (۲) آیه ۲۲. ۱۵. غایشه (۸۸) آیه ۲۰. ۱۶. جلال‌الدین سیوطی، عقود الجمان، چاپ مصر، بحث «مسندالیه». ۱۷. مجمع البیان، ج ۵، ص ۴۸۰. ۱۸. ر. ک: سوره‌های نحل (۱۶) آیه ۱۵؛ انبیاء (۲۱) آیه ۳۱؛ لقمان (۳۱) آیه ۱۰. ۱۹. نبأ (۷۸) آیه ۷. ۲۰. قرآن و آخرین پیامبر، ص ۱۸۵. ۲۱. نهج البلاغه، خ ۱. ۲۲. همان، خ ۹۱ (اشباح). ۲۳. فرید وجدی، دائرة المعارف، ج ۳، ص ۳۳ - ۳۴. ۲۴. مرسلات (۷۷) آیه ۲۷. ۲۵. اعجاز قرآن از نظر علوم امروز، ص ۸۶. ۲۶. نکته قابل توجه این که در قرآن از کوه‌ها به «رواسی» تعبیر شده است و در لغت می‌خوانیم: «راست السفینه» ای

«وقفت علی الأنجر» و «انجر» در اصل همان لنگر است همان‌طور که در لغت می‌خوانیم «الانجر: مرساء السفینة». ۲۷. ر.ک: شعراء (۲۶) آیه ۷؛ طه (۲۰) آیه ۵۲؛ لقمان (۳۱) آیه ۱۰؛ ق (۵۰) آیه ۷؛ رحمن (۵۵) آیه ۵۲؛ یس (۳۶) آیه ۳۶. ۲۸. ذاریات (۵۱) آیه ۴۹. ۲۹. آل عمران (۳) آیه ۱۹۱. ۳۰. فرقان (۲۵) آیه ۷۳. ۳۱. راغب، مفردات، ص ۲۱۶. ۳۲. کشف، ج ۲، ص ۳۰۴ در تفسیر آیه «...فَأَخْرَجْنَا بِهٖ أَزْوَاجًا مِّنْ نَّبَاتٍ شَتَّىٰ...» - (طه (۲۰) آیه ۵۲). ۳۳. بقره (۲) آیه ۳۵. ۳۴. الذاریات (۵۱) آیه ۴۹. ۳۵. نجم (۵۳) آیه ۴۵. ۳۶. حشرات از عوامل مهم گرده افشانی هستند و سبب بارور شدن بسیاری از گل‌ها و گیاهان می‌شوند. حشرات برای استفاده از دانه گرده و شهد گل‌ها، وارد آنها می‌شوند و در موقع رفتن از گلی به گل دیگر، دانه‌های گرده‌ای را که به کرک‌های تن آنها چسبیده روی کلاله‌ها می‌نشانند. اگر مانع شوند که حشرات به بعضی از گیاهان نزدیک شوند، آن گیاهان اساساً میوه و دانه نمی‌دهند. ۳۷. تاریخ علوم، ص ۳۵. ۳۸. برای توضیح بیشتر ر.ک: قرآن و آخرین پیامبر. ۳۹. خاک حاصلخیز از مواد معدنی تشکیل یافته و مقدار زیادی نیز مواد آلی دارد که از بقایای حیوانات و نباتات اولیه به وجود آمده‌اند. این مواد آلی در مرحله پوسیدگی هستند، ولی در همین مرحله نیز بقایای مردگان با آب و هوا ترکیب یافته زندگانی جدید را ممکن می‌سازد. خاکی که دارای این عناصر نیست و فقط از قطعات سنگ‌های تخریب شده به وجود آمده عقیم و غیر قابل کشت است و حاصل نمی‌دهد. خاکی که حاصل می‌دهد خاک زنده است. بیست در صد خاک زنده را موجودات ذره بینی بی شمار گیاهی و حیوانی تشکیل می‌دهند. در هر گرم خاک میلیون‌ها از این موجودات، زندگی می‌کنند. به این ترتیب، خاک در نتیجه عوامل اقلیمی روی قسمت جامد زمین و افزایش اجسام زنده به مرور زمان به وجود آمده است. ر.ک: اثبات وجود خدا، ص ۲۲۹ (گفته لستر جان زیمن، گیاه‌شناس و خاک‌شناس آمریکایی). ۴۰. نحل (۱۶) آیه‌های ۱۰ - ۱۳. ۴۱. فاطر (۳۵) آیه‌های ۲۷ - ۲۸.

پژوهشی در مورد حروف مقطعه قرآن

پژوهشی در مورد حروف مقطعه قرآن «المر تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ...». این سوره، به سان ۲۸ سوره دیگر با حروفی آغاز شده است که در اصطلاح مفسران آنها را «فواتح السور» و یا «حروف مقطعه» می‌نامند. و مجموع حروفی که در آغاز ۲۹ سوره وارد شده‌اند چهارده تاست و آنها عبارتند از: الف، لام، میم، صاد، راء، کاف، هاء، یاء، عین، طاء، سین، حاء، قاف و نون. همه این حروف در این جمله زیر جمع شده‌اند: «صراط علی حق نمسکه؛ راه علی، حق است. ما به آن چنگ می‌زنیم». مفسران در تفسیر این حروف به بحث و گفتگو پرداخته و اقوال و آرای زیادی (۱) در تفسیر این حروف بیان نموده‌اند که نقل و انتقاد این اقوال از حوصله بحث بیرون است. در میان این نظریات، سه نظر نزدیک به واقع و حایز اهمیت است و پذیرفتن هر کدام مانع از پذیرش دیگری نبوده و به اصطلاح «مانعه الجمع» نمی‌باشند. ۱. این حروف به اسمای حسنی اشاره دارند و برخی افزوده‌اند علاوه بر این که متضمن چنین اشاره‌ای اند سوگند به آنها نیز هستند؛ مثلاً «المر» سوره رعد را چنین تفسیر می‌کنند: «الف» به «الله» و لام به «لطیف» و میم به «مجید» و راء به «رحمان» اشاره دارد و در عین حال سوگند به آنها نیز هست. بنابر این معنای آیه مورد بحث ما چنین می‌شود: «به خدای لطیف و مجید و رحیم سوگند»، این آیات کتاب است و آنچه از پروردگار تو نازل شد صحیح است. از میان مفسران این نظر را ابن عباس و سدی و عکرمه برگزیده‌اند. (۲) ابن عباس می‌گوید: ممکن است که «الف» به «احدیت و اولیت و آخریت و ازلیت و ابدیت» خداوند و «لام» به اسم مبارک «لطیف» و «میم» به اسمای «ملک»، «مجید» و «منان» اشاره بوده باشد. باز می‌گوید: «کهیعض» یک نوع ستایشی است از خداوند در مورد خویش و «کاف» به «کافی» اشاره دارد و «هاء» به «هادی» و «عین» به «عالم» و «صاد» به «صادق». گاهی گفته می‌شود که این حروف، خود اسمای الهی هستند نه اشاره به آنها. از امیر مؤمنان نقل شده که می‌فرمود: «یا کهیعض!»، «یا حم عسق!». و نیز گفته می‌شود که این حروف اجزا و قطعاتی از اسمای الهی اند که اگر با هم ترکیب شوند به صورت یکی از اسما درمی‌آیند؛ مثلاً هر گاه «الر» و «حم» و «نون» را با هم ترکیب کنیم مجموع آنها «الرحمان» می‌شود اگر چه اعمال چنین

ترکیبی در حروف دیگر در توان ما نیست. این سه نوع تفسیر، که امام رازی آن را نظر دوم و سوم و پنجم قرار داده است قریب و نزدیک به هم هستند و از این جهت ما همه را تحت نظر اول ذکر کردیم و هم‌چنین چهار نظر دیگری که آنها را امام رازی نظر ششم و هفتم و هشتم و نهم ذکر کرده است هر چهار نظر (۳)، قریب به هم و در عین حال، همگی نیز قریب به این سه نظر شمرده می‌شوند که در این جا نقل شد. مؤید این نظر این است که، شعار نظامی مسلمانان در جنگ‌های «بنی قریظه» و «خندق» و علامت دادن هر مسلمانی به مسلمان دیگر در مواقع لزوم، «حم لاینصرون» بوده است. (۴) مقصود از این شعار این بوده که به خدا سوگند، شما پیروز نمی‌شوید. در حدیث وارد شده که، «إذا بیتم فقولوا: حامیم لاینصرون؛ هر موقع به شما شیخون زدند بگوئید: حامیم پیروز نمی‌شوند». ابن اثیر حدیث مزبور را چنین معنی کرده است: «اللهم لا ینصرون». (۵) اساس این نظریات را، که هر یکی از حروف اشاره به نام‌ها و صفات خدا باشد، مطلبی تشکیل می‌دهد که در ادبیات عربی به آن «نحت» می‌گویند و حقیقت آن، اختصار کلمات و از هر کلمه‌ای به نخستین حرف آن اکتفا کردن است و این مطلبی است که بعدها در ادبیات عربی و فارسی کاملاً رواج یافته و از دیرباز به جای صلی الله علیه و آله، حرف «ص» و به جای علیه السلام حرف «ع» و به جای مقدم و مؤخر حرف «م» و «خ» و به جای الی آخره، لفظ «الخ» یا «اه» و به جای حینئذ «ح» به کار می‌رود و این شیوه در نقل نام کتاب‌ها و شهرها و بخش‌ها زیاد به کار می‌رود؛ مثلاً محمد بن حسن، که در قرن سوم هجری قمری می‌زیسته به «کشاجم» ملقب بوده و این لفظ از ابتدای این کلمات: «کاتب»، «شاعر»، «ادیب»، «جامع» و «منجم» که مشاغل و مناصب وی بوده، گرفته شده است. ۲. این حروف نمونه‌هایی از حروف تهجی هستند که در آغاز برخی از سوره‌ها آمده‌اند و هدف از آوردن آنها این است که قرآن مجید از این حروف ترکیب یافته و این سوره‌ها و آیات، که همه بشر در مقابله با آن عاجز و ناتوان مانده‌اند، از این مواد و عناصر تشکیل یافته و در حقیقت خمیرمایه قرآن همین حروف و مانند آنهاست. اگر فکر می‌کنید قرآن ساخته و پرداخته فکر محمد (ص) بوده و او با فکر بشری خود، از این حروف قرآن را ساخته است، شما نیز برخیزید از همین مواد، که در اختیار همگی است، به کمک یک‌دیگر سوره‌های مانند سوره‌های آن بسازید و حجت و دلیل او را ابطال نمایید و اگر با داشتن چنین امکانات در مقام مبارزه، با شکست روبه‌رو شدید، اعتراف کنید قرآن ساخته فکر بشر نیست، بلکه وحی الهی است که بر او نازل گردیده است. اصولاً تفاوت «اعجاز» و «صنعت» در این است که پیامبران پیوسته برای وصول به هدف و مطلوب از وسایل بسیار ساده‌ای استفاده می‌کردند و امر بسیط و ساده‌ای را برای وصول به هدف خارق‌العاده، پایه قرار می‌دادند برخلاف صنعت‌گران که از وسایل پیچیده علمی و دقیق، که حقیقت آن نوع مردم معلوم نیست، برای نیل به هدف استفاده می‌کنند. وسیله موسی برای اعجاز، همان عصای خشک و بی‌روح و ساده بود که آن را در همه موارد، حتی بردن گوسفندان خود به کار می‌برد و در مقام اعجاز از همان وسیله استفاده می‌کرد و همگان با دیدگان خود دیده بودند که چوب خشکی است که به صورت حیوان درنده‌ای در می‌آید؛ در حالی که جادوگران مصر، از ابزار پیچیده و ریسمان‌های مملو از جیوه استفاده می‌کردند و نوع مردم از حقیقت آنها آگاه نبودند. پیامبر اکرم (ص) با ساده‌ترین وسیله به سوی آسمان‌ها پرواز کرد، در حالی فضانوردان شرق و غرب، با «آپولوها» به فضا می‌روند و یا گام در ماه می‌نهند؛ وسیله‌ای که برای ساختن یک واحد آن، از سی صد هزار مغز انسانی و صدها دستگاه‌های الکترونی کمک گرفته شده و هزاران مهندس و تکنیسین و فیزیک‌دان و شیمی‌دان و... در ترکیب قطعات و ساختن اجزای آن تشریک‌مساعی کرده و سفینه را با دستگاه‌های متعدد ویژه آن به پرواز درمی‌آورند. قرآن نیز که معجزه جاودان پیامبر خاتم است از این راه وارد شده و از ساده‌ترین ابزار (یعنی حروف الفباء) به عالی‌ترین هدف دست یافته است و از ساده‌ترین ابزار، که در اختیار همگان قرار داشت و دارد، کتابی عرضه کرد که کلمات آن موزون است و معانی بزرگی در بر دارد، جمله‌های آن مرتب و کلمات آن در بلندترین پایه از فصاحت قرار دارد و معانی بلند و ژرف را در قالب زیباترین الفاظ می‌ریزد که تاکنون نظیری برای آن دیده نشده است. هدف از آوردن این حروف در آغاز ۲۹ سوره اشاره به این است که، ای مردم، اساس و ریشه این قرآن را همین حروف تشکیل می‌دهد و

ابزاری که در اختیار من است در دسترس شما نیز قرار دارد؛ هرگاه تصور می‌کنید که این کتاب فکر من و ساخته اندیشه بشر است برخیزید از این ابزار و اسباب، سوره‌ای به سان یکی از سوره‌های قرآن بسازید. این نظر گذشته از این که مؤید قرآنی دارد چنان که خواهیم گفت مورد تأیید روایاتی که از پیشوایان معصوم وارد شده نیز هست: شیخ صدوق از امام حسن عسکری (ع) نقل می‌کند: قریش و یهود به قرآن تهمت زدند و آن را جادو تصور کردند؛ در حالی که خدا می‌گوید: «الم ذلک الکتاب» یعنی ای محمد! این کتابی که به تو فرورستاده‌ام از همان حروف «الف»، «لام»، «میم» ترکیب و تشکیل یافته است و این کتاب که به زبان شما نازل شده از حروفی ترکیب یافته که با آن سخن می‌گویند هر گاه در این نسبت راستگو هستید برخیزید و به کمک یکدیگر بشتابید و نظیر آن را بیاورید. (۶) پیشوای هشتم (ع) در حدیثی که در مورد قرآن، نه حروف مقطعه سخن می‌گوید جمله‌ای دارد که تا حدی مؤید این است؛ آن‌جا که می‌فرماید: خداوند بزرگ قرآن را با حروفی نازل کرد که تمام عرب با آن سخن می‌گفته، سپس فرمود: هرگاه انس و جن دور هم گرد آیند و نظیر این قرآن را بیاورند نخواهند توانست هر چند یکدیگر را پشتیبانی نمایند. (۷) مؤید این نظر این است که در سوره‌های بیست و نه گانه که با این حروف آغاز شده‌اند جز در سوره‌های مریم، عنکبوت، روم و قلم در همگی، پس از ذکر این حروف سخن از قرآن و کتاب به میان آمده است؛ مثلاً می‌فرماید: «الم ذلک الکتاب لازیب فیہ»؛ (۸) این است کتابی که در آن شک و تردیدی نیست. و در جای دیگر می‌فرماید: «الم الله لا اله الا هو الحی القیوم نزل علیک الکتاب...»؛ (۹) خداوندی که جز او خدایی نیست. اوست زنده و بی‌نیاز، کتاب را بر تو نازل کرده است. هم‌چنین بسیاری از سوره‌های دیگر که این حروف در آغاز آنها وارد شده است. این که قرآن نیمی از حروف تهجی را در آغاز ۲۹ سوره آورده و نیم دیگر را ترک کرده است و از انواع حروف، نیمی از آن را آورده و نیم دیگر را نیاورده، بدین نکته هم، اشاره دارد؛ مثلاً از «حروف مهموسه» (۱۰) نیمی از آن را که عبارتند از: صاد، کاف، هاء، سین و حاء آورده و نیم دیگر را ترک گفته است. هم‌چنین نیمی از «حروف مجهوره» را که عبارتند از: الف، لام، میم، راء، عین، طاء، قاف، یاء و نون، آورده و نیم دیگر را نیاورده است. از انواع دیگر حروف نیز، مانند «شدیده» و «رخوه» و «مطبقه» و «منفطحه» و «مستعلیه» و «منخفضه» (۱۱)، نیمی را آورده و نیم دیگر را ترک گفته است. خلاصه در مورد تمام انواع حروف، چنین کاری را انجام داده است. (۱۲) به‌طور مسلم چنین تبعیضی خالی از نکته نبوده و از اشاره به این وجه نیز خالی نیست. شاید علت این که از حروف تهجی و انواع حروف نیمی را آورده و نیم دیگر را ترک گفته است این باشد که نیمی از اعجاز قرآن به زیبایی لفظ و نیمی دیگر آن به عظمت معانی قرآن مربوط است. و از این که قرآن در مجموع این سوره‌ها، نیمی از حروف الفبا را آورده خواسته است برساند اگر می‌اندیشید که زیبایی ظاهر و اعجاز لفظی آن، مولود قریحه پیامبر است شما نیز برخیزید از همین مواد و عناصر چنین کلام زیبا و معجزه‌ای بیاورید. (۱۳) برخی به این نظریه ایراد و خرده گرفته‌اند که بیانگر عدم تأمل کافی در آن است. اکنون این اشکال‌ها را بیان می‌کنیم: الف) موقع نزول قرآن خود عرب‌ها متوجه بودند که حضرت محمد (ص) عبارات عربی را تلاوت می‌کند. ب) در چند سوره از قرآن تصریح شده است که خدا این قرآن را به زبان عربی نازل کرده است چنان که در سوره شعراء آیه ۱۹۲ می‌فرماید: «بلسان عربی مبین؛ به زبان عربی روشن». ج) اگر این نوع حروف به حروف زبان عربی اشاره دارد؛ چرا تمام حروف ذکر نشده و برخی از حروف، چند بار تکرار شده است؟ (۱۴) پاسخ: هدف از آوردن حروف بیان این نکته نیست که این قرآن به زبان عربی نازل شده و از حروف عربی تشکیل یافته است، بلکه هدف این است که این قرآن - به هر زبانی می‌خواهد باشد و اصلاً کار به زبان آن ندارد - از همین حروف تشکیل یافته و مواد نخستین و خمیر مایه قرآن، همین حروف است. اگر تصور می‌کنید که این قرآن زاینده اندیشه و ساخته فکر من است برخیزید به کمک یکدیگر نظیر آن را بیاورید. و این هدف، غیر از آن است که بگوییم هدف از آوردن این حروف، اشاره به عربی بودن آن است. این‌جا پاسخ یک سؤال باقی می‌ماند و آن این که همه عرب‌ها می‌دانستند ریشه و اساس قرآن همین حروف هجایی و الفبای عربی است دیگر چه لزومی داشت به این مطلب اشاره شود. پاسخ این سؤال روشن است؛ زیرا جامعه عربی اگر چه توجه داشتند این قرآن از همین کلمات ترکیب یافته است، ولی

از نتیجه‌ای که قرآن از این مقدمه روشن گرفته است کاملاً غافل بودند؛ زیرا قرآن از این مقدمه روشن و همگانی چنین نتیجه می‌گیرد که این قرآن نمی‌تواند ساخته فکر بشر باشد، چرا که در این صورت، همه باید بتوانند چنین کاری انجام دهند. یکی از نوآوری‌های قرآن در ارشاد و توجه مردم به حقایق، این است که از یک‌رشته امور فطری و وجدانی و همگانی، عالی‌ترین نتیجه را می‌گیرد؛ مثلاً می‌فرماید: «إِنَّكَ مِثٌّ وَإِنَّهُمْ لَمِثُّونَ» (۱۵) تو می‌میری و آنان نیز خواهند مرد». در این که چراغ عمر پیامبر و تمام افراد بشر به خاموشی خواهد گرایید، سخنی نیست؛ ولی هدف قرآن از یادآوری این موضوع این است که آنان را توجه دهد برای پس از مرگ فکری کنند و به این عمر محدود، این قدر اهمیت ندهند و به فکر زندگی دیگری باشند که پیوسته و نامحدود است. دلیل این که همه حروف را نیاورده است از توضیحی که قبلاً دادیم روشن شد؛ زیرا از این که از هر نوعی، نیمی را آورده؛ مثل این است که همه حروف را آورده است تو گویی ذکر همه حروف گاهی به صورت ذکر افراد و آحاد آنهاست و گاهی ذکر نمونه‌ای از تمام انواع آنها. خلاصه، این نوع سؤالات و پرسش‌ها نمی‌تواند چنین نظری را، که احادیث اسلامی و تناسب اوایل این سوره‌ها آن را تأیید می‌کنند، غیر صحیح جلوه دهد. ۳. دکتر رشاد خلیفه با زحمات پی‌گیر و صرف ده‌ها هزار دلار، همراه با یک جهان شوق و علاقه و فکر و ابتکار توانسته است پرده از روی چهره دیگری از اعجاز قرآن بردارد و از طریق محاسبات علمی، که جز با کمک مغز الکترونیکی امکان‌پذیر نبود، ثابت نماید، محال است این کتاب محصول فکر انسان باشد و اگر انسان‌های جهان دور هم گرد آیند و بخواهند کتابی مثل این بیاورند نخواهند توانست هر چند پشتیبان یکدیگر باشند. کوشش‌های پی‌گیر استاد، برای این بوده است که ثابت کند میان حروف مقطعه‌ای که در آغاز ۲۹ سوره است و دیگر حروف این سوره‌ها، رابطه خاصی وجود دارد و رعایت این رابطه، جز برای بشری که با جهان غیب ارتباط دارد، امکان‌پذیر نیست. اکنون متن نظر ایشان، که خود استاد آن‌را در اختیار خبرنگار مجله معروف مصری، آخر ساعه (بزرگ‌ترین مجله مصور خاورمیانه) قرار داده است در این جا، می‌آوریم: (۱۶) دکتر رشاد می‌گوید: می‌دانیم قرآن مجید ۱۱۴ سوره دارد که از میان آنها ۸۶ سوره در مکه نازل گردیده و ۲۸ سوره در مدینه، و از میان مجموع سوره‌های قرآن، ۲۹ سوره است که در آغاز آنها حروف مقطعه آمده است. جالب این که این حروف مجموعاً درست نصف حروف ۲۸ گانه الفبای عربی را تشکیل می‌دهد و آنها به ترتیب عبارتند از: ا، ح، ر، س، ص، ط، ع، ق، ک، ل، م، ن، ه، ی، که گاهی آنها را «حروف نورانی» می‌نامند. او می‌گوید: سال‌ها بود که من می‌خواستم بدانم معنای این حروف به ظاهر از هم بریده در آغاز سوره‌های قرآن چیست و هر قدر به تفاسیر مفسران بزرگ و آرای مختلفی که در این زمینه داده بودند مراجعه کردم پاسخ صریح و قانع‌کننده‌ای نیافتم؛ به خصوص این که خودشان تصریح داشتند تفاسیری که درباره این حروف شده است از حدود حدس و تخمین تجاوز نمی‌کند و شاید از اسرار باشد. از خداوند یاری جستیم و به مطالعه پی‌گیر و مداومی دست زدیم: گاهی فکر می‌کردم شاید این حروف با اسمای حسنی خداوند ارتباط دارد ولی مطالعات من نشان داد چنین نیست. زمانی فکر می‌کردم شاید میان این حروف و نام‌های انبیا و پیامبران رابطه‌ای هست؛ ولی مطالعات من آن‌را نفی کرد. ناگهان به این فکر افتادم که شاید میان این حروف و حروف هر سوره‌ای که آنها در آغازش قرار گرفته‌اند رابطه‌ای وجود داشته باشد. اما بررسی تمام حروف ۱۴ گانه نورانی در ۱۱۴ سوره قرآن و تعیین نسبت هر یک از آنها و محاسبات فراوان دیگری که می‌بایست در این زمینه بشود چیزی نبود که بدون استخدام مغزهای الکترونیکی امکان‌پذیر باشد. لذا قبلاً تمام حروف مزبور را در ۱۱۴ سوره قرآن به‌طور جداگانه و هم‌چنین مجموع حروف سوره را دقیقاً تعیین کرده و با شماره هر سوره به مغز الکترونیکی، برای انجام محاسبات پیچیده بعدی سپردم و به اصطلاح مغز را تغذیه کردم. این کار و مقدمات دیگر، در مدت دو سال عملی شد. آن‌گاه مغز الکترونیکی را یک سال تمام برای انجام محاسباتی که به آن اشاره شد به کار گرفتیم. نتیجه این محاسبات و آن همه زحمات، بسیار درخشان و عالی بود و برای نخستین بار در تاریخ اسلام پرده از حقایق شگفت‌انگیزی برداشته شد که اعجاز قرآن را علاوه بر جنبه‌های دیگر، از نظر ریاضی و نسبت حروف قرآن، کاملاً روشن می‌ساخت. نتیجه اعجاب‌انگیز محاسبات سپس دکتر رشاد ضمن توضیحاتی نتایج کار خود را

چنین شرح می‌دهد: مغز الکترونیکی با محاسبات خود برای ما روشن ساخت که میزان هر یک از حروف ۱۴ گانه در هر سوره از ۱۱۴ سوره قرآن، به نسبت مجموع حروف آن سوره، چند درصد است؛ مثلاً پس از محاسبه در می‌یابیم که نسبت حرف قاف که یکی از حروف نورانی قرآن است در سوره «فلق» بزرگ‌ترین رقم را دارد (۶/۷۰۰ درصد) و در درجه اول، در میان سوره‌های قرآن است (البته به استثنای سوره‌ق). بعد از آن، سوره «قیامت» قرار دارد که تعداد قاف‌های آن نسبت به حروف سوره مزبور (۳/۹۰۷ درصد) می‌باشد. و پس از آن سوره والشمس است (۳/۹۰۶ درصد). همان‌طور که ملاحظه می‌کنیم تفاوت سوره «قیامت» و «والشمس» فقط ۰/۰۰۱ درصد است و به همین ترتیب این نسبت را در تمام ۱۱۴ سوره قرآن به دست می‌آوریم نه تنها درباره این یک حرف بلکه درباره تمام حروف چهارده‌گانه نورانی. و به این ترتیب، حروف هر یک از سوره‌ها با مجموع حروف روشن می‌شود. اکنون به نتایج عجیب و حیرت‌آوری که از این محاسبات به دست آمده توجه فرمایید: ۱. نسبت حرف «ق» در سوره «ق» از تمام سوره‌های قرآن بدون استثنا بیشتر است؛ یعنی آیاتی که در طی ۲۳ سال دوران نزول قرآن در ۱۱۳ سوره دیگر قرآن آمده آن چنان هست که حرف قاف در آنها کمتر به کار رفته است و این راستی حیرت‌آور است که انسانی بتواند مراقب تعداد هر یک از حروف سخنان خود در طول ۲۳ سال باشد و در عین حال، آزادانه مطالب خود را بدون کمترین تکلفی بیان کند. مسلماً چنین کاری از عهده یک انسان بیرون است حتی محاسبه آن برای بزرگ‌ترین ریاضی‌دان‌ها جز به کمک مغزهای الکترونیکی ممکن نیست. اینها همه نشان می‌دهد که نه تنها سوره‌ها و آیات قرآن، بلکه حروف قرآن نیز روی حساب و نظام خاصی است که فقط خداوند، قادر بر حفظ آن است. ۲. هم‌چنین محاسبات نشان می‌دهد که حرف «ص» در سوره ص نیز همین حال را دارد؛ یعنی مقدار آن به تناسب مجموع حروف سوره از هر سوره دیگر قرآن بیشتر است. حروف «ن» در سوره ن و القلم بزرگ‌ترین رقم نسبی را در ۱۱۴ سوره قرآن دارد. تنها استثنایی که در این زمینه وجود دارد سوره حجر است که تعداد نسبی حرف «ن» در آن بیشتر از سوره ن و القلم است. اما جالب این است که سوره حجر یکی از سوره‌هایی است که آغاز آن «الر» می‌باشد و بعداً خواهیم دید این سوره‌ها که آغاز آنها «الر» است باید همگی در حکم یک سوره محسوب گردد و اگر چنین کنیم نتیجه مطلوب به دست خواهد آمد؛ یعنی نسبت تعداد «ن» در مجموع آنها از سوره ن و القلم کمتر خواهد شد. ۳. چهار حرف «المص» را در آغاز سوره اعراف در نظر بگیرید، اگر الف‌ها و میم‌ها و صاد‌هایی که در این سوره وجود دارد با هم جمع کنیم و نسبت آن را با حروف این سوره بسنجیم خواهیم دید که تعداد مجموع آن، از هر سوره دیگر قرآن بیشتر است. هم‌چنین چهار حرف «المر» در آغاز سوره رعد همین حال را دارد و نیز پنج حرف «کهیص» در آغاز سوره مریم اگر روی هم حساب شوند، با مجموع این پنج حرف بر هر سوره دیگر قرآن فزونی دارند. در این جا به چهره تازه و پیچیده‌تری برخورد می‌کنیم که نه تنها یک حرف جداگانه در این کتاب آسمانی روی حساب و نظم خاص آورده شده، بلکه حروف متعدد آن نیز چنین وضع حیرت‌آوری دارند. ۴. تاکنون بحث درباره حروفی بود که تنها در آغاز یک سوره قرآن قرار داشت اما حروفی که در آغاز چند سوره قرار دارد، مانند «الر» و «الم» شکل دیگری به خود می‌گیرد و آن این که بر طبق محاسبات مغز الکترونیکی مجموع این سه حرف، مثلاً (ا - ل - م) اگر در مجموع سوره‌هایی که با «الم» آغاز می‌گردد حساب شود و نسبت آن با مجموع حروف این سوره‌ها به دست آید از میزان آن در هر یک از سوره‌های دیگر قرآن بیشتر است. در این جا باز مسأله، صورت جالب‌تری به خود گرفته و آن این که نه تنها حروف هر سوره قرآن تحت ضابطه و حساب معینی است، بلکه مجموع حروف سوره‌های مشابه نیز ضابطه و نظام واحدی دارند. ضمناً علت این موضوع نیز روشن می‌شود که از چه لحاظ، چند سوره مختلف قرآن با «الم» یا با «الر» آغاز شده و این موضعی تصادفی و بی‌دلیل نیست. دکتر رشاد محاسبات پیچیده‌تری روی سوره‌های مشتمل بر «حم» انجام داده است که برای اختصار از آن صرف نظر می‌کنیم. استاد مزبور در ضمن این مطالعات به نکات جالب و شگفت‌آور دیگری دست یافته که به ضمیمه نکات تازه‌ای که ما استنتاج کرده‌ایم در این جا می‌آوریم: ۱. حفظ رسم الخط اصلی قرآن او می‌گوید تمام محاسبات فوق در صورتی صحیح خواهد بود که به رسم الخط اصلی و

قدیمی قرآن دست نزنیم؛ مثلاً اسحق و زکوة و صلوة را به همین صورت بنویسیم نه به صورت اسحاق و زکاء و صلاة؛ چون در غیر این صورت محاسبات ما به هم خواهد ریخت و به همین دلیل بر مسلمانان لازم است رسم الخط قدیمی و اصلی قرآن را، که حافظ این نکته اعجاز است، حفظ کنند. ۲. دلیل دیگری بر عدم تحریف قرآن از تحقیقات استاد مزبور می‌توانیم این نتیجه را نیز بگیریم که در قرآن مجید حتی یک کلمه و یک حرف کم و زیاد نشده است و گرنه به یقین محاسبات کنونی روی قرآن فعلی، صحیح از آب در نمی‌آمد و کلمات و حروف حساب شده، نظام کنونی حروف قرآن را به کلی به هم می‌ریخت. پس این خود نشانه دیگری بر عدم کوچک‌ترین تحریف در قرآن مجید است. ۳. تفاوت‌هایی در حدود ۰/۰۰۰۱ دکتا رشاد می‌گوید: ضمن بررسی عملیات محاسباتی که با مغز الکترونیکی روی سوره «مریم» و «زمر» به جا می‌آوردیم دیدیم که نسبت (درصد) مجموع حروف (ک - ه - ی - ع - ص) در هر دو سوره مساوی است با این که باید در سوره مریم بیش از هر سوره دیگر باشد؛ زیرا این حروف مقطعه فقط در آغاز سوره مریم قرار دارد. اما هنگامی که محاسبات مربوط به نسبت‌گیری حروف دو سوره را از رقم سوم اعشار بالاتر بردم روشن شد که نسبت مجموع این حروف در سوره مریم یک‌ده هزارم (۰/۰۰۰۱) بیش از سوره «زمر» است. این تفاوت‌های جزئی راستی عجیب و حیرت آور است. ۴. اشارات پرمعنا در بسیاری از سوره‌های قرآن که حروف مقطعه در آغاز آنها هست پس از ذکر این حروف، بلافاصله به حقانیت و عظمت قرآن اشاره شده و با جمله‌هایی مانند: «الم ذلک الکتاب لا ریب فیہ» (۱۷) و «الم اللہ لا إله إلا هو الحی القیوم نزل علیک الکتاب بالحق...» (۱۸) حروف مزبور بدرقه شده است و این خود اشاره لطیفی است به این که حروف مزبور رابطه مرموزی با اعجاز قرآن و اهمیت و حقانیت آن دارد. نتیجه بحث (دقت کنید): آیا شما حساب کلمات و حروفی را که در یک روز با آن سخن می‌گویید دارید؟ اگر فرضاً چنین باشد تعداد کلمات و حروف سخنان یک سال خود را می‌توانید به خاطر بسپارید؟ فرضاً چنین باشد آیا هرگز امکان دارد نسبت این حروف با یکدیگر در روز و ماه و سال در عبارات شما، مد نظرتان باشد؟ مسلماً چنین چیزی محال است؛ زیرا با وسایل عادی طی قرن‌ها نیز نمی‌توانید این محاسبات را انجام دهید. آیا اگر مشاهده کردیم انسانی در مدت ۲۳ سال، با آن همه گرفتاری سخنانی آورد که نه تنها مضامین آنها حساب شده و از نظر لفظ و معنا و محتوا در عالی‌ترین صورت ممکن بود، بلکه از نظر نسبت ریاضی و عددی حروف، چنان دقیق حساب شده بود که نسبت هر یک از حروف الفبا در هر یک از سخنان او، یک نسبت دقیق ریاضی دارد، نمی‌فهمیم که کلام او از علم بی‌پایان پروردگار سرچشمه گرفته است؟ کوتاه سخن این که، قطع نظر از جنبه‌های مختلف اعجاز قرآن از حیث محتویات و تعبیرات، طرز تقسیم بندی حروف آن و تعداد هر یک و پخش آنها در سوره‌های مختلف قرآن نیز، که بر طبق نظام بسیار دقیقی صورت گرفته است، خارق العاده و بیرون از قدرت بشر است و این همان چیزی است که نام اعجاز قرآن از جنبه ریاضی به آن داده شده است. انتقادهای ناروا یکی از کارهای ناشایست برای نویسنده باهدف این است که در انتقاد از نظریه‌ای علمی به مصدر اصلی آن مراجعه نکند و به جای این که مطالب را از مصدر دست اول بگیرد به ترجمه‌های این و آن اکتفا ورزد؛ آن هم ترجمه افرادی که مایه علمی درست ندارند و جز تهیه کردن خبر برای روزنامه‌ای که هر روز باید در صفحات زیادی منتشر گردد، هدف دیگری را تعقیب نمی‌کنند. نظریه دکترا رشاد، که از طریق روزنامه‌ها در اختیار افراد قرار گرفت دچار همین گرفتاری گردید. چه انتقادهای غیر اساسی از این نظریه شد که همگی حاکی از آن بود که منتقدان از حقیقت نظریه وی آگاه نبوده و تکیه گاه آنها تیرهای روزنامه و مطالعه چند ستون از ترجمه غیر اصیل آن بوده است. یکی از خرده‌گیران، که انتقادهای وی در روزنامه اطلاعات پس از انتشار نظریه دکترا رشاد نیز چاپ گردید، نظریه دکترا رشاد را چنین خلاصه کرده است: دکترا رشاد خلیفه، شیمی دان مصری به یاری مغز الکترونیک در مدت سه سال به این نتیجه رسیده است که حروف واقع در آغاز سوره‌ها دال بر کثرت استعمال آن حروف در همان سوره‌هاست؛ به تعبیر روشن‌تر مثلاً «الم» در آغاز سوره بقره نشان می‌دهد، سه حرف الف و لام و میم، بیشتر از همه حروف دیگر الفبای عربی در همان سوره به کار رفته است. (۱۹) یک چنین تقریر در بیان نظریه دکترا رشاد خلیفه حاکی از آن است که نویسنده به منبع اصلی مطلب

مراجعه نکرده و یا دسترسی نداشته و به ترجمه‌های غیر صحیح اکتفا ورزیده است؛ زیرا هرگز دکتر رشاد یک چنین مطلب بی‌اساسی را ادعا نکرده است؛ چون بنابراین تقریر باید حرف «ص» در سوره ص بیش از حروف دیگر باشد در صورتی که یک نظر اجمالی و محاسبه کوتاه درباره حروف این سوره، خلاف آن را نشان می‌دهد. هم‌چنین او هرگز نمی‌خواهد بگوید تعداد حرف «ق» در سوره ق بیش از حروف دیگر است؛ زیرا هرگز تعداد «ق» در این سوره بیش از «ق»‌های سوره بقره نیست، بلکه مقصود وی در تمام موارد، یک تفوق نسبی است و این که نسبت حروف «ص» و یا «ق» در این سوره به حروف دیگر در حدی است که این نسبت به این پایه در هیچ یک از سوره‌ها وجود ندارد؛ یعنی تعداد «ق» در سوره بقره ممکن است بیش از تعداد آن در سوره «ق» باشد؛ ولی آن نسبتی را که این حرف در سوره ق نسبت به حروف دیگر دارد در سوره بقره موجود نیست (۲۰). اشکالات دیگر نویسنده نویسنده مقاله که به مناسبت یادنامه پدر خود پژوهشی در باره «فواتح سور» انجام داده است اشکالات دیگری بر نظریه دکتر رشاد دارد که از نظر خوانندگان گرامی می‌گذرانیم: ۱. تحقیق دانشمند مصری صرفاً لفظی است و حسن تعبیر، اگر چه پایه اصلی بلاغت و شیوایی است اما لفظ وسیله است نه هدف؛ هدف معنا و مفهوم است. نقش و وظیفه لفظ تا آن جاست که شنونده یا خواننده را به معنا راهبر شود؛ چون این امر انجام گرفته شد وظیفه آن انجام یافته است. متأسفانه مسلمانان به این نکته مذکور توجه ننموده‌اند که کوششی که در آداب تجوید و قرائت قرآن شده صد یک آن در فهم معانی آیات قرآن به عمل نیامده است و از آثار این قصور است که مشاهده می‌شود اغلب به شمردن حروف و کلمات قرآن پرداخته‌اند. این تحقیق جدید دکتر رشاد نیز از همین مقوله است. اگر این دانشمند بر اعجازی دست یافته است صرفاً اعجازی لفظی و صوری است و به معنا و مفهوم ارتباطی ندارد (۲۱). جای گفتگو نیست که اعجاز قرآن منحصر به جنبه‌های لفظی و شیوایی ظاهری و زیبایی الفاظ آن نیست، بلکه این مطلب یک بخش از اعجاز قرآن را تشکیل می‌دهد و قرآن از جهات گوناگونی می‌تواند امری خارق العاده باشد (۲۲). ولی جای سخن این جاست که اگر مردی با زحمات توان‌فرسایی در مورد الفاظ و حروف قرآن تحقیق شایسته‌ای انجام داد و از این راه بر تعداد جهات اعجاز قرآن افزود، نباید آن را به بهانه این که مربوط به الفاظ و صورت قرآن است و به معنا و مفهوم ارتباطی ندارد، نادیده بگیریم؛ زیرا همان‌طور که گفته شد یکی از جهات اعجاز قرآن مسأله زیبایی الفاظ و رسایی تعبیر و جاذبه و کشش الفاظ و جمله‌ها و آیات آن است و اگر محقق در این قسمت کار کرد نباید کار او را به دلیل این که مربوط به این بخش از اعجاز قرآن است، نقد کنیم. اگر این انتقاد صحیح باشد باید کلیه بحث‌هایی که دانشمندان بزرگ فن فصاحت و بلاغت، پیرامون الفاظ و تعبیرات و جنبه‌های ادبی و لفظی قرآن انجام داده‌اند، کم ارزش شمرده شود و کتاب‌های دلائل الاعجاز شیخ عبدالقاهر جرجانی و اعجاز القرآن باقلانی و رافعی (۲۳) و ده‌ها کتابی که در این زمینه نوشته شده است کم‌ارزش قلمداد گردند. گذشته از این، هرگاه دکتر رشاد و امثال او جهات اعجاز قرآن را منحصر به جنبه لفظی و صوری و آمارگیری می‌نمود جا داشت که چنین انتقادی از شیوه کار و نتیجه انحصاری وی انجام بگیرد، ولی اگر هدف خدمت به یک گوشه از جهات اعجاز قرآن باشد نه تنها، جای ملامت و انتقاد نیست، بلکه جای تشکر و سپاسگزاری است. (۲۴) ۲. آیا قرآن مجید پیش از اختراع مغز الکترونیکی معجزه بوده است یا نه؟ هنگامی که قرآن با ندای «یا ایها الناس» مردم را مخاطب قرار داد مردم دنیا در چه حدی در فرهنگ و تمدن بوده‌اند؟ قدر مسلم این است که درک آنان در باب معجزه بودن قرآن بر مبنای روش آماری نبوده که دانشمندی پس از گذشت قرن‌ها به یاری مغز الکترونیک و سه سال رنج مطالعه و تحقیق و آزمایش به آن پی برده است. (۲۵) پاسخ این اعتراض نیز روشن است. قرآن کتاب بشری نیست که محتویات و معانی محدودی داشته باشد و تمام مفاهیم و معانی آن برای همه مردم در روز نخست روشن باشد و مردم قرون و اعصار بعدی جز آن‌چه را یاران رسول خدا می‌فهمیدند چیز دیگری نفهمند. یک چنین نظری درباره قرآن، نوعی اهانت و جسارت غیر قابل عفو به ساحت قرآن است. مفاهیم و حقایق فلسفی و علمی و تقنین و تشریح قرآن و هم‌چنین مطالبی که در مورد اسرار خلقت و جهان آفرینش و دیگر معارف بیان کرده است، محدود به فهم مردم و فرهنگ و تمدن آن روز نیست و اگر از قرآن از

طریق صحیح و معقول مطلبی را فهمیدیم که عقل و خرد و تمدن و فرهنگ مردم آن روز قدرت درک آن را نداشت نباید آن را به جرم این که مطلب از افق فرهنگ عصر نزول قرآن بالاتر و برتر است، نادیده بگیریم و بر دیده دل مهر بزنیم. نه تنها چنین نیست بلکه روش مسلمانان و تجربه و آزمایش بر خلاف آن گواهی می‌دهد، چه بسا حقایقی در قرون بعدی از قرآن به دست آمده که بر مردم آن زمان کاملاً مخفی و پنهان بوده است و گواه «نهایت ناپذیری قرآن» این است که با این که صدها متخصص روی کشف معانی و درک مفاهیم عالی قرآن کار کرده‌اند؛ با این وجود هنوز اسرار و گنجینه‌های گرانبهایی دارد که پنجه فکر بشر به آنها دست نیافته است و هر چه درباره تعالیم عالی و قوانین استوار و معارف بلند، و قوانین اخلاقی و اجتماعی و معجزات علمی آن، غور و دقت بیشتری به عمل آید، حقایقی مکشوف می‌گردد که متخصصان پیشین قرآن بر آن دست نیافته بودند. تو گویی قرآن، اقیانوس ژرف و ناپیدا کرانه‌ای است که با هیچ قدرت نمی‌توان به ژرفای آن رسید و با هیچ نیرو نمی‌توان بال اندیشه بشر را در کرانه‌های آن به پرواز درآورد. تو گویی قرآن نسخه دوم جهان طبیعت است که هر چه بینش‌ها وسیع‌تر و دیده‌ها عمیق‌تر گردد و هر چه درباره آن تحقیقات و مطالعات زیادتری انجام گیرد، رموز و اسرار آن تجلی بیشتری نموده حقایق نوی از آن کشف می‌شود. البته از کتابی که از جانب خدای نامتناهی برای هدایت بشر فرستاده شده است جز این انتظار نمی‌رود. کتاب او باید به سان خود او نامتناهی بوده و در نمایاندن انتساب خود به مبدأ جهان و عالم وحی، به دلیل و برهانی نیازمند نگردد و مانند آفتاب، که دلیل و راهنمای خود است و حقیقت و واقعیت خود را نشان دهد. پیامبر عالی‌قدر اسلام به این حقیقت (خصیصه نهایت ناپذیری قرآن) در سخنان تاریخی خود - که درباره اهمیت و عظمت قرآن ایراد فرموده - چنین تصریح نموده است: «ظاهره اُتیق و باطنه عمیق... لایحصی عجائبه و لاتبلی غرائب»؛ (۲۶) قرآن ظاهری زیبا و باطنی عمیق دارد. شگفتی‌های آن پایان‌ناپذیر است و تازه‌های آن کهنه نمی‌شود». تربیت یافته ممتاز این مکتب الهی، امیرمؤمنان علی (ع) در یکی از خطبه‌های خود، از قرآن چنین یاد کرده است: «سراجاً لاتخبو توقده، و بحراً لایدرك قعره»؛ (۲۷) قرآن مشعل فروزانی است که فروغ و تابش آن، به خاموشی نمی‌گراید و دریای عمیقی است که فکر بشر به ژرفای آن نمی‌رسد». این حقیقت برای بشر امروز که با دید وسیع و معلومات سرشار و جهان‌بینی عظیمی به قرآن می‌نگرد به روشنی تجلی کرده و روز به روز ایمان و عقیده او به نهایت ناپذیری قرآن زیادتر و افزون‌تر می‌شود. مفسران عالی‌قدر که با امکانات و تجهیزات علمی کافی قرآن را مطالعه کرده و بررسی می‌نمایند هر روز حقایق تازه و شگفت‌انگیزتری از آن به دست می‌آورند. شاید یکی از علل این خصیصه (نهایت‌ناپذیری) علاوه بر آن چه گفته شد این است که، قرآن معجزه جاویدانی برای آیین ابدی و همیشگی است و کتابی که دارای چنین موقعیتی است باید آن‌چنان عمیق و نامتناهی باشد که در تمام اعصار، دانشمندان جهان به فراخور دانش و اطلاعات خود از آن بهره‌مند شوند و بهره‌رسانی و نورافشانی آن به قشری و جمعیتی و یا دوره و زمانی، مخصوص نباشد. مردی از امام صادق (ع) پرسید: چرا همواره قرآن تازه است و خواندن و مطالعه آن، نه تنها از طراوت آن نمی‌کاهد، بلکه بر تازگی‌های آن می‌افزاید؟ امام صادق (ع) فرمود: نکته آن این است که، خداوند قرآن را برای عصر محدود و اشخاص معینی نفرستاده است از این جهت آن در هر عصری و نزد هر گروهی تازه و طراوت آن تا روز قیامت باقی است. (۲۸) امام با جمله خود: «قرآن تا روز قیامت طراوت و تازگی خود را حفظ خواهد کرد» به نهایت ناپذیری آن از نظر زیبایی ظاهر و عمق معنا اشاره می‌نماید. از این رو باید در هر عصری در انتظار کشف تازه‌ای از حقایق عالی قرآن بود. پی‌نوشتها: -----

۱. خطیب رازی در مفاتیح الغیب (ج ۱، ص ۱۶۰ - ۱۶۲) ۲۱ نظر، و شیخ طوسی در تبيان (ج ۱، ص ۵۱-۴۷) متجاوز از ده قول ذکر نموده‌اند. ۲. تفسیر طبری، ج ۱، ص ۶۶. ۳. خلاصه چهار نظر این است که این حروف، به صفات ذات، صفات فعل، یا به فرشته و پیامبر اشاره دارند. ۴. واقدی، مغازی، ج ۱، ص ۸؛ سیره ابن هشام، ج ۲، ص ۲۲۶. ۵. تاریخ القرآن، ص ۷۳. ۶. تفسیر برهان، ج ۱، ص ۳۴. ۷. «انَّ الله تبارک و تعالی أنزل هذا القرآن بهذه الحروف التي يتداولها جميع العرب ثم قال: "لئن اجتمعت الإنس والجن على أن يأتوا بمثل هذا

الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيراً - "توحید صدوق، ص ۱۶۲. ۸. بقره (۲) آیه ۱ و ۲. ۹. آل عمران (۳) آیات ۱ - ۳. ۱۰. حروفی که اعتماد هر یکی به مخرج خود ضعیف است و هنگام تلفظ، صدا به نرمی و آهسته بیرون می‌آید و نفس در جریان بوده و قطع نمی‌گردد «مهموسه» می‌نامند؛ مانند کاف، خاء، حاء، ثاء، شین، سین، صاد، و غیر آنها را «مجهوره» می‌نامند. ۱۱. درباره توضیح صفات حروف ر. ک: فقیه علم و ادب، مرحوم مدرس تبریزی، نثر اللئالی، ص ۳۹-۳۳. ۱۲. تفسیر کشف، ج ۱، ص ۷۸ - ۷۹. در این کتاب به‌طور مشروح این مطلب بیان شده است. ۱۳. علامه شهرستانی، المعجزة الخالده، ص ۱۲۲. ۱۴. تفسیر آیات مشکله قرآن، ص ۱۱. ۱۵. زم (۳۹) آیه ۳۰. ۱۶. شماره ۱۹۹۶ (۲۰ ذوالحجه ۱۳۹۲، ۲۴ بنابر ۱۹۷۳). متن عربی آن را دانشمند محقق، جناب آقای مکارم به فارسی ترجمه کرده و در مجله مکتب اسلام (شماره چهارم، سال چهاردهم) درج شده است. با تشکر از زحمات ارزنده ایشان، برای رعایت امانت و احتیاط بیشتر ترجمه یاد شده را به‌طور اجمال با متن عربی آن یک بار تطبیق نموده، علاوه بر این، خود متن عربی آن را چند بار به دقت خواندم. ۱۷. بقره (۲) آیه ۱ و ۲. ۱۸. آل عمران (۳) آیات ۱ - ۳. ۱۹. یادنامه استاد، مقاله دکتر جعفر شعار، ص ۵. ۲۰. برای توضیح بیشتر به متن عبارت عربی دکتر رشاد توجه کنید: «إِنَّ حَرْفَ الْقَافِ مَثَلًا يَظْهَرُ مَتَّفِقًا حَسَابِيًا فِي سُورَةِ الْقَافِ؛ أَيِ إِنَّ نِسْبَتَهُ فِي هَذِهِ السُّورَةِ إِلَى بَقِيَّةِ الْحُرُوفِ الْأَبْجَدِيَّةِ الْأُخْرَى أَعْلَى مِنْهَا عَنِ نِسْبَتِهِ فِي جَمِيعِ سُورِ الْقُرْآنِ الْكَرِيمِ الْأُخْرَى. وَقَدْ شَاءَ اللَّهُ أَنْ تَكُونَ هَذِهِ السُّورَةُ الَّتِي تَحْمِلُ رَقْمَ ۵۰ فِي الْمَصْحَفِ الشَّرِيفِ هِيَ الَّتِي تَحْتَوِي عَلَى أَعْلَى نِسْبَةِ لِحَرْفِ الْقَافِ بَيْنَ مُخْتَلَفِ سُورِ الْقُرْآنِ الْكَرِيمِ وَشَاءَتْ أُرَادَتُهُ أَيْضًا أَنْ تَبْدَأَ هَذِهِ السُّورَةُ بِحَرْفِ الْقَافِ كِفَاتِحَةً لِلْسُّورَةِ وَأَنْ يُطْلَقَ عَلَيْهَا اسْمُ سُورَةِ الْقَافِ...». ۲۱. یادنامه استاد، ص ۵ - ۷. ۲۲. ر. ک: آلاء الرحمن (مقدمه)؛ الوحي المحمدي؛ مرزهای اعجاز؛ قرآن و آخرین پیامبر. ۲۳. ر. ک: آیه الله جعفر سبحانی، مرزهای اعجاز (مقدمه). ۲۴. این که می‌گوید نقش الفاظ تا آن جایی است که معنا را برساند و هر موقع این کار انجام گرفت وظیفه آن به پایان رسیده است درباره آن الفاظ و جمله‌هایی است که نقشی جز افاده معنا ندارند و اما آن رشته الفاظ و جمله‌هایی که علاوه بر رسانیدن معنا، خود جمله و الفاظ، جنبه اعجاز دارند (مانند قرآن) در این موارد، رسالت الفاظ با رسانیدن معنا، به آخر نمی‌رسد. از این رو، قرآن علاوه بر جهات دیگر، از نظر ترکیب و جمله بندی و الفاظ و تعابیر، معجزه است و بحث پیرامون آنها ادامه دارد. ۲۵. یادنامه استاد، ص ۷. ۲۶. اصول کافی، چاپ سنگی، ص ۵۹۱. ۲۷. نهج البلاغه عبده، خ ۱۹۳. ۲۸. «ما بال قرآن لا يزال عندالنشر والدرس إلا غضاضة؟ فقال: إن الله تعالى لم يجعله لزمان دون زمان و لانس دون ناس؛ فهو في كل زمان جديد و عند كل قوم غرض إلى يوم القيامة» - تفسیر برهان، ج ۱، ص ۱۸.

بازگشت به زندگی، عجیب نیست

بازگشت به زندگی، عجیب نیست ۵. «وَإِنْ تَعَجَّبْتَ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ أِذَا كُنَّا تُرَابًا أَوْ إِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ وَأُولَئِكَ الْأَغْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ؛ اگر (از انکار آنان) تعجب می‌نمایی، عجب گفتار آنهاست که (می‌گویند): آیا وقتی ما خاک شدیم بار دیگر آفرینش جدیدی خواهیم داشت؟ آنان کسانی هستند که به قدرت خدای خود کفر ورزیدند و غل‌ها به گردن‌های آنهاست و همگی اهل آتش هستند و در آن همیشه خواهند بود». عقیده به روز باز پسین یکی از عقاید کهن جهان بشری است، حتی آثار اعتقاد به آن در میان مللی که تاریخ شش هزار ساله دارند، به خوبی به چشم می‌خورد. یکی از اصول اساسی همه مذاهب جهان، مسأله بازگشت به زندگی ابدی است و هر مسلکی که در سر لوحه آن اعتقاد به روز رستاخیز نباشد نمی‌تواند به آن نام مذهب نهاد و هدف‌های تربیتی و اجتماعی مذهب بدون اعتقاد به روز پاداش و کیفر، جامه عمل نمی‌پوشد. چنین عقیده‌ای، با سوابقی که در میان تمام ملل جهان دارد، می‌تواند نشانه فطری بودن آن باشد؛ زیرا علایم و نشانه‌ای که برای امور فطری در اختیار داریم، همگی بر آن منطبق است و بسیار بعید است چنین عقیده‌ای با این سابقه و قدمت و با این شیوع و گسترش، بدون الهام از ندای فطرت در دل جامعه بشری به وجود آید و شروع به رشد و نمو نماید. شاید هر فردی در حالات

خاصی، احساس نماید که رشته زندگی او با مرگ وی گسسته نمی‌شود و مرگ وی آخرین حلقه تکامل وی نیست و هرگز او برای زندگی چند روزه با انبوهی از مشکلات و سختی‌ها آفریده نشده است، بلکه این شب تار صبح روشنی دارد و مرگ دروازه فنا و نابودی نیست، بلکه دریچه‌ای به سوی زندگی پیوسته و ابدی است. البته - همان‌طور که در جای دیگر گفته‌ایم - ندای فطرت فقط در انسان ایجاد توجه و بیداری می‌نماید، ولی نمی‌تواند، هادی و رهبر باشد، بلکه برای پرورش امور فطری استنادانی لازم است که شاخه‌های کج و معوجش بزنند و آن را از هر نوع انحراف و آمیختگی به خرافات پاک سازند. از این نظر، اعتقاد به روز باز پسین در میان ملل جهان، با یک رشته خرافات و افسانه‌ها آمیخته و وصله‌ها و پیرایه‌های ناجوری به آن بسته شده است. بنابر این نباید تعجب کنیم وقتی بشنویم برخی از ملل، در گذشته هنگام مرگ بزرگان خود، کاهنی را زنده همراه او دفن می‌کردند، تا در آن سراهنمای او گردد و یا دلکی را زنده زنده به گور می‌نمودند تا ندیم او شود. (۱) معاد و دانش‌های بشری اعتقاد به معاد، به سان عقیده به خدای جهان در پرتو تکامل علوم و گسترش دانش و بینش بشر، در ردیف مسائل روشن و استوار قرار گرفته و هر چه دانش پیش می‌رود، مشکلاتی که به دست و پای فکر بشر گذشته پیچیده و گروهی را دچار اشکال و تردید ساخته بود، باز می‌گردد. امروز در پرتو مسأله بقای ماده و وجود روح مجرد از ماده، به بسیاری از سؤال‌هایی که در مورد مسأله معاد بود، پاسخ علمی داده شده است و آن چه را فلسفه یونان باستان و فلسفه مشاء بر سر راه معاد جسمانی مانع می‌پنداشت، به کلی بر طرف گردیده است. مهم‌ترین اشکال برای بشر عهد رسالت، امکان بازگشت به زندگی جدید بود و قرآن این مشکل را به‌طور مکرر از آنان نقل کرده و در آیه مورد بحث چنین می‌فرماید: «اگر از انکار آنان تعجب می‌کنی عجب از گفتار و استدلال آنهاست که می‌گویند: چگونه پس از آن که خاک شدیم، مجدداً به زندگی نو بازمی‌گردیم؟!». عرب در دوران جاهلیت، روی زنگ و غباری که بر فطرت او نشسته بود، اعتقاد به معاد را جز جنون، چیز دیگری تصور نمی‌کرد و قرآن مجید این مطلب را از آنان چنین نقل می‌کند: «وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يُبَيِّنُ لَكُمْ إِذَا مَرِئْتُمْ كُلَّ مُمَرِّقٍ إِنَّكُمْ لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَمْ بِهِ جِنَّةٌ...» (۲) افراد کافر می‌گویند: آیا شما را به مردی راهنمایی کنیم که (می‌گوید): پس از آن که ریز ریز شدید، آفرینش نوی خواهید داشت، آیا به خدا دروغ بسته، یا جنونی دارید؟!». پاسخ قرآن در این باره قرآن، که کتاب هدایت برای عموم مردم است، در مقام پاسخ از این ایراد، امکان بازگشت به زندگی جدید را، از راه‌های گوناگون ثابت نموده است. بیان تفصیلی همه این طرق در خور رساله مستقلی است. اکنون به طور اجمال به آنها اشاره می‌کنیم: ۱. قدرت بی‌پایان خدا منکران امکان بازگشت به زندگی نو در حقیقت منکر قدرت خدایند و خدای خود را آن چنان که هست نشناخته‌اند. نخست باید توجه نمود که بر پا کننده رستاخیز همان خدایی است که اراده و قدرت او در هر ممکن نافذ است و با یک اراده و خواست به هر چیزی که عقلاً محال و ممتنع نباشد، جامه وجود می‌پوشاند و قدرت و توانایی او حد و مرزی ندارد؛ هیچ چیزی نمی‌تواند مانع از نفوذ اراده او گردد و سلطنت و قدرت هر موجودی در دست اوست. خداوند در مقام معرفی دامنه قدرت خود چنین می‌فرماید: «إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ» (۳) شأن و کار خدای (بزرگ) این است که هر موقع (تحقق) چیزی را بخواهد به آن بگوید باش، آن نیز تحقق می‌پذیرد. منزله است خدایی که سلطنت هر چیزی در دست اوست و به سوی او باز می‌گردید. منکران معاد باید توجه داشته باشند، خدایی که آفریننده زمین و آسمان‌ها و منظومه‌ها و کهکشان‌ها است بار دیگر می‌تواند مردگان را زنده کند و لباس حیات بر آنها بپوشاند. قرآن مجید به این حقیقت در این آیه تصریح کرده و می‌فرماید: «أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَمْ يَعْزُبْ عَنْهُمُ الْجَبَلُ بِقَادِرٍ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ بَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ» (۴) آیا نمی‌بینید، به راستی خدایی که آسمان‌ها و زمین را آفریده و از آفریدن آنها خسته و ناتوان نگردیده است، قادر است که مردگان را زنده کند! آری او بر هر چیزی قادر و تواناست. از آن جا که افراد منکر، با نفی امکان بازگشت به زندگی نو، عموم و گسترش قدرت خداوند را انکار می‌نمایند و به یکی از صفات بارز او (قدرت) کفر می‌ورزند، در آیه مورد بحث، آنان را کافر به (شناسایی قدرت)

معرفی می‌نماید و می‌فرماید: «أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ؛ آنان کسانی هستند که به خدای خود کفر ورزیده‌اند» و درست او را نشناخته‌اند. محدود ساختن قدرت خداوند، علتی جز تشبیه خالق به مخلوق و قیاس آفریننده به انسان ناتوان ندارد. اندیشه «قیاس» و «تشبیه» در باب خداشناسی به سان بند اسارت است که فکر را از هر نوع پرواز به سوی تنزیه خداوند از تجسیم و تحدید باز می‌دارد، هم چنان که غل و زنجیر اسارت، مانع هر نوع پیشرفت شخص اسیر می‌شود. لذا در آیه مورد بحث، منکران معاد را با صفت دیگر معرفی کرده است: «أُولَئِكَ الْأَعْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ؛ آنان کسانی هستند که زنجیر به گردن دارند». بنابراین بعید نیست مقصود از این غل و زنجیر، همان رشته‌های خرافات قیاس و تشبیه باشد، که به سان غل، گردن آنان را سنگین و آنها را از دیدن افق‌های وسیع بازداشته است. ۲. توجه به زندگی نخستین راه دوم از نظر قرآن برای هدایت منکران معاد، توجه دادن آنان به زندگی نخستین و آغاز آفرینش است و از این طریق می‌توان هر نوع شک و تردید را در موضوع بازگشت به زندگی جدید برطرف نمود؛ زیرا خدایی که توانست از هیچ، چیزی بیافریند و به خاک مرده، حیات ببخشد، بار دیگر می‌تواند اجزا و ذرات بدن مرده را گرد آورد و به آنها زندگی مجددی عطا فرماید. قرآن در آیات زیادی روی این موضوع تکیه نموده و می‌فرماید: «قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ؛ (۵) بگو: خدایی که آنان را در آغاز خلقت آفرید، بار دیگر آنها را زنده می‌کند و او به اسرار آفرینش هر موجودی عالم و داناست». و نیز می‌فرماید: «أَفَعَيَّنَا بِالْخَلْقِ الْأَوَّلِ بَلْ هُمْ فِي لَبْسٍ مِّنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ؛ (۶) آیا ما از آفرینش نخستین خسته و یا ناتوان شدیم (که نسبت به بازگشت آنها عاجز شویم) بلکه آنان درباره آفرینش جدید در شک و تردید هستند». برای توضیح بیشتر لازم است آیاتی را که در زمینه «یاد آوری آفرینش نخستین» وارد شده‌اند، در این جا بیاوریم: «وَ صَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ...؛ (۷) حادثه‌ای را برای ما توصیف نمود (استخوان مرده را سایید و در هوا پخش کرد) و گفت: چه کسی این استخوان‌های پوسیده را زنده خواهد کرد؟ بگو: همان خدایی که آنها را بدون هیچ سابقه‌ای برای نخستین بار آفرید او به راز آفرینش هر موجودی عالم و آگاه است». در برخی از آیات توجه منکران را به مراحل پیشین آفرینش انسان، از خاک تا مراحل گوناگون جنینی جلب نموده است؛ زیرا هر یک از این مراحل، آفرینش جدیدی است و اگر آفرینش مجدد ممکن نباشد باید تکامل جنین در تمام این مراحل متوقف گردد؛ مثلاً آن جا که می‌فرماید: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنَ الْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِّن عَلَقَةٍ...؛ (۸) ای مردم! هرگاه در موضوع رستاخیز در شک و تردید هستید (در مراحل نخستین پیدایش خویش فکر کنید) ما شما را از خاک، بعد از نطفه، سپس از علقه (خون بسته)... آفریدیم». در این آیه، که برای اختصار، متن کامل آن را نقل نکردیم تمام مراحل مختلف تکوین انسان را به دقیق‌ترین وجه بیان کرده است و هدف از آن، رفع تعجب آن گروه از منکران است که از اندیشه امکان خلقت مجدد، وحشت دارند؛ در صورتی هر روز در برابر دیدگان آنان، این حادثه و پدیده‌ها، که همگی نوعی خلقت جدیدند، تکرار می‌گردند. ۳. صحنه رستاخیز در زمین‌های مرده بشر در هر سال، یک بار صحنه زنده شدن زمین‌ها را با دیدگان خود مشاهده می‌کند؛ زیرا همه ساله، زمین‌های مرده، که فاقد جنبش و حرکت و فروغ حیات نباتی هستند، پس از نزول باران در فصل بهار تجدید حیات نموده و زندگی سال گذشته را از سر می‌گیرند و سطح زمین با مخمل گیاه و علف، سرسبز و برخی از نقاط آن با گل‌های رنگارنگ رنگین می‌شود و زمین مرده و بی‌تحرك و جنبش، پس از نزول باران رحمت (که آب حیات است) زنده می‌شود و به جنبش در می‌آید. قرآن مجید در آیات مختلفی بر امکان معاد و تجدید حیات از این طریق استدلال نموده و ریشه شک و تردید و یا نفی و انکار را با نشان دادن نمونه روشنی از تجدید حیات سوزانده است، چنان که می‌فرماید: «... وَ تَرَى الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَ رَبَّتْ وَ أَنْبَتَتْ مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَ أَنَّهُ يُحْيِي الْمَوْتَى وَ أَنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ...؛ (۹) زمین را مرده می‌بینی، هنگامی که آب بر آن فرو فرستادیم، به جنبش و حرکت در می‌آید و از هر جفت با طراوتی می‌رویانند. این گواه بر آن است که خدا حق است و این که او می‌تواند مردگان را زنده کند». باز می‌فرماید: «وَ اللَّهُ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَسُقِيْنَا إِلَى

بَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَحْيَيْنَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا كَذَلِكَ النُّشُورُ؛ (۱۰) خدایی که با دها را می‌فرستد تا ابرهایی را به حرکت در آورند و آنها را به سر زمین‌های مرده روانه می‌کنیم و زمین‌های مرده را به وسیله آن زنده می‌سازیم. زنده شدن انسان نیز در روز رستاخیز بسان همین است. خلاصه، زمین‌های خشک و بی‌حرکت و بی‌جنبش، در حقیقت مرده‌ای است که با باران به حرکت در آمده و به قول مردم «نفس می‌کشند» و زنده می‌شوند و آثار حیات خود را با پرورش گیاه و درخت در دامن خود، نشان می‌دهند. (۱۱) ۴. نمونه‌هایی از احیای مردگان روشن‌ترین گواه بر امکان موضوعی، وقوع خارجی آن است. قرآن مجید طی سوره‌های مختلفی از کسانی نام می‌برد که پس از مرگ، بار دیگر زنده شده‌اند و از افرادی گفتگو می‌کند که حیات و زندگی را مجدداً از سر گرفته‌اند. در این باره کافی است آیه‌ای را که پیرامون تعجب عزیر از احیای مردگان نازل شده است به دقت بخوانیم و در آن تأمل کنیم: «أَو كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَ هِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَلْ لَبِثْتُ مِائَةَ عَامٍ...»؛ (۱۲) یا به سان آن کسی که از کنار دهکده ویرانه‌ای عبور کرد که سقف‌های آن فرو ریخته و ساکنان آن جا هلاک و نابود شده بودند، با خود گفت: چگونه خداوند این افراد را که در کام مرگ فرو رفته‌اند، زنده خواهد کرد؟! خداوند (برای قدرت نمایی) جان او را در همان جا گرفت و پس از صد سال او را زنده و به وی خطاب کرد: چند مدت در این جا بودی؟ گفت: یک روز یا نیم روز. خطاب آمد بلکه صد سال در این نقطه توقف داشتی...». ذیل آیه حاکی است که خداوند نه تنها او را زنده کرد، بلکه الاغ او را که در گوشه بیابان افتاده بود و جز استخوانی از او باقی نمانده بود، زنده کرد و در پایان آیه چنین نتیجه می‌گیرد: «إِغْلَمَ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ؛ بدان خداوند بر همه چیز قادر است». باز در سوره بقره، داستان «بقره» ریاد آور می‌شود که شخصی از قوم حضرت موسی (ع) مردی را کشته بود و جسد او را برای گم کردن نشانه و یا دام انداختن فرد دیگری، به جای دیگر انداخته بود و در این موقع آنان در تعیین قاتل به نزاع و جنگ برخاسته بودند. خداوند برای رفع این نزاع دستور می‌دهد گاوی را بکشند و قسمتی از بدن گاو ذبح شده را به بدن مرده بزنند تا زنده شود و قاتل خود را تعیین کند. خداوند از این جریان دو نتیجه می‌گیرد: الف) به جنگ و نزاع شدید تیره‌های بنی اسرائیل خاتمه می‌دهد. ب) هر گونه شک و تردید و یا انکار را از چهره رستاخیز می‌زداید و به یهود لجوج نشان می‌دهد که چگونه خداوند روز رستاخیز مردگان را زنده می‌کند. چنان که می‌فرماید: «... كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَى وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ...»؛ (۱۳) ... این چنین خداوند مردگان را زنده می‌کند و آیات قدرت و نشانه‌های توانایی خود را نشان می‌دهد تا شما به فکر و اندیشه پردازید». ۵. سرگذشت خفتگان شهر افسوس سرگذشت خفتگان شهر «افسوس» در میان کتاب‌های آسمانی برای اولین بار در قرآن وارد شده است. این حادثه در میان سال‌های ۲۴۹ - ۲۵۱ میلادی در زمان دقیانوس - که مردم فرنگ به او کیوس می‌گویند - رخ داده است. طبعاً چنین حادثه‌ای نمی‌تواند در تورات و انجیل وارد شود. قرآن از پناهندگی گروهی از جوانان حقیقت‌جو به غار گزارش می‌دهد، در حالی که می‌گفتند: خداوند! رحمت را برای ما نازل بفرما و ما را به راه راست هدایت بنما! قرآن می‌گوید: «ما پرده‌ای بر گوش آنان افکندیم و آنان را در خواب گران و سنگینی فرو بردیم سپس آنها را بیدار ساختیم تا روشن گردد که کدام یک از آن دو گروه در تعیین مقدار خواب راستگو هستند». (۱۴) بعداً چنین می‌فرماید: «كَذَلِكَ أَعْتَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيُعَلِّمُوا أَنْ وَعَدَ اللَّهُ حَقُّهُ وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَا...»؛ (۱۵) دیگران را از سرگذشت اعجاب‌انگیز آنان با خبر ساختیم تا بدانند وعده الهی بر حق و پا بر جاست و در رستاخیز شک و تردیدی نیست». قرآن یادآوری می‌کند که مقدار خواب آنان ۳۰۹ سال بوده است. (۱۶) به‌طور مسلم چنین خواب طولانی در گوشه غار، بدون این که آب و غذایی به آنان برسد شبیه مرگ و از حدود خواب طبیعی بیرون بوده، خوابی بوده است که فعالیت‌های طبیعی تقریباً توقف داشته و تنها شعله بسیار کم فروغی در کانون وجود آنان روشن بوده است. به یقین چنین خوابی، دست کمی از مرگ ندارد و حفظ و نگهداری چنین گروهی در گوشه غار از گزند حوادث، آن‌گاه بیدار کردن آنها شبیه زنده کردن مردگان است. اینها راه‌هایی است که قرآن برای اثبات امکان معاد و تجدید حیات در روز رستاخیز یاد آور شده و از این طریق باب شک و تردید را به

روی شکاکان و مغرضان بسته است. بحث مبسوط و گسترده در مورد هر یک از راه‌ها از هدف بحث ما بیرون است. مردم لجوج و ماجراجو ۶. «وَيْسِيَتَعَجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَّتْ مِنْ قَبْلِهِمُ الْمُثَلَّثَاتُ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِلنَّاسِ عَلَى ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ؛ آنها بدی (عذاب) را پیش از نیکی از تو تقاضا می‌نمایند (در حالی که با چشم خود دیده و با گوش خود شنیده‌اند) که کيفر و عذاب (خدا) امت‌های گذشته را فرا گرفت. پروردگار تو به مردم با این که ستم می‌کنند، دارای آمرزش است و در عین حال، کيفر او سخت و دردناک است». روان‌شناسی برای بشر، حسی به نام «حس کنجکاوی» ثابت نموده است. این حس، پدید آورنده علوم و خلاق تمدن و معارف است و اگر روزی بشر فاقد این حس گردد علم و دانش او از پیشرفت باز می‌ماند و گره از مشکلات زندگی گشوده نمی‌شود. همین حس کنجکاوی است که کودک دو ساله را به جستجو و پرسش در آنچه می‌بیند و یا می‌شنود، وادار می‌نماید و هر روز در سایه این حس، گامی بلند به سوی جهان خارج بر می‌دارد و حقایق را درک و لمس می‌کند. این حس، به سان احساسات دیگر انسان، رابط و پلی است که روح و روان ما را با جهان خارج و با آنچه بیرون ذهن ما وجود دارد، آشنا و مربوط می‌سازد. دست آفرینش سرشت ما را با این حس، از این جهت خمیر کرده، که حقایق را آن چنان که هست دریابیم و سپس در برابر آن خاضع گردیم و زانو بزنیم. متأسفانه گروهی، روی یک سلسله اغراض و مطامع از فرمان این حس سر بر می‌تابند و باب بحث و تحقیق را به روی خود می‌بندند و خود را در برابر حقایق مسلم کور و کر قلمداد می‌کنند، تو گویی دارای چنین حسی نیستند، و یا اصلاً حادثه‌ای در مسیر زندگی آنان رخ نداده و یا با واقعیتی رو به رو نگردیده‌اند. از نظر روانی چنین فردی و از نظر اصول جامعه‌شناسی چنین اجتماعی، افراد کوتاه فکر و کم‌رشدند و همواره می‌خواهند در زندان تغافل و تجاهل به سر ببرند، غافل از آن که عکس‌العمل واقعیات مسلم جهان، روزی دیوار زندان موهوم آنان را می‌شکند و آنها را از خواب گران و سنگین بیدار می‌سازد و به حساب آنها می‌رسد. پیامبر گرامی اسلام (ص) با ابلاغ و اعلام نبوت و رسالت خود، حس کنجکاوی گروه‌های مختلف را برانگیخت، تا درباره گفتار او به فکر و اندیشه پردازند. در این موقع طبقه‌ای که صحیح و سالم فکر می‌کردند به ندای آسمانی وی گوش فراداده خواستار دلایل نبوت و براهین رسالت وی گردیدند، تا از این راه پی به حقیقت ببرند. در برابر این گروه، افراد مغرض و ماجراجو، به جای کنجکاوی و بررسی دلایل نبوت و اسناد رسالت، به تکذیب و انکار رسالت او برخاستند و خواستار نزول عذاب و نابودی خود شدند و در این باره آن قدر شتاب داشتند که قرآن کریم حالت شتابزدگی آنان را با جمله «وَيْسِيَتَعَجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ؛ عذاب را پیش از نیکی از تو می‌طلبند» منعکس نموده است و در این موضوع آن قدر اصرار داشتند که قرآن در خواست آنان را در سوره‌های مختلفی بازگو نموده است. (۱۷) این خصیصه مخصوص عناصر عهد رسالت نیست و همان‌طور که گفته شد در میان همه اقوام و ملل، گروه مغرض ماجراجو پیدا می‌شوند که بر اثر کوتاهی نظر و کمی رشد، موضوعات را جدی نمی‌گیرند. قرآن نمونه‌هایی از این طبقه را یادآور می‌شود آن‌جا که پیامبر شان به آنها چنین خطاب می‌کند: «قَالَ يَقَوْمٍ لِمَ تَسِيَتَعَجِلُونَ بِالْسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ...»؛ (۱۸) صالح به قوم خود گفت: چرا به بدی (عذاب) پیش از نیکی شتاب می‌کنید! چرا برای خویش از خداوند آمرزش نمی‌طلبید شاید مورد ترحم و آمرزش او قرار گیرید!». خواستاران نزول عذاب لازم بود به دو مطلب توجه نمایند: ۱. هدف از اعزام پیامبران راهنمایی مردم است و اگر هم برای اثبات نبوت معجزه‌ای بیاورند باید اعجاز آنها موجب هدایت آنان گردد، نه نابودی آنان و اگر مردم در مقام معجزه‌خواهی، خواستار عذاب گردند که به قیمت نابودی آنان تمام شود، در این موقع پیامبران به هدفی که برای آن اعزام و برانگیخته شده‌اند نرسیده‌اند و به اصطلاح نقض غرض می‌گردد. از این نظر یکی از شرایط اعجاز این است که موجب هدایت مردم گردد نه موجب نابودی آنها و اگر پیامبران به چنین در خواست‌های غیر منطقی، پاسخ مثبت نداده‌اند به همین دلیل است که بیان گردید. ۲. آنان با مراجعه به تاریخ اقوام پیشین، باید متوجه شوند نابود ساختن آنان کاری است آسان و همان‌قدری که با قدرت غیبی خود، اقوام پیشین را نابود ساخت می‌تواند در یک چشم به هم زدن مقدمات نابودی آنان را نیز فراهم سازد. قرآن کریم برای توجه دادن این افراد به این مطلب در آیه مورد

بحث می‌فرماید: «... وَقَدْ خَلَّتْ مِنْ قَبْلِهِمُ الْمَثَلَاتُ...»؛ (۱۹) پیش از آنان اقوامی به کیفر اعمال و کردار خود رسیده‌اند و باید آنان از سر گذشت این ملل، درس عبرت بگیرند. خداوند بخشاینده و کيفرده گروهی از دانشمندان کلام (۲۰) و مفسران جمله «وَإِنَّ رَبَّكَ لَمُدُو مَغْفِرَةً عَلَى ظُلْمِهِمْ؛ پروردگار تو در مورد مردم دارای آمرزش است؛ در حالی که آنان ستم می‌کنند» را دلیل بر آن گرفته‌اند که تمام گناهان - اعم از بزرگ و کوچک - هر چند مرتکب آن راه توبه را پیش نگیرد، قابل عفو است؛ زیرا جمله «علی ظلمهم» روشن‌گر حال آنان است؛ یعنی آنان با این که ظالم و گناه‌کارند، آمرزش خدا شامل حال آنها نیز می‌گردد. این نوع تعبیر در زبان عرب زیاد است؛ مثلاً می‌گویند: «أنا أودة علی غدره؛ من فلاینی را با آن که با من از در حيله وارد می‌شود دوست دارم». فقط از میان گناهان، یک گناه قابل بخشش نیست و آن شرک به خداست که به تصریح آیه زیر بدون توبه و بازگشت از آن قابل بخشش نمی‌باشد چنان که می‌فرماید: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ...»؛ (۲۱) خداوند گناه شرک را نمی‌بخشد». (۲۲) عقل نیز موید این مطلب است؛ زیرا عفو و بخشش حق ویژه خداست در این صورت هیچ مانعی ندارد که صاحب حق در موارد مخصوصی برای یک سلسله مصالح از تقصیر گناه‌کاران بگذرد و در آیه دیگر به این حق اشاره کرده و می‌فرماید: «إِنْ تَعَذَّبْتَهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ؛ اگر بزه‌کاران را کیفر دهی آنان بندگان تو هستند و اگر بیامیزی تو عزیز و حکیم هستی». گذشته از این که لفظ «علی ظلمهم» حاکی از آن است که آیه، به آن دسته از گناه‌کاران ناظر است که از در توبه وارد نشده‌اند. آیه مورد بحث در بیان مورد عفو، لفظ «الناس» یعنی مردم را به کار برده نه الفاظی مانند «مؤمنان» یا «تائبان». (۲۳) و این خود مبین این است که مورد مغفرت، افراد گناه‌کاری‌اند که از طریق توبه گناه و ستم‌های خود را شستشو نداده‌اند. نکته قابل توجه این است که، در آیه به جای لفظ «غافر» (بخشاینده) لفظ «ذو مغفرة» (صاحب آمرزش) را به کار برده است و علت این تعبیر این است که هدف آیه آن نیست که برساند همین الآن ستمگران در حال ستم، مورد عفو و آمرزش هستند تا مایه جسارت آنان برای ادامه گناه گردد، بلکه هدف، بیان قابلیت آنان برای عفو است و این که عفو الهی آن چنان وسیع و گسترده است که حتی ظالم و ستمگر را در حال ظلم و ستم نیز شامل می‌گردد. سیوطی در کتاب الدر المنثور در تفسیر این آیه از پیامبر نقل کرده است که آن حضرت فرمود: «لولا عفو الله و تجاوز ما هنا لأحد العیش و لولا وعیده و عقابه لاتکل کل أحد؛ اگر عفو و گذشت خدا نبود زندگی برای کسی گوارا نبود و اگر وعده کیفر و عذاب خداوند نبود همه مردم به مغفرت و آمرزش او مغرور می‌شدند». (۲۴) در جمله «وَإِنَّ رَبَّكَ لَمُدُو مَغْفِرَةً...». نکته دیگری نیز وجود دارد و آن بیان تعجب از شتابزدگی آنان در برابر عذاب الهی است در صورتی که رحمت و عفو خدا آن چنان وسیع است که افراد گناه‌کار را نیز در حال طغیان و معصیت شامل می‌شود با این وصف چگونه آنان رحمت او را فراموش کرده و خواستار عذاب می‌شوند! و در دعاها می‌خوانیم: «یا من سبقت رحمته غضبه؛ ای خدایی که رحمت تو بر خشمت پیشی گرفته است و امید به آمرزش تو بیش از غضب و خشم توست!». البته سوء تفاهم نشود، منظور این نیست که خداوند «برات آزادی بدون قید و شرط» را به همه گناه‌کاران غیر مشرک داده است، بلکه منظور این است که گناه مشرک و کسانی که با این حال از جهان می‌روند، به هیچ وجه قابل بخشش نیست، اما گناهان دیگر قابل بخشش است. البته این قابلیت بخشش، بدون قید و شرط نیست؛ بلکه بخشش الهی در مورد گناهان نیز، قید و شروطی دارد و شایستگی افراد برای پذیرش آمرزش خداوند از نخستین شرطهاست؛ یعنی باید کاری کرده باشند که مشمول رحمت پروردگار و لایق بخشودگی شوند. خلاصه، آیه مورد بحث بیش از امکان آمرزش، مطلب دیگری را نمی‌رساند و اما فعلیت آمرزش به‌طوری که نام افراد از نامه گناه‌کاران خارج شده و در طومار بهشتیان درج گردد مستلزم یک رشته کارها و طیّ عقباتی است که بدون رنج نمی‌توان آن را پیمود. پی‌نوشتها: -----

۱. دائرة المعارف، ج ۱، ماده «آخر»، ص ۹۳. ۲. سبأ (۳۴) آیه‌های ۷ و ۸. ۳. یس (۳۶) آیه‌های ۸۲ و ۸۳. ۴. احقاف (۴۶) آیه ۳۳. ۵. یس (۳۶) آیه ۷۹. ۶. ق (۵۰) آیه ۱۵. ۷. یس (۳۶) آیه ۷۸ و ۷۹. ۸. حج (۲۲) آیه ۵. ۹. حج (۲۲) آیه ۵ و ۶. ۱۰. فاطر (۳۵) آیه ۹. ۱۱. سوره ق (۵۰) آیه ۱۱ نیز

به همین مضمون است. ۱۲. بقره (۲) آیه ۲۶۲. ۱۳. بقره (۲) آیه ۷۳. ۱۴. کهف (۱۸) آیات ۱۰ - ۱۵. ۲۰. کهف (۱۸) آیه ۲۱. ۱۶. روایتی که از امیر مؤمنان وارد شده است حاکی است که این مقدار از سال به سالهای قمری مربوط و از نظر سالهای شمسی قریب به سیصد سال بوده است. ۱۷. ر.ک: حج (۲۲) آیه ۴۷؛ عنکبوت (۲۹) آیه‌های ۵۳ و ۵۴. ۱۸. نمل (۲۷) آیه ۴۶. ۱۹. «مثلات» جمع «مثله» - به فتح میم و ضم ثاء - به معنای عقوبت است. راغب در مفردات می گوید: «نَفْحَةٌ تَنْزِلُ بِالْإِنْسَانِ فَيَجْعَلُ مَثَلًا يَرْتَدِعُ بِهِ غَيْرَهُ؛ بِلَايِ نَاكِهَانِي اسْتِ كِهْ بَرِ اِنْسَانِ فِرُودِ مِي آيِدْ وَ بِهْ مَنزَلِهْ نَمُونِهْ وَ الْكُوْبِي مِي گِرَدَدْ كِهْ دِيگِرِي اَز اَنْ عَمَلِ اجْتِنَابِ كِنْد». ۲۰. کشف المراد، ص ۲۶۲؛ قوشجی، شرح تجرید، ص ۱ - ۵. ۲۱. نساء (۴) آیه ۴۸. ۲۲. کشاف، ج ۲، ص ۱۵۹؛ مجمع البیان، ج ۳. ۲۳. المیزان، ج ۱۱، ص ۳۳۱. ۲۴. در برخی از آیات مضمون این حدیث به صورت واضحی بیان شده است؛ مانند «وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَا تَرَكُوا عَلَيْهَا مِنْ دَأْبَةٍ...؛ هرگاه خداوند مردم را به کیفر اعمالشان مجازات می کرد جنبندهای روی زمین نمی ماند» - نحل (۱۶) آیه ۶۱.

اعجاز پیامبر به هوس این و آن نیست

اعجاز پیامبر به هوس این و آن نیست ۷. «وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ؛ افراد کافر می گویند که چرا برای او از طرف پروردگار نشانه‌ای (معجزه‌ای) نازل نمی گردد. (آنان بدانند) که تو فقط بیم دهنده‌ای و برای هر گروهی راهنما وجود دارد». رسالت پیامبر اسلام، به سان پیامبران دیگر با یک سلسله معجزه‌ها و اسناد نبوت همراه بوده است، با این که خداوند، بزرگ‌ترین معجزه‌ها، یعنی قرآن مجید را در اختیار او نهاده بود و هم اکنون سند برجسته نبوت او، به صورت معجزه‌ای جاویدان باقی مانده و بر تارک اعصار می درخشد با وجود این، وی معجزاتی شبیه معجزات حضرت موسی و حضرت مسیح (ع) نیز برای اثبات نبوت در اختیار داشت. دانشمندان عقاید و مذاهب این مطلب را، که پیامبر اسلام علاوه بر قرآن، دارای معجزات دیگری هم بوده است، بادلایل زیر اثبات کرده‌اند: ۱. پیامبر اسلام در قرآن مجید برای پیامبران گذشته معجزاتی مانند عصای موسی و ید بیضاء و شفادادن بیماران و... ثابت و صریحاً اعتراف کرده که آنان دارای چنین معجزاتی بوده‌اند. ناگفته پیداست در این موقع، طبعاً اگر مردم از او معجزه‌ای مانند معجزات پیامبران گذشته درخواست می نمودند او نیز به حکم عقل باید معجزه‌ای مانند معجزات پیامبران گذشته می آورد، تا وسیله هدایت مردم را از هر طریقی که امکان دارد فراهم سازد. هرگاه او در این صورت، سخن از عجز و ناتوانی به زبان بیاورد و بگوید: من، اگر چه مانند دیگران پیامبرم ولی کاری را که آنان انجام می دادند، نمی توانم انجام دهم، بی شک چنین سخنی موجب دوری و روی گردانی مردم می گردد و چنین کاری بر خداوند حکیم، که خواهان هدایت مردم است محال است و هرگز خداوند به پیامبر خود دستور نمی دهد که سخنی بگوید که موجب تفرق مردم گردد، خصوصاً که پیامبر اسلام را افضل پیامبران و خاتم آنان معرفی کند. ۲. از برخی از آیات قرآن استفاده می شود که رسول اکرم علاوه بر قرآن، دارای معجزاتی دیگر نیز بوده است؛ مانند آیه «اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَ اُنشَقَّ الْقَمَرُ...» (۱) رستاخیز نزدیک شد، و قمر دو نیم گشت». (۲) ۳. روایات متواتری که محدثان اسلامی درباره معجزه پیامبر اسلام گرد آورده‌اند بزرگ‌ترین سند بر وجود این نوع اسناد و دلایل می باشد. (۳) با توجه به این مطالب باید دید مقصود از آیه که می فرماید: «کافران به پیامبران اعتراض می کنند که چرا بر او آیه‌ای نازل نمی گردد» چیست؟ آیا به راستی این آیه دلالت می کند که پیامبر دارای معجزه‌ای جز قرآن نبوده است یا این که آیه به این حقیقت اشاره ندارد، بلکه هدفی دارد که در ذیل بیان می شود: اصولاً باید توجه نمود که هدف از اعجاز چیست؟ آیا هدف از معجزه، جز هدایت مردم چیز دیگری است و اگر چنین نتیجه‌ای بر معجزه مترتب می گردد باز بر پیامبر لازم است که به درخواست آنان پاسخ بگوید؟ پاسخ: با توجه به بررسی زیر ثابت خواهد شد که هدف آیه، نفی صدور معجزه از پیامبر نیست؛ بلکه هدف، نفی آن نوع از خارق عادت‌هاست که واجد شرایط و وسیله هدایت نباشند؛ به عبارت دیگر هدف از درخواست اعجاز این است که

در پر تو آن، به صدق گفتار مدعی نبوت پی برده شود، بنابر این هر گاه در میان درخواست کنندگان معجزه، گروه حقیقت جو و بی‌غرضی باشند که با دیدن اعجاز به سوی او گرایش پیدا کرده به او ایمان بیاورند، در این صورت موافقت با درخواست معجزه، بی‌اشکال خواهد بود؛ ولی اگر درخواست کنندگان، توده‌های لجوج و بازیگر باشند و مقصدی جز تفریح و سرگرمی به سان سرگرمی‌های مرتاضان نداشته باشند در این صورت ساحت مقدس پیامبر اسلام بالاتر از آن است که با درخواست آنان موافقت نماید. قرآن در خود این سوره آشکارا تصریح می‌کند که درخواست کنندگان معجزه لجوجند و هر گاه پیامبر به بزرگ‌ترین اعجاز هم دست بزند باز آنان ایمان نخواهند آورد و لجاجت و عناد خود را ادامه خواهند داد، آن جا که می‌فرماید: «وَلَوْ أَنَّ قُرْآنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ أَوْ قُطِعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كَلَّمَ بِهِ الْمَوْتَى...» (۴) هر گاه قرآن کوه‌ها را از بیخ بر کند و زمین را قطعه‌قطعه کند و مردگان را زنده نماید (باز آنان ایمان نخواهند آورد). این آیه حاکی است که گروه معترض در صدد هدایت و کشف حقیقت نبودند اگر بالاترین و عظیم‌ترین معجزه را هم با چشم می‌دیدند باز ایمان نمی‌آوردند. آیا با این وضع صحیح است پیامبر وقت و اراده خود را در اختیار چنین مردم بی‌هدفی قرار دهد؟ گذشته از این، باید توجه نمود که به مضمون آیه «وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ...» (۵) هیچ پیامبری نمی‌تواند معجزه‌ای بیاورد جز به اذن خداوند» معجزات پیامبران، در اختیار آنان نیست که هر موقع بخواهند و یا مردم به آنان پیشنهاد نمایند فوراً به اعجاز دست بزنند، بلکه آنها از مشیت و اراده خدا پیروی می‌کنند و هرگز در خواست مردم، تکلیفی برای آنان ایجاد نمی‌کند. بنابر این جمله «إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ» تو بیم دهنده‌ای و برای هر گروهی راهنمایی وجود دارد» ناظر به همین مطلب است و آن این که، تو ای پیامبر! بیم‌دهنده‌ای بیش نیستی و هرگز در اجابت درخواست مردم اختیاری از خود نداری و تا اذن الهی نباشد، هیچ نوع کاری صورت نمی‌گیرد نه این که هیچ وقت در هیچ شرایطی تو صاحب معجزه نیستی. روی این بیانات روشن گردید، که آیه به نفی اعجاز به‌طور مطلق ناظر نیست؛ بلکه آن نوع معجزات را نفی می‌کند که درخواست کنندگان هدفی جز سرگرمی و تفریح و ادامه لجاجت نداشته باشند و یا این که پیامبر در انجام معجزه، مختار و آزاد باشد و بدون مشیت الهی دست به کار بزند و هر چه مردم بخواهند فوراً اقدام نماید. ناگفته پیداست نفی اعجاز در چنین زمینه‌های مخصوصی، دلیل بر نفی مطلق نیست. (۶) مفسران در تفسیر جمله «إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ» نظریات مختلفی دارند که سه نظر مهم را متذکر می‌شویم: ۱. گروهی جمله یاد شده را چنین تفسیر می‌کنند: ای پیامبر! تو بیم دهنده و رهبر تمام اقوام و ملل هستی و شکل اصلی جمله چنین است: «إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ هَادٍ لِكُلِّ قَوْمٍ». بنابر این نظر، این جمله از دلایل جهانی بودن رسالت رسول اکرم و خاتم بودن اوست. و ظاهر آیه این است که تا روز رستاخیز پیامبر، مُنذِرٌ و هادی بشر و امم جهان است. ۲. مقصود از جمله یاد شده این است که، تو ای پیامبر! بیم‌دهنده‌ای و برای هر قومی، راهنمایی هست و از آن جا که «انذار» و «هدایت» غالباً از شؤون پیامبران می‌باشد در این صورت «منذر» و «هاد» کنایه از پیامبر است و بازگشت آیه به این است که، تو پیامبری و برای هر قومی در هر دوره‌ای پیامبری است و تو مانند پیامبران پیشین در اعجاز و تصرف در تکوین، اختیاری از خود نداری و همه این کارها باید به اذن خداوند جهان انجام گیرد. بنابر این نظر، جمله یاد شده بیانگر آن است که در تمام ادوار در میان مردم هادی و رهبر بوده و هیچ دوره‌ای خالی از رهبر نبوده است و اگر بگوییم که مقصود از هادی، نبی و پیامبر است در این صورت، گواه بر وجود پیامبر در میان اقوام مختلف می‌باشد. ۳. از روایاتی که گروهی از دانشمندان اسلامی - اعم از شیعه و سنی - آنها را نقل کرده‌اند استفاده می‌شود که مقصود از «منذر» پیامبر است و مقصود از «هادی» امام و جانشین اوست. گویی «انذار» کنایه از مقام نبوت و «هدایت» کنایه از مقام امامت است و پیامبر بنا به نقل بسیاری از محدثان چنین فرموده است: «من بیم‌دهنده‌ام و تو ای علی! راهنمایی». محدث بزرگوار شیعه، مرحوم سید هاشم بحرینی در کتاب غایه المرام و تفسیر خود برهان قسمتی از این احادیث را جمع آوری کرده است. او تنها در تفسیر خود، ۲۷ روایت در این باره نقل نموده که برخی از آنها از کتاب‌های اهل تسنن است. سیوطی در الدر المنثور قسمتی از این روایات را ذکر کرده است. از آن جا که این روایات با اسناد مختلف و در کتاب‌های متعدد و از محدثان عالی‌قدر

نقل شده است می‌توان گفت مفاد حدیث به حد «تواتر» رسیده است. تنها در برهان، هفده روایت به این مضمون نقل شده است که پیامبر فرمود: «أنا المنذر و علی الهادی؛ منم بيم دهنده و علی راهنماست» و یا: «أنت الهادی یا علی؛ تویی راهنمای علی!». در دو روایت وارد شده است که پیامبر اسلام (ص) آبی خواست که وضو بگیرد وقتی از وضو فارغ شد دست علی را گرفت آن را روی سینه خود گذارد و گفت: «إِنَّمَا أَنْتَ مُنْذِرٌ» سپس روی سینه علی (ع) نهاد و گفت: «وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ». در پاره‌ای از احادیث، پیامبر تذکر می‌دهد که هیچ‌گاه روی زمین از حجت خالی نمی‌ماند و برای استشهاد، آیه مورد بحث را می‌خواند و خود را «منذر» و علی را «هادی» معرفی می‌کند بعد او صیای خود را یکی پس از دیگری نام می‌برد تا سخن را به مهدی می‌رساند و هدف قیام آن حضرت را تشریح می‌فرماید. روشن شدن این نظر در گرو پاسخ به سؤالاتی است که در مورد این تفسیر وجود دارد. اکنون این سؤالات را مطرح نموده و درباره آنها گفتگو می‌کنیم: ممکن است سؤال شود: چگونه «انذار» مخصوص پیامبر (ص) می‌باشد و هدایت از آن امام (ع) در صورتی که پیامبر نیز، هادی و راهنمای امت است؟ و به عبارت دیگر، پیامبر و امام هر دو هم مقام «انذار» را دارند و هم مقام «هدایت» را. استاد عالی قدر علامه طباطبائی در المیزان جمله‌ای دارند که می‌تواند روشنگر پاسخ این پرسش باشد. ایشان می‌فرماید: «منذر» آن راهنما را می‌گویند که راهنمایی او توأم با ادعای نبوت باشد، ولی «هادی» به آن راهنما می‌گویند که دعوی نبوت نداشته باشد در این صورت مقصود از «منذر» نبی و پیامبر خواهد بود و مراد از «هادی» جانشین او؛ زیرا راهنمایی پیامبر همواره توأم با ادعای نبوت می‌باشد و هرگز صرف راهنمایی نیست، بلکه آن امام است که هدایت او، مجرد از دعوی نبوت می‌باشد. (۷) در احادیث به این پرسش به‌طور دیگری پاسخ گفته شده است و آن این است که، مقصود از «هادی» در این آیه مطلق راهنما نیست تا گفته شود پیامبر نیز هادی امت و راهنمای مردم است، پس چرا هدایت در این آیه از آن جانشینان پیامبر شمرده شده است؛ بلکه مقصود از آن، هدایت است به آن‌چه پیامبری آن را آورده است. امام باقر در تفسیر این آیه می‌فرماید: «ولکل زمان منا هاد یهدیهم إلی ما جاء به نبی الله؛ (۸) در هر زمان از خاندان وحی، راهنمایی است که مردم را به آن‌چه پیامبر خدا آورده است رهبری می‌نماید». بنابر این تفسیر، مقصود از «هادی» جز امام و جانشین او نمی‌تواند باشد. توضیح این سخن این است که، پیامبر در حقیقت پایه گذار انقلاب و نهضت است و امام جانشین و رهبر انقلاب پس از گذشت او می‌باشد؛ زیرا هر نوع انقلاب هر چه هم به ثمر برسد و درخشندگی خاصی پیدا کند در هر حال، به وجود رهبری نیازمند است که پس از گذشت بنیان گذار، رهبری انقلاب را به عهده بگیرد و موانع پیشرفت را از سر راه آن بردارد و با الهام از اصول انقلاب، مشکلات آن را برای مردم توضیح دهد و تفسیر نماید؛ به عبارت دیگر، پیامبر پایه گذار دین و امام، حافظ و مدافع و مبین تعالیم پیامبر است. در این صورت صحیح است بگوییم مقصود از «هادی» همان امام است که روشن کننده آیین است. مفسر عالی قدر شیعه، مرحوم علی بن ابراهیم در مقام بیان اختصاص هدایت به امام این نکته را خاطر نشان می‌سازد و می‌گوید: مقصود از هادی، همان مبین مجملات آیین است و طبعاً این مقام در اختیار امام خواهد بود. آن‌گاه آیاتی را می‌آورد که لفظ هدایت در آنها به معنای بیان کردن به کار رفته است از آن جمله آیه «وَأَمَّا تَمُودُ فَهَدَيْنَاهُمْ...» ای بَيْنَالَهُمْ...؛ (۹) یعنی برای ایشان بیان کردیم. مؤید نظر سوم که در روایات وارد شده است این است که قرآن در برخی از موارد که در مورد «امام» سخن می‌گوید، بلافاصله مسأله هدایت و راهنمایی را پیش می‌کشد و می‌رساند که هدایت و رهبری مردم از شؤون امام می‌باشد؛ مانند «وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا...»؛ (۱۰) آنان را پیشوایانی قرار دادیم که به امر و فرمان ما، مردم را با کمال بردباری و استقامت، هدایت می‌نماید». (۱۱) سؤال دیگر: ممکن است گفته شود آیا مقام هدایت و راهنمایی فقط از آن حضرت علی (ع) است یا این که پیشوایان گرامی دیگر، بلکه او صیای تمام پیامبران نیز راهنمایان مردم هستند؟ پاسخ: علی (ع) فرد روشن و کامل هادیان امت است؛ ولی این مقام اختصاص به وی ندارد و سایر امامان و بلکه اوصیای همه پیامبران نیز هادی و راهبر مردمند و جمله «أنت الهادی یا علی» از قبیل تطبیق کلی به یک فرد کامل است و این حقیقتی است که در روایات به آن تصریح شده است چنان که می‌فرماید: «کل إمام هاد لكل قوم فی زمانهم...»؛ (۱۲)

سؤال سوم: آیا از جمله استفاده می‌شود که در هر قرن و زمانی در میان تمام اقوام و ملل راهنمایی وجود داشته است؟ پاسخ آن مثبت است و ظاهر یا صریح جمله «وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ» وجود راهنما در میان تمام اقوام و ملل است و از برخی از آیات و بسیاری از روایات استفاده می‌شود که خداوند برای مردم هر عصر و زمانی، حجت و راهنمایی فرستاده و حجت را بر آنها تکمیل نموده است. مؤید این نظر گفتاری است که امیر مؤمنان در نخستین خطبه نهج البلاغه دارند و می‌فرمایند: «ولم یخل سبحانه خلقه من نبی مرسل أو کتاب منزل أو حجة لازمة أو حجة قائمه...»؛ (۱۳) خداوند جامعه بشر را هیچ‌گاه از وجود پیامبری فرستاده شده و یا کتابی نازل گردیده و برهانی حتمی و قاطع و یا راهی استوار و روشن، محروم ننموده است. و نیز می‌فرماید: «اللهم بلی لاتخلو الأرض من قائم لله بحجة إما ظاهراً مشهوداً أو خائفاً مغموراً لئلا تبطل حجج الله و بیناته...»؛ (۱۴) بار خدایا! زمین هیچ‌گاه از حجتی که برای خدا قیام کند، خالی نمی‌ماند و او یا ظاهر و آشکار است و یا پنهان (علت وجود چنین حجت به خاطر این است که دلایل روشن خدا از بین نرود). آیا فیض نبوت مخصوص خاور زمین است؟ گاهی تصور می‌شود که دین و آیین ارمغان شرق است و پیامبران آسمانی فقط از شرق برخاسته‌اند و لذا نام پیامبرانی که در قرآن و عهدین آمده است همگی از خاور زمین بوده و هرگز در غرب، آیین و پیامبری نبوده و مردم مغرب زمین آیین و مذهب را از شرق گرفته‌اند. این مطلب، گمانی بیش نیست و تاریخ مذاهب در ملل جهان نیز بر خلاف آن حکم می‌کند و قرآن مجید برای همه ملت‌ها و امت‌ها پیامبر و بیم‌دهنده و راهنمایی ثابت می‌کند. آیه مورد بحث با صراحت هر چه کامل‌تر می‌گوید: «وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ؛ برای هر گروهی راهنما و رهبری وجود دارد». صریح این آیه این است که هر ملتی - اعم از شرقی و غربی، حتی ملل چین و هند، وحشیان استرالیا، سرخ پوستان امریکا - دارای هادی و راهنما بوده است هر چند این «هادی» (بنا بر تفسیر سوم) پیامبر نباشد. قرآن در آیات دیگری با صراحت کامل‌تر برای هر ملتی رسول و پیامبر و بیم‌دهنده‌ای ثابت می‌کند چنان که می‌فرماید: «وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ...»؛ (۱۵) هیچ امتی نیست مگر این که در میان آنها بیم‌رسانی بوده است. «وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ آغِثُوا اللَّهَ وَاجْتَبُوا الطَّاعُونَ...»؛ (۱۶) در میان هر ملتی پیامبری را برانگیختیم که به مردم بگوید خدا را بپرستید. «وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُمْ...»؛ (۱۷) برای هر امتی پیامبری است که در میان آنها حکم و داوری می‌نماید. به‌طور مسلم، پیامبران هر امتی در ادوار پیشین متناسب با فهم و ادراک آنها و راهنمایی آنان در حدود و قابلیت و شایستگی آنها بوده است. اما این که چرا در قرآن نامی از پیامبران مغرب زمین نیامده است برای این است که خود قرآن تصریح می‌کند پیامبرانی از طرف خداوند، برای هدایت مردم مبعوث شده‌اند که شرح نام و تفصیل دعوت آنها را در قرآن بازگو نموده است، چنان که می‌فرماید: «وَرَسُولًا قَدْ قَضَيْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرَسُولًا لَمْ نَقْضِصْهُمْ عَلَيْكَ...»؛ (۱۸) پیامبرانی که قبلاً سرگذشت آنها را بیان کرده‌ایم و پیامبرانی که درباره آنها گفتگو ننموده‌ایم. (۱۹) ولی علت این که مذاهب بزرگ جهان به پیامبران مشرق زمین تعلق دارد این است که شرق گهواره تمدن و فرهنگ آن اصیل‌تر از غرب است و علم و فلسفه و هنر و نظام حقوق فردی و اجتماعی از مشرق زمین به غرب رفته است از این نظر، مذاهب متناسب با تمدن و فرهنگ، به شرق تعلق دارد و غرب، مذهب و آیین را به سان فرهنگ و هنر از شرق گرفته و آن را جای‌گزین مذاهب ابتدایی - که متناسب با دوره ابتدایی زندگی بشر، یعنی دوره ما قبل تمدن و فرهنگ و علم بوده - ساخته است. چگونگی علم خداوند به موجودات ۸. «اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنْثَىٰ وَمَا تَغِيصُ الْأَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِمِقْدَارٍ؛ خداوند از وضع جنین هر زن بار داری آگاه است و آن چه را رحم‌ها از بین می‌برند و سقط می‌کنند و آن چه را می‌افزایند. و هر چیزی نزد او به اندازه معین و میزان خاصی است». ۹. «عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ؛ خدایی که آگاه از پنهان و آشکار و بزرگ و برتر است». ۱۰. «سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسِرَّ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ؛ در پیشگاه او یک‌سانست که کسی سخن را پنهان دارد (یا آهسته سخن بگوید) یا آن را آشکار سازد و کسی که در تاریکی شب راه برود یا در روز روشن راه ببیماید». هدف ابتدایی این آیات، معرفی علم محیط خداوند است و این که او از رازهای پوشیده رحم‌ها، از وضع جنین‌هایی که در آن قرار دارند، آگاه است و پنهان و آشکار، شب و روز، صداهای آهسته و بلند، برای او

یک‌سان است و به کارهای مخفی و آشکار بندگان خود، آگاهی دارد و چون او بزرگ و برتر است، بر تمام مصنوعات خود محیط و مسلط می‌باشد. عقل و خرد در این باره می‌گوید: نظام هر ورقی از اوراق هستی، هر برگی از گیاهان، هر اتمی از اتم‌های بی‌شمار، هر ذره‌ای از ذرات وجود انسان، هر سلولی از سلول‌های جانداران، هر سیاره‌ای از سیارات آسمان، گواهی می‌دهند که آفریدگار آنها از تمام خصوصیات وجودی آنها آگاه است و هرگز بدون آگاهی کامل، از رازهای درونی و برونی یک مصنوع، نمی‌توان آن را با این نظم شگفت‌انگیز آفرید. آیا می‌توان گفت سازنده یک هواپیما، از قسمت‌های علمی و فنی آن بی‌خبر است، یا نویسنده یک دوره دائرةالمعارف از محتویات آن اطلاع ندارد؟ قرآن این حقیقت علمی را با لطیف‌ترین بیان توضیح داده و می‌فرماید: «أَلَا- يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ؟» (۲۰) آیا او از اوضاع مخلوق و مصنوع خود آگاه نیست، در حالی که اوست باریک‌بین و آگاه. بار دیگر بر گردیم مسأله را از راه دیگر مورد بررسی قرار دهیم: حقیقت علم و آگاهی از چیزی جز حضور آن نزد شخص آگاه چیز دیگری نیست، چنان که حقیقت جهل و ناآگاهی نیز جز غیبت و پنهانی شیء از انسان، معنای دیگری ندارد. البته حضور یک شیء نزد انسان بر دو نوع است: گاهی وجود خارجی شیء نزد انسان نیست، اما تصویری از آن نزد او حاضر است؛ مثلاً افرادی که به زیارت خانه خدا رفته‌اند و الآن فرسنگ‌ها از آن فاصله گرفته‌اند هر موقع بخواهند می‌توانند از طریق تصویرذهنی کعبه، به آن نقطه توجه پیدا کنند. گاهی خود شیء خارجی، بدون وساطت تصویری در نزد ما (روح) حاضر است و چیزی میان عالم و معلوم واسطه نیست. (۲۱) روشن‌ترین مثال برای این نوع آگاهی، علم انسان به خود انسان است؛ زیرا حقیقت و واقعیت هر انسانی بر خود او روشن است و هر فردی از روحيات و ملکات خوب و بد خویش آگاهی کامل دارد، دیگر این جا میان عالم و معلوم چیزی واسطه نیست. یا مثلاً ما از صورت‌های ذهنی خود آگاهیم؛ زیرا این صورت‌ها پیش ما حاضر است و برای درک آنها نیاز نداریم که تصویری از این صورت‌ها برگیریم، بلکه خود این صورت‌ها را به روشنی درک می‌کنیم و در نزد روح خود حاضر می‌بینیم. علم خدا به مصنوعات و مخلوقات خود از قبیل نوع دوم است. او در علم خود به آن چه آفریده، نیازی به تصویر ندارد، بلکه تمام موجودات جهان با واقعیت خارجی خود، نزد خدا حاضرند و میان او و مخلوق فاصله‌ای نیست. فلسفه اسلامی، علم حضوری خدا را به موجودات از طرق گوناگون ثابت نموده است و کوتاه‌ترین راه آن است که این حقیقت را از تدبیر در مسأله آفرینش موجودات به دست آوریم. جای گفتگو نیست که خداوند وجود دهنده و ما وجود پذیریم. در این صورت آیا لازمه ایجاد یک موجود، این نیست که در نزد موجد و سازنده آن حاضر باشد؟ آیا ایجاد و پدید آوردن یک شیء، با غیبت و عدم حضور آن نزد وجود دهنده می‌سازد؟ به عبارت دیگر، ایجاد یک شیء بدون توجه وجود دهنده و حضور وجودپذیر در نزد آفریننده، امکان‌پذیر هست؟ بار دیگر، تصویرهای ذهنی خود را مورد بررسی قرار دهیم می‌بینیم تمام این صور، مخلوق و آفریده روح و روان و قوای ادراکی است و تا وجود دارند در نزد روح و قوای مدرک ما حاضرند و میان ما و آنها جدایی نیست و به همین ترتیب تمام موجودات جهان همگی مخلوق خدا و در نزد او حاضرند. برنامه‌ای تربیتی آشنایی به صفات خدا، خود گرچه نوعی کمال معنوی و روحی است؛ ولی در عین حال اعتقاد به چنین خدای آگاه از درون و بیرون، خود مکتبی تربیتی است که افراد با ایمان و معتقد را از بسیاری از کارهای نکوهیده باز می‌دارد. چه برنامه‌ای بالاتر از این، که بدانیم از نخستین لحظه زندگی، از روزی که به صورت سلولی در رحم مادر قرار داریم تا لحظه‌ای که به خاک سپرده می‌شویم، مراقبی بزرگ و برتر، متوجه اعمال و کردارهای ماست و از آنچه ما انجام می‌دهیم کاملاً مطلع و آگاه می‌باشد آیا با وجود چنین مراقبی شایسته است به فکر گناه و نافرمانی او باشیم؟ نکاتی چند در آیات ۱. قرآن در طرح معارف عقلی راه تعبد را پیش نمی‌گیرد، بلکه در غالب موارد، به استدلال دست می‌زند؛ مثلاً در این آیات که هدف بیان احاطه علمی خداوند به موجودات است و این که آشکار و پنهان برای او یک‌سان می‌باشد به دلیل مسأله، با بیان دو صفت از اوصاف خدا: «الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ» اشاره نموده است؛ زیرا «کبیر» (بزرگ) در مورد خداوند به معنای احاطه او بر همه موجودات است و لازمه این احاطه، اطلاع بر اوضاع محاط می‌باشد. «متعال» یعنی بسیار بلند مقام، یعنی خداوند عالی و در

علم خود نیز برتر است و بر موجودات و مصنوعات خود نیز تسلط دارد همان‌طور که هر موجود عالی‌تر بر موجودات پایین‌تر مسلط است. در واقع این دو صفت دلیلی است بر اطلاع او از آشکار و پنهان (عَالِمُ الْغَيْبِ وَ الشَّهَادَةِ). ۲. چون مقصود از «ما» در «ما تحمل» جنین است از این نظر ناچار مقصود از «ما» در دو جمله بعدی: «و ما تغيض الأرحام و ما تزدد» نیز همان جنین خواهد بود از آن جا که «غیض» در لغت عربی به معنای «نقص و کم شدن» است (۲۲) ناچار هدف آیه این است: خدا می‌داند آن چه رحم‌ها بر می‌دارند (و دوران حمل را به‌طور طبیعی به پایان می‌رسانند) و آن چه را کم می‌کنند (و پیش از وقت طبیعی سقط می‌کنند) و آن چه را رحم‌ها می‌افزایند (و بیش از یکی پرورش می‌دهند). به عبارت دیگر مقصود از «و ما تغيض الأرحام» به قرینه جمله بعدی «و ما تزدد» همان کم کردن رحم است و مقصود از کم کردن رحم به قرینه «مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنْثَى» همان سقط کردن و حمل نکردن رحم می‌باشد. گویا مضمون آیه چنین است: خدا از آن چه رحم‌ها برمی‌دارند یا بر نمی‌دارند و از بین می‌برند و یا می‌افزایند آگاه است. (۲۳) ۳. جمله «وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِمِقْدَارٍ» هر چیزی در نزد او اندازه معینی دارد» به حقیقتی علمی و فلسفی اشاره دارد که قرآن در سوره‌های مختلفی روی آن تکیه کرده است (۲۴) و مقصود از آن این است که هر موجودی در نزد خدا، حد معینی دارد؛ زیرا لازمه معلول و مخلوق بودن، داشتن حد و اندازه است. در این صورت، طبعاً هر موجودی محدود خواهد بود و در پیشگاه خدا - که نامحدود و نامتناهی است - غایب نخواهد بود. در حقیقت این جمله، مفسر علم وسیع خداست به آن چه در آغاز آیه بیان شده و مفاد آن این است که، «أَلَا - إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ» (۲۵) آگاه باشید که خداوند بر همه چیز محیط است». (۲۶) گاهی این جمله به‌طور ساده‌تری تفسیر و گفته می‌شود مقصود از آن، اوضاع سه گانه رحم است که گاهی حمل خود را حفظ می‌کند و یا گاهی بر آن می‌افزاید و احياناً از بین می‌برد و این اوضاع مختلف، برای این است که هر چیزی نزد خدا اندازه معینی دارد و تمام کارهای او روی حساب و اندازه است و هر گز اراده او بی‌جهت و نسنجیده به حفظ و یا زیادی حمل و یا کم کردن آن تعلق نمی‌گیرد. ۴. روز و شب و هم چنین آشکار و پنهانی، یک سلسله مفاهیم نسبی هستند که در محیط ما، که محیطی نسبی است، مفهومی دارند؛ تاریکی شب مانع از دیدن انسان است، در عین حال برخی از حیوانات در دل شب پرواز می‌کنند و می‌بینند. چون وجود ما محدود است و بر اثر نارسایی دیدگان، موجودات در شب از دیده ما مخفی هستند، طبعاً قسمتی از جهان ما پنهان خواهد بود؛ ولی برای موجود محیط و برتر (خدا) تمام غیب‌ها، شهود است و پنهان و آشکار برای او مفهومی ندارد. قرآن به این حقیقت با جمله زیر (آیه ۱۰ همین سوره) اشاره می‌کند: «وَمَنْ هُوَ مُسِيئٌ بِأَلَيْلٍ وَ سَارِبٌ بِالنَّهَارِ». پاسدارانی که از ما مراقبت می‌کنند ۱۱. «لَهُ مُعَقَّبَاتٌ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَ مِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُعَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُعَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَ إِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءَ أَفْلَاكٍ مَرَدَّدًا لَهُ وَ مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ أَلٍ» (۲۷) برای (انسان) نگهبانانی گماشته شده است که به فرمان خدا او را پیش رو و پشت سر (از هلاک و نابودی) حفظ می‌کنند و خداوند وضع ملتی را عوض نمی‌کند تا خود آنان وضع خود را تغییر دهند. هر گاه خداوند نابودی گروهی را بخواهد بازدارنده‌ای در برابر او نیست. برای بشر جز خدا سرپرستی وجود ندارد». انسان به‌سان موجودات دیگر، محتاج و نیازمند آفریده شده است؛ از روز نخست که به صورت سلولی در رحم مادر قرار می‌گیرد نیازمندی، سراسر وجود او را احاطه کرده و تا دم واپسین با او همراه است. اگر بشر از نظر تعقل و فکر، قوی و نیرومند است و در پرتو دانش و بینش خود، زمین و دریا و فضا را تسخیر نموده است، از نظر شرایط زندگی و لوازم حیات در محدودیت شدیدی قرار دارد؛ مثلاً اگر چند لحظه اکسیژن هوا، وارد شش‌های او نگردد، خفه می‌شود. اگر فشار هوا کم و زیاد گردد، زندگی او در خطر می‌افتد، اگر درجه حرارت هوا از حد معینی بالا - یا پایین رود، نابود می‌شود و انسان مقتدر، از حرکت و جنبش باز می‌ماند. این حقیقت را قرآن در آیاتی یاد آور شده و می‌فرماید: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمْ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَ اللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ» (۲۸) ای مردم! شما نیازمندان درگاه خدا هستید، و خدا بی‌نیاز و شایسته ستایش است». در حقیقت اگر بخواهیم واقعیت نیازمندی انسان را به صورت امری محسوس بیان کنیم باید بگوییم: انسان با تمام قدرت خود، بسان لامپ نیرومند پر فروغی است که دیده‌ها را خیره می‌سازد. این نور خیره کننده هر چه باشد، از خود او نیست و هر لحظه از مرکز

مولد برق، به آن قوه و نیرو می‌رسد و اگر یک لحظه جریان برق قطع گردد، فوراً خاموش شده و خودنمایی آن سپری خواهد شد. خلاصه بشر برای ادامه زندگی خود در آغوش طبیعت باید از عوامل بی‌شماری کمک گیرد و اگر این کمک‌ها و امدادها به او نرسد؛ چراغ زندگی او به خاموشی گراییده از حرکت و جنب و جوش می‌افتد. این از یک طرف. از طرف دیگر، در اطراف وجود انسان عوامل نابود کننده، فراوان است که در هر لحظه، هستی و زندگی او را تهدید می‌کنند: میکرب‌های خطرناک و کشنده در آب آشامیدنی و هوا به قدری زیاد است که اگر عوامل ضد میکرب در خون او نباشد، بشر را فوراً از پای در می‌آورند. خداوند برای خنثی نمودن آثار این دشمنان نامریی گلبول‌های سفید را در خون آفریده که همواره در جنگ‌های میکربی خون شرکت می‌کنند و دشمنان انسان را از پای در می‌آورند. گاهی در شبانه روز هزاران تن سنگ‌های آسمانی کره خاک را سنگباران می‌کنند، حیات و زندگی بشر را به فنا و نابودی تهدید می‌نمایند و دست آفرینش برای حفظ انسان، یک زره هوایی بر دور کره خاک کشیده تا سپری در برابر این صخره‌ها باشد و این سنگ‌ها با اصابت به این زره هوایی، آتش بگیرند و از بین بروند. عوامل انحراف فکری از چپ و راست انسان را احاطه کرده، ایمان و اخلاق و فضایل او را تهدید می‌کنند و در برابر همه این عوامل، حامیانی مانند مریبان صالح و پیامبران و پیشوایان و سایر عوامل و موجبات هدایت وجود دارد که او را از هر نوع انحراف باز می‌دارند. از این بیان، چنین نتیجه می‌گیریم خداوند برای حفاظت بدن و روح انسان پاسدارانی آفریده است که بقا و هستی او را در برابر حوادث بیمه کنند و این عوامل همان است که در این آیه مورد بحث به عنوان «معقبات» از آن یاد شده و می‌فرماید: «لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِّنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ؛ برای انسان حامیان و مراقبانی هستند که وجود او را از هر نظر حراست می‌کنند». قسمتی از این «معقبات» (حامیان) همان‌ها هستند که بیان گردید و برای ما محسوس و ملموس هستند و از طریق حس و علم از حمایت آنها از تن و روان بشری آگاهیم؛ ولی قسمت دیگر از این حامیان یک سلسله عوامل نامریی دیگری است که قرآن از آنها در آیات به لفظ «حافظین» تعبیر می‌آورد و می‌فرماید: «وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ؛ (۲۹) برای شما نگهبانانی (فرشتگان) گمارده‌ایم». در آیه دیگر می‌فرماید: «وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمْ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفَرِّطُونَ؛ (۳۰) اوست مقتدر و برتر از بندگان خود. نگهبانانی برای شما می‌فرستد تا وقتی مرگ یکی از شما فرا رسد فرستادگان ما (جان) شما را می‌گیرند و آنها در کار خود کوتاهی نمی‌کنند، اگر چه حافظ و حامی واقعی همان خداست و فرشتگان مجری فرمان‌های او هستند» (۳۱). سنت قطعی الهی در سعادت ملل قرآن مجید، پایه سعادت و خوشبختی و استواری نعمت را در میان هر ملتی معلول پیروی آنان از تقوا و پرهیزگاری و دوری از نافرمانی و گناه می‌داند و می‌فرماید: همای سعادت هنگامی بر سر ملتی پروبال می‌گشاید و تمام نعمت‌های الهی در صورتی بر سر ملت‌ها پیوسته و پایدار است که آنان از مسیر فطرت گام فراتر نهند و از زشتی‌ها و پلیدی‌ها، ستم و تعدی و فساد اخلاق دور باشند. قرآن به این حقیقت علاوه بر آیه مورد بحث (إِنَّ اللَّهَ لَا يَغِيْرُ...) در آیات دیگری نیز اشاره نموده و می‌فرماید: «وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ؛ (۳۲) اگر مردم جهان به خدا ایمان بیاورند و از مخالفت دستورهای او پرهیزند درهای برکت را از آسمان و زمین به روی آنان باز می‌کنیم؛ ولی آنان دستورهای الهی را نادیده گرفتند و سرانجام، آنها را به نتیجه اعمالشان دچار ساختیم». مقداری از این مطلب (که پیروی از فرمان‌های خدا نعمت و برکت و سعادت و خوشبختی را به دنبال دارد) برای ما مشهود و محسوس است؛ زیرا مردمی که همه مرزهای اخلاقی و حدود الهی را در هم بشکنند و در زندگی جز فساد و فحشا و ستم و... چیزی را نشناسند، قطعاً به واکنش کردارهای خود که گسترش بیماری، دشمنی، فساد نسل، جنگ‌های خونین و... گرفتار خواهند شد. ولی قسمتی از این مطلب که چگونه اعمال نیک و کردارهای خدا پسندانه ملتی، گشودن درهای رحمت و برکت از زمین به روی آنها را موجب می‌گردد حقیقتی قرآنی است که قرآن از آن خبر داده و ما باید به آن ایمان بیاوریم و ما با علم و دانش کوتاه خود به همه علل آن احاطه پیدا نکرده‌ایم تا درباره آن به داوری برخیزیم. خلاصه، یکی از سنت‌های قطعی الهی این است که

سرانجام ملتی که غرق در گناه و فساد باشد، نابودی است و چنین گروهی زود یا دیر، در کام مرگ و فنا فرو رفته و جز نام، نشانی از آنها باقی نخواهد ماند و امروز که بسیاری از ملل مغرب زمین غرق در عصیانگری و فساد و فحشا هستند به چنین سرنوشتی دچار خواهند شد و دیر یا زود با تمدن ماشینی خود - که کمالات انسانی و عواطف بشری و مراسم الهی را نادیده گرفته است - به خاک سپرده خواهند شد. مگر این که در برنامه خود تجدید نظر کنند و همان‌طور که برخی از دانشمندان دل آگاه، آنها را هشدار داده‌اند از خواب غفلت مادیگری بیدار شوند و مسیر زندگی را دگرگون سازند و این سنت قطعی الهی است: «وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا». چیرگی ملت غارتگر مغول بر حکومت چند صد ساله عباسیان معلول قدرت نظامی و برتری تاکتیک رزمی آنان نبود، بلکه گسترش فساد در میان عباسیان و خودخواهی امرا و حکمرانانشان، گرایش خلفا و زمامداران به هوس رانی و فساد و خودکامگی، موجب سقوط خلافت چند صد ساله اسلامی گردید و مسلمانان را در طول تاریخ با بزرگ‌ترین فاجعه روبه‌رو ساخت. در روزهای محاصره منطقه موصل از طرف فرمانده کل نیروهای هلاکو دونا مه مختلف به دست استاندار موصل رسید: یکی از دشمن خونخوار اسلام هلاکو و دیگری از طرف خلیفه بغداد. هلاکو در نامه خود یاد آور شده بود که اگر استاندار موصل، ابزار و آلات جنگی و وسیله فتح قلعه عظیم بغداد را در اختیار او بگذارد وی از محاصره موصل صرف نظر نموده و راه بغداد را پیش خواهد گرفت. هم‌زمان با رسیدن این نامه، نامه‌ای از دربار خلافت عباسی به دست حاکم موصل رسید و خلیفه در آن نامه، درخواست کرده بود حاکم موصل گروهی از بهترین نوازندگان موصل را روانه بغداد نماید، تا به مجالس عیش و طرب خلیفه رونق بخشند. حاکم پس از خواندن هر دو نامه، چنین اظهار داشت: در این لحظه حساس، دشمن خونخوار اسلام از من ابزار جنگی می‌طلبد ولی خلیفه، رامشگر و نوازنده می‌خواهد کدام یک باید پیروز شوند؟ این جاست که حقیقت و مفاد جمله «إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ» به صورت واضح تجلی می‌کند و معلوم می‌شود چرا مسلمانان روزی در میان ملل جهان، سر بلند و سرفراز بودند ولی پس از چند قرن سیادت و عظمت و عالی‌ترین تمدن، مقهور ملل دیگر گردیدند. ناگفته پیداست چون دگرگونی در روحيات و اعمال آنان پدید آمد، خدا نیز سیادت و عظمت را از آنان سلب نمود و برای این مطلب شاهد و گواه فراوان است. بی‌نوشتها: -----

۱. قمر (۵۴) آیه ۱. ۲. مشروح
این بحث را در کتاب‌های عقاید و تفسیر مطالعه بفرمایید و با دلایل روشن ثابت شده است که مقصود، دو نیم شدن ماه در زمان خود پیامبر است. ۳. جامع‌ترین کتابی که از طرف محدثان شیعه در این باره نوشته شده است کتاب مدینه‌المعاجز اثر سید هاشم بحرینی است. ۴. رعد (۱۳) آیه ۳۱. ۵. رعد (۱۳) آیه ۳۸. ۶. نویسنده‌ای مسیحی در کتاب مشکاة صدق با آیه مورد بحث و آیات دیگر استدلال نموده است که پیامبر اسلام، معجزه‌ای جز قرآن نداشته است. نگارنده در کتاب رسالت جهانی پیامبران (ص ۱۱۸ - ۱۴۲) درباره آیات مورد نظر او به‌طور گسترده سخن گفته و ثابت نموده است که این آیات، ارتباطی به مدعای وی ندارد. ۷. المیزان، ج ۱۱، ص ۳۵۹. ۸. تفسیر برهان، ج ۱۰، ص ۲۸۰. ۹. فصلت (۴۱) آیه ۱۷. ۱۰. سجده (۳۲) آیه ۲۴. ۱۱. گروهی از پیامبران علاوه بر منصب نبوت دارای مقام امامت نیز بودند. ۱۲. به این مضمون روایات زیادی وارد شده است. ر.ک: تفسیر برهان، ج ۲، ص ۲۸۰. ح ۸. ۱۳. نهج البلاغه عبده، ج ۱، ص ۱۸. همان، کلمات قصار، شماره ۱۴۷. ۱۵. فاطر (۳۵) آیه ۲۴. ۱۶. نحل (۱۶) آیه ۳۶. ۱۷. یونس (۱۰) آیه ۴۷. ۱۸. نساء (۴) آیه ۱۶۴. ۱۹. آیه ۷۸ سوره غافر نیز به همین مضمون است. ۲۰. ملک (۶۷) آیه ۱۴. ۲۱. در اصطلاح فلسفه، نوع اول را علم حصولی و دوم را علم حضوری می‌نامند. ۲۲. راغب، مفردات، ص ۳۶۸. ۲۳. کشف، ج ۲، ص ۱۶۰. در تفسیر این دو جمله دو نظر دیگر است که به‌طور اختصار نقل می‌شوند: گاهی گفته می‌شود مقصود از «ما تغییض الأرحام و ما تزدد؛ آن‌چه رحم‌ها کم می‌کنند و یا می‌افزایند» خون ایام بارداری زنان است که قسمتی را صرف غذای جنین نموده و قسمت دیگری در دوران نفاس به بیرون از رحم می‌ریزد. این نظر، با ظاهر آیه تطبیق نمی‌کند؛ زیرا چنان‌که گفته شد، مقصود از «ما» در هر سه جمله، جنین است؛ ولی در این نظر مقصود از اولی جنین است و از دومی و سومی خون رحم است. گذشته از این به کار بردن

لفظ کم کردن و زیاد نمودن در تغذیه جنین از خون و یا بیرون ریختن خون در دوران وضع حمل، نوعی مجاز و یا خلاف ظاهر است. دورتر از این نظر، نظر سومی است که می‌گویند مقصود از کم کردن رحم‌ها، همان تولدهای کمتر از نه ماه و منظور از افزودن رحم‌ها، تولدهای بالاتر از آن است و دوری این نظر از ظاهر آیه بر اهل دقت مخفی نیست. ۲۴. رک: حجر (۱۵) آیه ۳۱؛ فرقان (۲۵) آیه ۲؛ طلاق (۶۵) آیه ۶۵. ۲۵. فصلت (۴۱) آیه ۵۴. ۲۶. المیزان، ج ۱۱، ص ۳۴۶. ۲۷. مقصود از ضمائر چهار گانه در آغاز آیه، همان انسانی است که از آیه قبل فهمیده می‌شود. ۲۸. فاطر (۳۵) آیه ۱۵. ۲۹. انفطار (۸۲) آیه ۱۰. ۳۰. انعام (۶) آیه ۶۱. ۳۱. برخی از مفسران تصور نموده‌اند که مقصود از حافظان در این آیات همان حافظان اعمال و نویسندگان نیک و بد کردارها هستند. در صورتی که آیه معنایی وسیع دارد و نوشتن اعمال، یکی از مصادیق آن است. گذشته از این، از برخی از آیات استفاده می‌شود که فرشتگان نه تنها حافظ ما هستند، بلکه یک نوع نقش مراقبت روانی ما را بر عهده دارند و برای ما طلب آموزش می‌کنند چنان که می‌فرماید: «وَالْمَلَائِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَنْ فِي الْأَرْضِ؛ فرشتگان، خدا را با حمد و ثنای خویش، تنزیه می‌کنند و برای کسانی که در روی زمین هستند، طلب آموزش می‌نمایند» - شوری (۴۲) آیه ۵. ۳۲. اعراف (۷) آیه ۹۶.

چرا پرستش، مخصوص خداست؟

چرا پرستش، مخصوص خداست؟ ۱۲. «هُوَ الَّذِي يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنزِلُ السَّمَاءَ الْغَيَاثَ الْمُنْتَهَى» (۱) اوست که برق را (موقع باران) برای بیم و امیدواری شما می‌نماید و ابرهای سنگین و گرانبار را پدید می‌آورد. ۱۳. «وَيَسْبِغُ الرِّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ؛ (۲) رعد با ستایش خود و فرشتگان از بیم او، خدا را تسبیح می‌گویند. (خدا) صاعقه‌ها را می‌فرستد و هر که را خواهد گرفتار آن می‌سازد. آنان (مشرکان) درباره (توحید و قدرت) خدا، مجادله می‌کنند، در حالی که او کیفرده و سخت گیر است». ۱۴. «لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْمَعُونَ حَسْرَةً لِمَنْ يَدْعُونَ إِلَّا كِبَاسًا طَبَقَتْهُ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاؤُهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ؛ دعوت حقیقی از آن اوست (و نباید کسی جز او را، معبود و بر آورنده نیازمندی خواند). کسانی که جز او را می‌خوانند هرگز آنان از این دعوت سودی نمی‌برند مگر (مانند تشنه‌ای بر نقطه‌ای مانند سر چاه بنشیند) و دو دست خود را به سوی آب باز کند (و انتظار داشته باشد که) آب به دهان او برسد، در صورتی که هرگز با این وضع (آب به دهان او) نخواهد رسید (همان‌طور که این فرد از کار خود نتیجه نمی‌گیرد بت پرستان نیز از دعوت خدا نتیجه‌ای نمی‌گیرند). دعوت کافران (و پرستش بتان) جز گمراهی چیزی نیست». مجموع این آیات گواه و یا گواه‌های روشن و استوار بر نفی معبودی جز خداوند است و هدف از این دلایل، بیدار ساختن افکار مشرکان و هدایت آنان به سوی توحید خداست که جز او را، معبود و یا آفریدگار جهان ندانند. جای گفتگو نیست که موقع نزول این آیات، قسمت اعظم شبهه جزیره و مناطق زیادی از جهان را بت پرستی فرا گرفته بود: گروهی این بت‌ها را جلوه گاه خدا و یا خدایان و شفیع میان خالق و مخلوق و شایسته عبادت می‌دانستند، بدون این که آنها را خالق و رازق بدانند و کارهای مخصوص خدا را مانند آفریدن و روزی دادن، به آنها نسبت دهند و گروهی دیگر، اجرام سماوی و بت‌ها را آفریننده و روزی‌دهنده می‌دانستند. این دسته نسبت به گروه نخست در اقلیت بودند. در هر حال، خواه آنها را فقط معبود و شایسته ستایش بدانند، یا علاوه بر مقام معبودی آنها را مبدء کار و مؤثر در جهان طبیعت قلمداد کنند، عبادت و پرستش، تواضع، خضوع و بندگی، در خواست حاجت و رفع نیازمندی، مخصوص معبودی است که ذات وی جلوه گاه کمال بوده و از هر نظر غنی و بی‌نیاز و قادر و توانا و پیراسته از نقص و عیب باشد. ناگفته پیداست فرد عاقل و با وجدان و بیدار، بی‌اختیار در برابر چنین معبودی سر تعظیم فرود می‌آورد. به عبارتی دیگر، از طرفی عشق به کمال در انسان امری فطری است و کمالات یک فرد، انسان را ناخود آگاه به سوی خود جلب می‌نماید و عاشق خود می‌سازد. و از طرف دیگر، نیکی و کمک به یک فرد، برطرف ساختن نیازمندی‌های شخص، از عواملی است که رشته ارادت را استوارتر ساخته و

بر ارادت و اخلاص و خضوع انسان در برابر چنین نیکو کاری می‌افزاید. این دو عامل (عشق به کمال مطلق و نیکی و کمک) به صورت نامحدود در خدا وجود دارد؛ زیرا کمالی نیست که به اندیشه ما برسد مگر این که خدا آن را به صورت کامل و بی‌نهایت داراست. هم‌چنین نیکی‌ها و کمک‌های او آن‌چنان نامحدود است که اگر یک لحظه، سایه جود و احسان خود را؛ از سرما کوتاه کند، پرونده هستی ما بسته می‌شود. این دو عامل سبب می‌شود جز او را نپرستیم و به غیر او عشق نورزیم و دست نیاز به سوی دیگری دراز ننماییم؛ چون او کمال مطلق بوده و از نقص پیراسته است و در ذات او، جز کمال و فضیلت چیزی پیدا نمی‌شود و هر موجودی جز او دارای نقایصی است که از وی جدا نمی‌گردد و هر موجودی بدون استمداد از او هیچ نیازی را نمی‌تواند برطرف سازد، در این صورت، فلسفه توحید و عبادت و علت انحصار پرستش به ذات اقدس خداوند مبرهن و روشن می‌گردد. دلایلی که آیات مورد بحث به آن اشاره می‌کنند قرآن مجید در این آیات به هر دو عامل، که با جاذبه خاصی در انسان، روح عبادت را پرورش می‌دهند، اشاره می‌نماید و به عامل اول (خداوند جهان، کمال مطلق و از هر نقص و عیبی پیراسته است) از دو راه رهبری می‌کند: ۱. ذات او مظهر کمال و جلال است و فرشتگان و رعد آسمانی او را از هر عیب و نقص تنزیه می‌کنند و موجودی که از هر عیبی پیراسته گردد جز کامل مطلق نمی‌تواند باشد. ۲. قدرت نامحدود خداوند را که آفریننده برق و پدید آورنده ابرهای گرانبار (۳) و خالق صاعقه‌های آتشین است، تشریح می‌نماید. آیا موجودی که از هر عیب و نقص پیراسته است و رعد با صدای مهیب خود، جهانیان را به عظمت او رهبری می‌کند و فرشتگان آسمان‌ها او را ستایش و تنزیه می‌نمایند، شایسته عبادت و پرستش است یا، اجسام بی‌روح زمینی و آسمانی که سراپا نقص و احتیاج و نیاز هستند؟ قرآن برای عامل دیگر، که انسان را به عبادت و پرستش خدا دعوت می‌کند، با مثال لطیفی که در آیه ۱۴ وارد شده است، اشاره می‌نماید و می‌فرماید: «دعوت حق، از آن اوست». قرآن با این جمله، دو نوع دعوت و اظهار نیاز ثابت می‌کند: یکی حق و دیگری باطل. هر گاه انسان نیاز خود را به مقامی اظهار کند که بینا و شنوا و قادر و توانا باشد وی می‌تواند نیاز او را برطرف کند، چنین دعوت و عرض حاجتی، حق خواهد بود و غیر آن باطل و بی‌حاصل شمرده خواهد شد. سپس می‌گوید: ستایش و پرستش مخصوص مقامی است که بتواند نیاز ستایش کننده را برطرف سازد و چنین شخصی جز خدا، کسی دیگر نیست. توقع کمک از بت‌ها به سان توقع لب تشنه‌ای است که در نقطه مرتفعی مانند لب چاه بنشیند و دو دست خود را از آن نقطه به سوی آب دراز کند، و انتظار داشته باشد که آبی بر دارد و رفع عطش کند، در صورتی که بر اثر دوری، هرگز به این هدف نخواهد رسید. در این مثال، نکته لطیفی نهفته است و آن تشبیه انسان خداجو، به تشنه لبی است که دنبال آب می‌رود همان‌طور که طلبیدن آب برای شخص تشنه، امری طبیعی و فطری است و هر نوع تحرک و فعالیت برای به دست آوردن آب، انگیزه ذاتی و درونی دارد، هم‌چنین خداجویی و توجه به مقام ربوبی و گرایش به سوی قدرت مافوق طبیعی ریشه فطری دارد. و همان‌طور که گاهی انسان در پیدا کردن آب بیراهه می‌رود و یا سراب را به جای آب می‌پذیرد، هم‌چنین گاهی در تشخیص خدای واقعی خود دچار اشتباه می‌شود و به خدا نمایان باطل و بی‌حاصل پناه می‌برد. همه موجودات برای خدا سجده می‌کنند اطلاعات، ۱۶ بهمن ۱۳۵۲. «وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظُلُمًا لَّهُمْ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ؛ (۴) آن چه در آسمان‌ها و زمین است و هم‌چنین سایه‌های آنها، صبح و شام از روی میل یا اجبار، برای خدا سجده می‌کنند». با مراجعه به آیات قرآن، روشن می‌گردد که همه موجودات جهان، سه وظیفه خطیر خود را در برابر خداوند بزرگ انجام می‌دهند که عبارتند از: ۱. همه موجودات جهان، خدا را «تسبیح» می‌گویند؛ ۲. سراسر هستی خدا را «حمد و ثنا» می‌گویند؛ ۳. تمام موجودات جهان برای خدا «سجده» می‌کنند. قرآن هر سه مطلب را یعنی «تسبیح» و «حمد» و «سجده» را برای هر موجودی ثابت می‌نماید و فرق هر یک از دیگری کاملاً روشن است: تسبیح خدا این است که او را از هر عیب و نقص پیراسته سازیم و وجود او را از هر عیبی منزّه و مبرا بدانیم. مقصود از حمد خدا این است که خدا را در برابر صفات کمال و جمال و روش‌های نیکوی او به بندگان خویش، بستاییم و در حقیقت تفاوت «حمد» با «تسبیح» در این جاست که در تسبیح، نظر به پیراستگی خداوند از عیب و نقص است و

بازگشت آن به توصیف خدا با صفات سلبی او می‌باشد؛ ولی هدف در «حمد» توصیف خدا، با صفات ثبوتی و افعال نیکوی او و انگیزه ستایش، وجود همان کمالات نامحدود است خواه این کمال جزو ذات او باشند؛ مانند علم و قدرت بی‌پایان وی یا از افعال او به شمار روند؛ مانند رأفت و رحمت گسترده وی بر بندگان خویش. در برابر این دو، حقیقت سومی نیز به نام «سجود» هست و مقصود از سجده برای خداوند این است که هر موجودی در مقابل عظمت بی‌پایان او ابراز تذلل و کوچکی می‌نماید. بنابراین هر یک از این عناوین سه گانه برای خود حقیقت و واقعیتی دارد که از دیگری جداست. درباره تسبیح موجودات و هم‌چنین ستایش هر موجودی از خدای جهان، در تفسیر سوره «حدید» (۵) سخن می‌گوییم و بعداً نیز توضیحاتی در این باره خواهیم داد. قرآن با طرز شیوایی سجده همه موجودات جهان را بیان نموده است. در آیه مورد بحث به گواهی لفظ «من» در جمله «وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ» تنها خضوع موجودات با شعور را مطرح می‌نماید و این که هر موجود صاحب درکی در برابر عظمت بی‌پایان خداوند، احساس ذلت و ابراز خضوع می‌نماید و در برخی از آیات، دایره سجده گسترده‌تر گرفته شده و از سجود تمام جنبندگان سخن به میان آمده است، آن‌جا که می‌فرماید: «وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةُ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ»؛ (۶) برای خدا آن‌چه در آسمان‌ها و زمین از جنبندگان و فرشتگان است، سجده می‌کنند و هرگز کبر نمی‌ورزند». در جای دیگر سجده گیاهان و درختان را متذکر می‌گردد و می‌فرماید: «وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ»؛ (۷) گیاهان و درختان او را سجده می‌کنند. دگر بار با دید وسیعی از سجود و خضوع سایه‌های اجسام سخن گفته و می‌فرماید: «أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ يَتَفَتَّحُونَ ظِلَالَهُ عَنِ الْيَمِينِ وَالشَّمَائِلِ سُجَّدًا لِلَّهِ وَهُمْ دَاخِرُونَ»؛ (۸) مگر نمی‌نگرید به اجسامی که خدا آفریده است که سایه‌های آنها از راست و چپ (صبح و عصر) حرکت و خدا را سجده می‌کنند و خود اجسام نیز در حال خضوع و اطاعت هستند». بنابر این، مسأله سجده موجودات مسأله‌ای عمومی است که سراسر جهان هستی را فرا می‌گیرد و اختصاص به موجودی ندارد. آن‌چه مهم است فهمیدن حقیقت سجده است و چگونه هر موجودی اعم از عاقل و غیر عاقل در برابر عظمت حق، ابراز تذلل و کوچکی می‌کند و به تعبیر قرآن سجده می‌نماید. مقصود از سجده کردن موجودات چیست؟ انسان معمولاً هنگام سجده کردن بر روی زمین قرار گرفته و پیشانی و احياناً چانه (۹) را بر زمین می‌گذارد. این هیأت، شکل ظاهری سجده است؛ ولی روح آن، همان ابراز تذلل و فروتنی در برابر معبود می‌باشد. در این جا این مسأله مطرح می‌گردد که آیا در استعمال لفظ «سجده» لازم است حتماً آن هیأت خاص موجود باشد و بدون تحقق آن، نمی‌توانیم این لفظ را به کار ببریم یا این که ملاک و میزان آن، ابراز خضوع و فروتنی است و هرکجا این امر محقق گردد می‌توانیم لفظ سجده را به کار ببریم ولو با آن هیأت خاص صورت نپذیرد و اگر هم به آن هیأت خاص، سجده می‌گوییم، از این نظر است که در اعتبار عقلا، این کار، طریقه اظهار کوچکی و فروتنی است؟ قرآن در این مسأله، راه دوم را بر گزیده و هر نوع تذلل و کوچکی را که به وسیله‌ای تحقق پذیرد، سجده می‌نامد و روش عرف و عقلا نیز در نام‌گذاری و به کار بردن الفاظ همین است؛ مثلاً روزی، لفظ «چراغ» را در چراغ‌های محقری به کار می‌بردند که برای خود شکل و وضع خاصی داشت و از هیچ نظر قابل مقایسه با چراغ‌های پر فروغ امروز نبود؛ ولی چون خاصیت و اثر همان چراغ‌های دیرینه در چراغ‌های امروز، به صورت کامل‌تری موجود است از این نظر لفظ مزبور، بدون هیچ گونه تغییری به نور افکن‌های قوی و نیرومند نیز اطلاق می‌شود. حقیقت سجده در موجودات جهان سراسر موجودات جهان، به نحو خاصی مراتب فروتنی و تذلل خود را به مقام ربوبی ابراز می‌نمایند و عالی‌ترین مظهر برای اظهار کوچکی و تعظیم معبود جهان، این است که همه جهان در قبضه قدرت وی بوده و همگی مطیع فرمان و اراده مطلق او هستند؛ به عبارت دیگر، اراده واحدی بر جهان حکومت می‌کند و همه موجودات از آن پیروی کرده و در برابر آن هیچ گونه مقاومتی ابراز نمی‌نمایند. بنابر این، در سجده به این معنا (اطاعت بی‌چون و چرای موجودات در مقام آفرینش از اراده نافذ خداوند) کراهتی تصور نخواهد شد؛ زیرا اگر در موردی به کار می‌رود که موجودی از خود دارای اراده و اختیار باشد، تا در مقابل دیگری ابراز مقاومت کند، در صورتی که در این مورد هیچ موجودی واجد وجود نیست تا چه رسد که از خود

اراده مخالفی داشته باشد و سجده در برابر عظمت خدا را مکروه بشمارد (۱۰). با وجود این مشاهده می‌شود که آیه برای انسان دو نوع سجده ثابت می‌کند: سجده‌ای از روی میل، و خضوعی از روی کراهت. منظور از «سجده از روی رغبت» آن نوع پذیرش‌هاست که با طبع انسان و یا هر موجودی دیگر موافق باشد؛ مانند نمو و رشد و گردش خون و ضربان قلب برای انسان و مقصود از «سجده از روی کراهت» پذیرش یک سلسله روی‌دادهایی است که با طبع موجودی سازگار نباشد؛ مانند مرگ‌ها و بلاهایی که انسان را پیش از وصول به پایان عمر، به فنا و نیستی محکوم می‌سازد. در قرآن مجید در آیه دیگری نیز لفظ رغبت و کراهت درباره آسمان‌ها و زمین به کار رفته است و طبعاً مقصود همان است که گفته شد. چنان که می‌فرماید: «...فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعاً أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ» (۱۱) به آسمان و زمین خطاب نمود (بیایید) و فرمان مرا (در پذیرش هر نوع تبدلات و تغییرات) از روی اراده یا کراهت بپذیرید. گفتند: به رغبت پذیرفتیم». بنابر این پذیرش وجود و قبول هر نوع تصرف، خواه موافق طبیعت موجود باشد یا مخالف آن، خضوع و اظهار کوچکی در برابر خداست چیزی که هست به یک معنا همه این پذیرش‌ها از روی میل و رغبت است و به یک معنا آن قسم از حوادث، که بر خلافت مسیر طبیعی موجود باشد در پذیرفتن آن نوعی کراهت وجود دارد. نه تنها وجود هر موجودی در قبضه قدرت اوست، بلکه سایه‌های اجسام در گردش و تحولات خود، تابع اراده و خواست او هستند و هنگام صبح و عصر در دو طرف جسم سایه‌های چشمگیری دیده می‌شود که همگی در پرتو اراده نافذ اویند. آیا شایسته است که هر موجودی با سایه‌های خود در برابر خدا ابراز کوچکی کند، اما انسان مشرک از سجده در برابر خدا امتناع ورزد به خصوص این که خداوند انواع موجودات زمین و آسمان را در برابر انسان خاضع ساخته است؟ همه از بهر تو سر گشته و فرمانبردار شرط انصاف نباشد که تو فرمان نبری

سخنی در مورد تسبیح موجودات در بخش پیش، در تفسیر آیه سیزدهم وعده دادیم که درباره تسبیح «رعد» سخن بگوییم. علت این که توضیح این قسمت را به این بخش موکول کردیم، این است که خواستیم دو مسأله (سجده موجودات و تسبیح آنها) را یک جا بررسی کنیم. درباره «تسبیح موجودات جهان» - اعم از جاندار و نبات و جماد نظرهای گوناگونی گفته شده است و ما تمام آنها را در کتاب قرآن و معارف عقلی - که تفسیری بر سوره حدید است - آورده‌ایم و از میان آنها یک نظر را برگزیده‌ایم که با ظاهر آیات قرآن و دلایل فلسفی کاملاً تطبیق می‌کند. حاصل آن این است که، وجود و هستی در هر مقام و مرتبه‌ای با علم و شعور و درک و آگاهی، ملازم و توأم است و هر چیزی که سهمی از وجود و هستی دارد، به همان اندازه از علم و شعور سهمی خواهد داشت و دلایل فلسفی این نظر را کاملاً تأیید می‌کند و پایه برهان فلسفی آن را دو چیز تشکیل می‌دهد: ۱. در جهان هستی آنچه اصیل و سرچشمه آثار و کمالات است «وجود» است. هر نوع فیض معنوی و مادی از آن اوست. اگر در جهان، علم و ادراکی، قدرت و نیرویی، حیات و زندگی هست همگی در پرتو وجود و هستی اشیاست و اگر وجود از میان برود همه این جنب و جوش‌ها، تلاش‌ها و حرکت‌ها به خاموشی می‌گراید. ۲. برای وجود در تمام مراحل هستی از واجب و ممکن، از مجرد و مادی، از عرض و جوهر، یک حقیقت بیش نیست و حقیقت وجود اگر چه برای ما روشن نیست؛ ولی ما به آن حقیقت با یک رشته مفاهیم ذهنی اشاره می‌کنیم و می‌گوییم وجود، عدم و نیستی را طرد می‌کند و به هر چیزی حقیقت و عینیت می‌بخشد. بنابر این هر کجا از وجود سراغی داشته باشیم این دو صفت (طرد عدم؛ تشکیل دهنده حقیقت خارجی) را در آن جا می‌یابیم؛ از این جهت می‌گوییم وجود در تمام مراحل یک حقیقت بیش ندارد به گواه این که در تمام مراحل دو اثر یاد شده را، که حقیقت آنها نیز یکی است، دارد. روی این بیان، که وجود را منع تمام کمالات بدانیم و برای آن یک حقیقت بیش قائل نشویم، باید چنین نتیجه بگیریم: هر گاه وجود در مرتبه‌ای از مراتب هستی مانند موجودات جاندار، دارای اثری (علم و ادراک) گردید، حتماً باید این اثر در تمام مراحل وجود نسبت به سهمی که از وجود دارد، محقق باشد و در غیر این صورت، یا باید سرچشمه کمالات وجود نباشد و یا این که برای وجود، حقایق متباین تصور کنیم و حقیقت آن را در مرتبه جاندار، با آنچه در مراتب گیاه و معدن است، مغایر و مباین

بدانیم؛ زیرا معنا ندارد یک حقیقت در مرتبه‌ای دارای اثری باشد و در مرتبه دیگر فاقد آن. به عبارت دیگر، هر گاه وجود دارای حقایق مختلف و متباین بود، جا داشت که در نقطه‌ای واجد اثری باشد و در نقطه دیگر نشانه‌ای از آن نباشد، ولی هر گاه برای آن یک حقیقت بیش نباشد و تفاوت مصادیق آن، بر اساس شدت و ضعف مراتب باشد در این صورت، معنا ندارد یک حقیقت در مرحله‌ای، دارای اثری باشد و در مرتبه دیگر نباشد. این خلاصه برهان فلسفی است که مرحوم صدر المتألهین در اسفار (۱۲) در موارد مختلفی در مورد آن بحث و گفتگو نموده است و ظواهر آیات قرآن این حقیقت را تأیید می‌کند آن جا که می‌فرماید: «...وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ...» (۱۳) همه موجودات با ستایش خود خدا را تنزیه می‌کنند، ولی شما از نحوه تسبیح آنها آگاه نیستید». ظاهر آیه این است که تمام موجودات آگاهانه خدا را تسبیح می‌کنند و همه آنها سهمی از علم و ادراک دارند. روشن تر از همه در اثبات علم و ادراک برای تمام اشیا، آیه زیر است: «...وَإِنَّ مِنَ الْجِبَارَةِ لِمَا يُنْفَجِرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ... وَإِنَّ مِنْهَا لَمَاءٌ يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ...» (۱۴) برخی از سنگ‌ها می‌شکافد و از آن نهر جاری می‌گردد و پاره‌ای از آنها از خوف خدا از فراز کوه به زیر می‌افتد». در این آیه صریحاً علت سقوط سنگ را از فراز کوه‌ها همان حالت خوف و خشیت سنگ معرفی کرده و اگر آیه را تأویل نکنیم باید بگوییم به راستی صخره‌ها خوف و خشیت دارند. مرحوم صدر المتألهین این حقیقت فلسفی و قرآنی را از طریق شهود نیز درک کرده و در رساله سیر و سلوک خود اشعاری در این مضمون دارد: بر عارف همه ذرات عالم

ملک وارند در تسبیح هر دم

کف خاکی که در روی زمین است

بر عارف کتاب مُسْتَبِين است

به هر جا دانه‌ای در باغ و راغی است

درون مغز او روشن چراغی است

به فعل آید زقوه هر نهانی

زهر خاکی یکی عقلی و جامی

بود نامحرمان را چشم دل کور

و گرنه هیچ ذره نیست بی نور

بخوان تو آیه «نور السماوات»

که چون خورشید یابی، جمله ذرات

که تا دانی که در هر ذره‌ای خاک

یکی نوری است تابان گشت زان پاک

خوش‌بختانه دانش امروز، در سایه زحمات پژوهشگران، وجود علم و ادراک را در جهان نبات ثابت نموده است تا آن جا که دانشمندان روسی معتقدند گیاهان اعصاب دارند و فریاد هم می‌کشند. لابراتور علایم کشاورزی مسکو فریاد و گریه‌های ریشه گیاهی را که در آب گرم قرار گرفته بود ضبط کرد. خبر گزارهای های جهان از رادیو مسکو نقل می‌کنند که گیاهان اعصاب دارند و فریاد می‌کشند. رادیو مسکو دیشب گوشه‌ای از نتایج تحقیقات دانشمندان روسی را در نباتات و گیاهان فاش کرد و گفت: دانشمندان به این نتیجه رسیده‌اند که گیاهان نیز دارای دستگاهی شبیه شبکه اعصاب حیواناتند. این نتیجه آزمایش یک دانشمند است که به دستگاه‌های الیافی ساقه کدو فرستنده‌هایی نصب کرد و سپس مطالعات را با تعقیب ریشه گیاه دنبال کرد و با انجام بریدگی در ریشه گیاه با عکس‌العمل گیاه مواجه شد. هم‌زمان با این آزمایش، آزمایش مشابهی در آزمایشگاه فیزیولوژی نباتات فرهنگستان علوم کشاورزی صورت گرفت و نتیجه مشابهی به بار آورد. در این آزمایش ریشه گیاهی را در آب گرم قرار دادند و

متوجه شدند که صدای فریاد گیاه بلند شد. البته فریاد گیاه آن‌چنان نبود که به گوش برسد؛ ولی گریه‌ها و فریادهای نامریی این گیاه را دستگاه‌های دقیق الکترونیکی روی نوار پهنی ضبط کردند (۱۵). بت پرستی چرا؟ ۱۶. «قُلْ مَنْ رَبُّ ۱۶) السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ قُلْ أَفَاتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ يَشِيتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَابَهُ الْخَلْقِ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ؛ بگو: صاحب آسمان‌ها و زمین کیست؟ بگو: خدا. بگو: آیا (با این حال، شایسته است) که جز او اولیایی که اختیار سود و زیان خود را ندارند، برای خود قرار دهید؟ بگو: آیا نابینا و بینا یک‌سان است؟ آیا تاریکی و روشنی برابر است؟ یا این که آنها را که شریک خدا قرار داده‌اند، مانند خدا مخلوقی آفریده‌اند تا (مسأله) خلقت بر آنها مشتبه گردد؟ بگو: خداست آفریننده همه چیز، اوست یگانه مقتدر و غالب». بررسی مجموع آیاتی که در قرآن در مورد بت پرستی وارد شده است به خوبی ثابت می‌کند ملل بت پرست بت‌های خود را خالق و آفریننده زمین و آسمان و یا سایر موجودات زمینی و آسمانی نمی‌دانستند و مقام خلقت را بالاتر از آن می‌دانستند که آن را به بت‌های خود نسبت دهند و وجدان آنان راضی نمی‌شد که جهان خروشان هستی را معلول بت‌های تراشیده خود بدانند. خود قرآن نیز به این حقیقت تصریح می‌کند که اگر از آنان پرسید آفریننده آسمان‌ها و زمین کیست؟ همگی می‌گویند خداوند مقتدر و دانا، آنها را آفریده است. قرآن در سوره‌های مختلفی (۱۷) به این حقیقت تصریح نموده است. در این جا فقط به نقل یکی از آن آیات می‌پردازیم: «وَلَكِنَّ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ...» (۱۸) اگر از آنان پرسید که چه کسی آسمان‌ها و زمین را آفریده است؟ می‌گویند: خدا». بنابر این در این که آفریدگار جهان خداست و خالق جز او نیست اختلافی نداشتند و همگی به یگانگی خالق جهان و پدید آورنده هستی معتقد بودند. اختلاف آنان با پیروان انبیا، در مطلب دیگری بوده است: گروهی آنان را به عنوان شفیعان در گاه الهی می‌پرستیدند و روی اندیشه‌های سست، از پرستش خود پروردگار اعراض نموده و با پرستش بت‌ها خواهان تقرب به مقام الهی بودند. قرآن به عقیده این گروه در آیه زیر اشاره فرموده آن‌جا که می‌فرماید: «...وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى...» (۱۹) آنان که جز خدا اولیایی برای خود قرار داده‌اند (و می‌گویند): ما آنها را برای آن می‌پرستیم که ما را به طور کامل به سوی خدا نزدیک سازند». این گروه درباره بت‌ها جز اندیشه شفاعت فکر دیگری نداشتند، نه تنها آنها را خالق نمی‌شمردند حتی اداره و تدبیر جهان آفرینش را نیز از آن آنها نمی‌دانستند. عقیده این گروه در آیه دیگر نیز به‌طور صریح گفته شده است و خداوند به پیامبر می‌فرماید که هر گاه از این گروه در مورد اداره جهان آفرینش پرسید آنان بی‌درنگ خواهند گفت که تدبیر جهان خلقت از آن خداست. آن‌جا که می‌فرماید: «وَلَكِنَّ سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْيَبَهُ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولُنَّ اللَّهُ...» (۲۰) هر گاه از آنان پرسید که چه کسی باران را از آسمان فرود آورد که در پرتو آن زمین‌های مرده را زنده کرد؟ می‌گویند: خدا». ناگفته پیداست نزول باران و زنده کردن زمین‌ها بخشی از تدبیر جهان خلقت است. گروه دیگر از بت پرستان نه تنها بتان را شفیع و وسیله تقرب می‌دانستند، بلکه معتقد بودند تدبیر جهان خلقت و اصلاح امور آفرینش به دست آنها سپرده شده است و آنها به عقیده بت پرستان موظف به تدبیر اوضاع جهان و اصلاح امور بودند و روی این اساس در برابر آنان گریه و زاری نموده حوایج و نیازمندی‌های خود را به آنها می‌گفتند و با الحاح و اصرار شدیدی از آنان می‌طلبیدند که نیازمندی‌های آنها را برطرف سازند. آنان همان گروهی بودند که بتان را «رب» و مدبر و مصلح جهان می‌پنداشتند و به اصطلاح، در مسأله خالق بودن خداوند، موحد، ولی درباره ربوبیت وی مشرک بودند. آیه مورد بحث، برای ابطال این نظریه از دو راه وارد شده است و اندیشه وجود تدبیر را در بت‌ها، با منطقی استوار محکوم کرده است: ۱. نخستین پایه تدبیر این است که شخص مدبر باید از دانش و قدرت سرشاری بهره‌مند باشد و نفع و ضرر خود و موجود مورد تدبیر خود را تشخیص دهد و در این صورت می‌تواند در پرتو قدرت خویش، جهان و یا بخشی از آن را اداره نماید؛ ولی موجودی که درک و شعور ندارد و اختیاردار سود و زیان خود نیست چگونه می‌تواند پروردگار و مدبر جهان آفرینش باشد. در آیه مورد بحث به این استدلال با جمله زیر اشاره شده

است: «أَفَاتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَمَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا؛ آیا برای خود اولیایی جز خدا که اختیار سود و زیان خود را ندارند اتخاذ نموده‌اید؟» بر اساس این منطق مدبر بودن بت‌ها، که از هر نوع تصرف در جهان خلقت ناتوانند، باطل می‌شود. آن‌گاه آیه برای روشن نمودن اذهان به بیان دو مثل مبادرت ورزیده و می‌فرماید: آیا بینا و نابینا و نور و ظلمت یک سانند؟ مقصود این است که مؤمن با دیده عقل و خرد می‌بیند که این اجسام بی‌روح شایستگی ربوبیت و تدبیر جهان آفرینش را ندارند ولی مشرک، به سان نابینیان از دیدن حقیقت محروم است. ایمان، محیط زندگی انسان را روشن می‌سازد ولی محیط زندگی کافر، بر اثر عناد با وجدان و فطرت و خرد، تاریک بوده و او پیش پای خود را نمی‌بیند. ۲. راه دیگری برای ابطال اندیشه وجود تدبیر در بت‌ها این است که بگوییم: آنان در صورتی می‌توانند مدبر جهان آفرینش باشند که به سان خدا خالق باشند و در پرتو قدرت خلقت، که بالاتر از مقام تدبیر است، به تدبیر مخلوق خود اشتغال ورزند در صورتی که این راه نزد خود بت پرستان باطل است و خود نیز از آن بیزارند. در این آیه به این نوع استدلال با جمله «أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ» اشاره شده است و استدلال را با لفظ «ام» که متضمن نوعی انکار است، آغاز نموده است و در حقیقت می‌خواهد چنین بفرماید: پس از ابطال راه اول، برای ربوبیت بت‌ها یک راه بیش باقی نمانده است؛ یعنی آنها را مانند خدا خالق بدانیم در صورتی که خود بت پرستان زیر بار این نظر نمی‌روند و آنها را خالق نمی‌دانند. قرآن در رد این احتمال، که معبودهای آنان مانند خدا خالق باشند تنها به توافق و هم‌فکری بت پرستان در مسأله خلقت اکتفا نورزیده و به صورت یک اصل کلی می‌فرماید: «قُلِ اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ؛ بگو: آفریننده همه چیز خداست» و در صحنه آفرینش برای بت‌ها نصیبی از خالقیت نیست؛ نه تنها خالق نیستند، بلکه همگی مخلوق خدایند. آیه برای این که گفتار خود (او آفریدگار همه چیزهاست) را بدون دلیل نگذارد با ذکر دو صفت از او صاف خداوند، یعنی «واحد» و «قهار» بر یکتایی خالق استدلال نموده است. ناگزیر خواهید پرسید: یگانگی و قدرت قاهره خداوند چگونه می‌تواند گواه بر این باشد که او خالق همه چیز است و جز او خالق نیست؟ و بررسی و تحلیل این قسمت به دقت بیشتری نیاز دارد. به عبارت دیگر، در ذیل آیه برای خداوند دو صفت بیان شده است: ۱. الواحد: او یگانه است. ۲. القهار: او بر هر موجودی غالب و پیروز است. هر یک از این دو صفت می‌تواند گواه بر این باشد که جز او خالق نیست؛ زیرا هر گاه خالق جز خدا باشد در این صورت آن خالق دیگر، باید از وجود متکی به خود و علم و قدرت مستقل برخوردار باشد، تا در پرتو استقلال و اتکای به خویش، خالق باشد نه مخلوق و در سایه دانش و قدرت، موجودی را از عدم به وجود آورد. اعتقاد به وجود چنین او صافی در بت‌ها جدا از خدا بودن آنان نیست در صورتی که خداوند جهان یکی است و شریک و هم‌تا ندارد. این بیان مربوط به صفت «واحد» بودن اوست. درباره صفت دوم (قهار بودن) باید گفت تعدد و دوگانگی خالق، مستلزم دو قدرت نیرومند و در عین حال متوازن است که هیچ کدام مقهور دیگری نباشد زیرا فرض این است که هر دو خالق از علم و قدرت مستقل و وجود متکی به خویش برخوردارند. در این صورت نباید یکی مغلوب دیگری گردد؛ در صورتی که خداوند «قهار» است و قدرت هر صاحب قدرت، مقهور و مغلوب قدرت و توانایی اوست. نکته شایان توجه این جاست چگونه پیامبری امی و درس نخوانده در طی یک آیه کوتاه به بیان عالی‌ترین استدلال فلسفی موفق شده است؟ آیا جز این است که بگوییم همه را از مقام وحی گرفته است و هیچ کدام از این مطالب ساخته و پرداخته فکر او نیست؟ پی‌نوشتها: -----

۱. «ثقال» جمع «ثقیله» مانند کرام جمع کریمه است. ۲. «محال» مصدر «محل» به معنای کیفر دادن است و گاهی گفته می‌شود که مصدر میمی «ماحل» به معنای مکر است. در این صورت، به کار بردن این لفظ در باره خدا نوعی مجاز است و مقصود این است که خداوند با طرق مختلفی معبود بودن بتان را محکوم می‌سازد. درباره «تسیح رعد» در بخش بعد، در تفسیر آیه ۱۵ بحث خواهیم نمود. ۳. برای اولین بار در تاریخ علم، قرآن برای ابر، وزن ثابت و آن را سنگین و گرانبار معرفی کرده است. ۴. آغاز روز را «غدو» و آخر آن را «اصیل» می‌نامند و «آصال» جمع «أصیل» بر وزن رُسیل و آن جمع «اصیل» است و در حقیقت از آغاز وقت عصر تا لحظه غروب آفتاب را «اصیل» می‌گویند.

ر.ک: راغب، مفردات؛ مجمع البیان. ۵. ر.ک: قرآن و معارف عقلی. ۶. نحل (۱۶) آیه ۴۹. ۷. رحمن (۵۵) آیه ۶. ۸. نحل (۱۶) آیه ۴۸. ۹. قرآن به این نوع از سجده نیز اشاره نموده است چنان که می‌فرماید: «...إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا يُتْلَى عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا؛ مردان دانشمند از پیشینیان هر موقع آیات خداوند بر آنها خوانده شود، روی زمین به سجده می‌افتند و چانه‌های خود را بر زمین می‌گذارند». اسراء (۱۷) آیه ۱۰۷. ۱۰. از این بیان کیفیت سجده سایه‌های اجسام نیز روشن می‌گردد؛ زیرا همان‌طور که اجسام در قبضه قدرت خدا بوده و در پذیرش هر نوع تصرف و ترکیب و انحلال در برابر خدا، کمال خضوع دارند، هم‌چنین سایه اجسام در برابر آفتاب، از نظر گسترش و جمع شدن این حالت را دارند. زمخشری در تفسیر سجده اجسام می‌گوید: «ینقادون لإحداث ما أَرَادَهُ فِيهِمْ مِنْ أَفْعَالِهِ شَأْوًا أَوْ أَبْوًا، لا يقدرُونَ أَنْ يَمْتَنِعُوا عَلَيْهِ». و نیز در معنی سجده سایه‌ها می‌گوید: «حيث تتصرف على مشيته في الامتداد والتقص والفىء والزوال». و آن چه ما در بالا گفتیم، توضیح نظر ایشان است. ۱۱. فصلت (۴۱) آیه ۱۱. ۱۲. ج ۱، ص ۱۱۸ و ج ۶، ص ۱۳۹ - ۱۴۰. ۱۳. اسراء (۱۷) آیه ۴۴. ۱۴. بقره (۲) آیه ۷۴. ۱۵. اطلاعات، ۱۶ بهمن ۱۳۵۲. ۱۶. لفظ رب برخلاف آن چه برخی تصور می‌نمایند به معنای مربی و تربیت کننده و پرورش دهنده نیست؛ زیرا این لفظ به اصطلاح علم صرف «مضاعف»، و ریشه آن «رب ب» است و از «ربی» - که ناقص‌یابی است - گرفته نشده تا به معنای مربی و پرورش دهنده باشد. هم‌چنین معنای آن خالق و آفریننده نیست؛ زیرا در قرآن کریم لفظ «رب» در مقابل «خلق» قرار گرفته است چنان که می‌فرماید: «...بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ...». انبیاء (۲۱) آیه ۵۶. همان‌طور که ملاحظه می‌فرمایید در این آیه لفظ «رب» در برابر «فطر» که به معنای «خلق» است قرار گرفته است. با مراجعه به کتب لغت، مانند معجم مقاییس اللغة و موارد استعمال این لفظ، چون رب البیت، رب المال، روشن می‌شود که معنای رب همان صاحب است نه هر صاحبی، بلکه اختیاری که به اصلاح مربوب خود قیام کند و پردازد. و اگر به خداوند جهان «رب العالمین» گفته می‌شود، مقصود این است که خداوند صاحب جهانیان است که تدبیر امور و اصلاح وضع آنان بر عهده اوست. ۱۷. ر.ک: عنکبوت (۲۹) آیه ۲۹؛ زمر (۳۹) آیه ۳۸؛ زخرف (۴۳) آیه ۹ و ۸۷. ۱۸. لقمان (۳۱) آیه ۲۵. ۱۹. زمر (۳۹) آیه ۳. ۲۰. عنکبوت (۲۹) آیه ۶۳.

نشانه‌های حق و باطل

نشانه‌های حق و باطل ۱۷. «أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَهُ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ حِلْيَةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِثْلُهُ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ؛ (۱) خداوند آبی از آسمان نازل نمود و آب در دره‌ها و نهرها به اندازه وسعت و گنجایش آنها جاری گردید (رودهای کوچک به هم پیوست و سیلی را تشکیل داد). سیل کف‌های بالارونده‌ای را با خود حمل نمود؛ (این نه تنها سیل است که کف‌هایی را با خود حمل می‌کند) بلکه در روی فلزاتی که برای زینت و یا ابزار زندگی بر اثر فشار آتش ذوب می‌شوند، کف‌هایی ظاهر می‌گردد. خداوند این‌چنین حق و باطل را ترسیم می‌کند (و اندازه ثبات و پایداری حق و باطل را مجسم می‌سازد) اما کف‌ها از بین می‌روند، ولی آن چه برای مردم سود دارد (مانند خود آب و فلزات) در زمین باقی می‌ماند. خداوند این‌چنین مثل‌ها را می‌زند (و مقام حق و باطل را روشن می‌نماید)». یکی از امتیازات برجسته قرآن این است که عالی‌ترین و عمیق‌ترین معانی را با جمله‌هایی ظریف و زیبا بیان می‌کند؛ این کتاب آسمانی، تنها در بند ظرافت و زیبایی الفاظ و جمله‌ها نیست تا فکر سخن‌پردازی و آرایش الفاظ و جمله بندی‌ها، آن را از طرح معانی عمیق و بزرگ فلسفی و اجتماعی باز دارد، همان‌طور که عظمت معنا و بیان ریزه کاری‌های آن، این کتاب آسمانی را از به کار بردن الفاظ جالب و زیبا و موزون و آهنگ دار، باز نداشته است. در میان نویسندگان و سرایندگان، کمتر کسی می‌تواند هر دو جنبه را مراعات کند و سخن او هر دو امتیاز را داشته باشد. قرآن به تصدیق استادان فن و پایه گذاران علم فصاحت و بلاغت کاملاً از زیبایی ظاهر و عمق معنا برخوردار است و حکیم و سخن ساز جامعه عرب ولید بن

مغیره پس از شنیدن قسمتی از آیات قرآن به این حقیقت اعتراف کرد و گفت (بقول برخی از دانشمندان بزرگ، این سخن تقریظی است که از طرف دشمنان درباره قرآن گفته شده است): «قرآن از ظاهری زیبا و دلارا و حقایقی عمیق وریشه‌دار، برخوردار است». خود پیامبر اسلام این حقیقت را با عبارت روشن‌تری بیان کرده است آن‌جا که می‌فرماید: «ظاهره اُنِیق و باطنه عمیق لاتحصی عجائبه؛ (۲) ظاهر آن زیبا و معانی آن عمیق است. شگفتی‌های آن به پایان نمی‌رسد». آیه مورد بحث، گواه زنده‌گفتار ماست. در این آیه منظره‌ای از مبارزه حق و باطل با طرح مثالی جالب ترسیم شده است و در آن یک سلسله حقایق فلسفی و اجتماعی و نکات شایان توجه، نهفته است که به قسمتی از آن اشاره می‌کنیم: در این آیه، حق به آب‌هایی که در زمین می‌ماند و یا فلزاتی که مردم از آنها استفاده می‌کنند و باطل به کف‌های روی سیلاب‌ها و یا روی فلزات مذاب، تشبیه شده است. اکنون به نکات این تشبیه توجه کنیم: معنای تحت‌اللفظی حق و باطل و ملا-ک هر دو چیست؟ «حق» در لغت به معنای ثابت و استوار و پای برجاست و «باطل» در نقطه مقابل آن قرار دارد. هر فکر و اندیشه و طرح علمی و فلسفی و اخلاقی که با خارج از اندیشه وفق دهد و از یک واقعیت خارج از محیط فکر حکایت کند، طبعاً چنین اندیشه‌ای حق و استوار خواهد بود؛ چون این فکر از واقعیت ثابت و استوار حکایت می‌کند، از این نظر بر اثر حقایق و ثبات واقعیت خود، فکر نیز ثابت و پای بر جا خواهد بود؛ ولی هر نوع اندیشه و طرحی که به واقعیتی منهای محیط اندیشه متکی نباشد بر اثر نداشتن تکیه‌گاهی ثابت و استوار، خود به خود باطل و پوچ و غیر پایدار خواهد بود. اگر قواعد ریاضی و اصول هندسی و بسیاری از علوم طبیعی حق و پایدارند روی ملا-کی است که گفته شد؛ زیرا همگی با واقعیت خارج از محیط اندیشه وفق می‌دهند و دارای واقعیتی ثابت و پایدارند و بر اثر پایداری آن، خود اصول نیز رنگ ابدیت و قیافه جاودانی به خود گرفته‌اند، ولی بر عکس سلسله نظریاتی که بر مثنی تخیلات و اوهام استوار باشند، با یک چشم زدن پوچ و نابود می‌شوند. این نه تنها اندیشه‌های علمی و فلسفی است که به دو جناح مختلف تقسیم می‌شوند، بلکه دعوت‌های اجتماعی و مکتب‌های سیاسی و اخلاقی نیز از این تقسیم برکنار نیستند؛ هر نوع دعوت اصلاحی و قوانین اجتماعی و اخلاقی که بر اساس فطرت انسانی و اصول عدل و انصاف و رعایت حقوق بشری استوار باشد، طبعاً حق و پایدار بوده و قیافه ابدی به خود خواهد گرفت و مبارزه با آن به سان شنا بر خلاف مسیر آب خواهد بود و شخص مبارز پس از اندکی، خسته و ناتوان شده و مانند شناگر مزبور که پس از مدتی خود را در مسیر طبیعی جریان آب قرار می‌دهد این شخص نیز سرانجام مجبور می‌شود از اصول فطرت انسانی و قوانین عدل و انصاف پیروی نماید. برخی از احزاب سیاسی که دارای منویات ناسالم و غیر صحیح هستند، برای جلب افکار عمومی می‌کوشند اهداف و منویات خود را در قالب اصول انسانی و درخواست‌های فطری جلوه دهند از این رو، از یک سلسله ماسک‌ها و نقاب‌ها استفاده می‌کنند؛ ولی پس از مدتی ماسک کنار رفته و خود حزب با تمام منویات و اهداف خود، به دست فراموشی سپرده می‌شود. قرآن برای ترسیم این حقیقت، که ثبات و پایداری از آثار حق و بی‌ثباتی و فروکش کردن از علایم باطل است، حق را به سان آب و فلز مصفایی می‌داند که در مسیر خود در روی زمین باقی می‌ماند و پس از اندکی به صورت چشمه و چاه ظاهر می‌گردد و یا به صورت ابزار و آلات زندگی، در دست مردم مورد استفاده قرار می‌گیرد؛ ولی باطل به سان کف‌های روی آب و یا فلزات ذوب شده است که هیچ ثباتی ندارد و پس از لحظاتی خاموش می‌شود (۳). در این‌جا از پایداری و ناپایداری حق و باطل سخن گفته شد و هدف از تشبیه پایداری حق و ناپایداری باطل است. طرفداران باطل به سان خود آن، ظاهری فریبنده و توخالی دارند و در عین حال به سان کف‌های روی آب و یا روی فلزات ذوب شده، خود خواه و بلند پرواز هستند؛ ولی طرفداران حق مانند خود آن، از هر نوع فریبندگی و تظاهرات توخالی، دور هستند و همواره متواضع بوده و از کبر و بلندپروازی پیراسته‌اند. قرآن برای اشاره به این نکته، «زبد» یعنی «کف» را با لفظ «رایباً» به معنای بالا رونده، شرح داده است. حق و باطل را با این نشانه‌ها بشناسید در میان تمام اقوام و ملل جهان ضرب‌المثل‌هایی وجود دارد که گویندگان و نویسندگان در روشن کردن مقاصد و آرمان‌های خود، به آنها استشهاد می‌جویند. از آن‌جا که نوع مثل‌های رایج، از واقعیتی مسلم و آزمایش شده حکایت می‌کنند و در شنونده تأثیر

خاصی از خود به یادگار می‌گذارند و به سخن گوینده رنگ دل و برهان می‌بخشند، چه بسا یک مثل کوتاه، در روح و روان جوان، شور و انقلابی پدید می‌آورد او را متوجه سرانجام شوم عمل خود می‌سازد که دلیل و برهان نمی‌تواند آن کار را انجام دهد؛ مثلاً- برای جوان بیکار و بی‌عاری که عمر خود را با بطالت و ولگردی می‌گذراند وقتی این شعر معروف خوانده شود: دهقان سالخورده چه خوش گفت با پسر:

کای نور چشم من به جز از کشته ندروی (۴)

بی‌اختیار در خود احساس شرمندگی کرده و جرقه امیدوار کننده‌ای در محیط فکر او روشن می‌گردد. هنگامی که به افراد ستمگر و مردم آزار که از نتیجه اعمال خویش غافلند گفته می‌شود: «کَمَاتِدِينَ تَدَان؛ مطابق کردار خود پاداش می‌گیری» و یا شعر مولوی:

این جهان کوه است و فعل ماندا

باز گردد این نداها را صدا

که مفاد آن با مضمون آن مثل، یکی است، خوانده شود چه بسا آثار عمیقی از خود در دل و روان او می‌گذارد. ملل مسلمان جهان که از چهارده قرن پیش با کلام الهی و سخنان پیامبر اکرم و خاندان گرامی آشنا شده‌اند؛ قسمتی از آیات قرآن، آن چنان در میان آنان رواج پیدا کرده که حکم امثال را پیدا کرده است؛ مانند «أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَ تَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ...» (۵) آیا مردم را به نیکی دعوت می‌کنید و خود به آن عمل نمی‌کنید؟ «هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَانِ إِلَّا الْإِحْسَانُ» (۶) آیا پاداش نیکی جز نیکی چیز دیگری هست؟. این نوع از آیات که بر اثر دقت و بلندی معنا، حکم امثال را پیدا کرده‌اند بهترین وسیله برای گویندگان و نویسندگان در جهت رساندن مقاصد اجتماعی و اخلاقی‌شان است. برخی از دانشمندان که درباره این نوع از آیات دقت بیشتری نموده‌اند از میان آیات قرآن، ۲۴۵ آیه استخراج نموده‌اند که در میان گویندگان و نویسندگان دانشمند، حکم مثل را پیدا کرده است (۷). قرآن مجید علاوه بر این نوع آیات، خود مبتکر و پایه گذار یک رشته از امثال است (۸) که هر کدام را باید شاهکاری در جهان سخن و فن و بلاغت دانست. این نوع امثال می‌تواند گروه‌های غافل و منحرف را، که به‌طور اجمال در صدد اصلاح خود بر آمده‌اند، بیدار و متوجه سازد و خود قرآن هدف خویش را از طرح این مثل‌ها با جمله کوتاهی بیان می‌کند آن جا که می‌فرماید: «... وَ تِلْكَ الْأَمْثَالُ لَضَرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ» (۹) این مثل‌ها را از آن جهت می‌زنیم که مردم درباره آنها به تفکر پردازند». روی اهمیت فراوانی که امثال قرآن داشت دانشمندان اسلام درباره توضیح این امثال، کتاب‌ها و رساله‌هایی نوشتند (۱۰). یکی از مثل‌های پر مغز و پرمعنا قرآن، مثلی است که در آیه مورد بحث وارد شده است. در این آیه، ترسیمی دقیق و پر نکته از مبارزه حق و باطل و موقعیت و نتایج آن دو به عمل آمده است. در این مثل، حق به آب و فلزات تشبیه شده و باطل به سان کف روی آب و یا فلزات ذوب شده تلقی گردیده است. در قسمت پیش در برخی از نکات بلیغ این مثل گفتگو نمودیم هم اکنون به بیان نکات دیگر می‌پردازیم: ۱. گاهی مبارزه حق و باطل به صورت مبارزه ایمان به خدا و کفر به او درمی‌آید در این صورت، تشبیه حق (ایمان) به آب، تجلی خاصی پیدا می‌کند؛ زیرا همان‌طور که آب، مایه حیات بلکه آغاز حیات جانداران و گیاهان است و قرآن مجید درباره آن می‌گوید: «... وَ جَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ...» (۱۱) هر موجود زنده‌ای را از آب آفریدیم» هم‌چنین ایمان به خدا و روز رستاخیز مایه حیات اجتماعی می‌باشد و در پرتو ایمان به خدا، عدل اجتماعی که در حقیقت مایه زندگی اجتماعی است زنده می‌گردد و عواطف انسانی و احساسات پاک بشری، تجلی خاصی پیدا می‌کنند، در صورتی که ملت فاقد ایمان، هیچ انگیزه‌ای برای مراعات حقوق افتادگان و اجرای عدالت اجتماعی ندارد و همواره در لب پرتگاه فاصله طبقاتی قرار گرفته و با جنگ‌های کوچک و بزرگ دست به گریبان است. روزی آقای فروید، روانکاو معروف تصور می‌کرد روزگار دین سپری گردیده و نظامات مدنی و تربیت‌های اجتماعی، جای‌گزین دین شده است، ولی تلفات وحشت‌آور جنگ اول جهانی، که آمار تلفات از ده میلیون تجاوز کرد، او را مجبور کرد که فرضیه خود را پس بگیرد و جنگ دوم جهانی روشن ساخت که اروپای ماشینی فاقد حیات انسانی است و هنوز به

صورت درندگان باقی است. اگر ایمان به فلزات تشبیه شده است، آن نیز برای این است که برخی از آنها مایه حیات انسان است و قرآن درباره یکی از آنها چنین می‌فرماید: «...وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ؛ (۱۲) آهن را آفریدیم در آن قدرت عظیم و سودهایی برای مردم است». اگر این فلز از بین برود زندگی انسان دچار اختلال می‌گردد. ۲. کف‌های روی سیل یا فلزات ذوب شده به سان حجابی است که تا مدتی چهره آب و فلز می‌گیرد، ولی طولی نمی‌کشد که تمام کف‌ها نابود شده و سیمای شفاف آب، چشم‌ها را خیره می‌سازد؛ هم‌چنین چهره حقیقت گاهی با نقاب باطل پوشیده می‌شود؛ اما سر انجام نقاب باطل بر کنار رفته، سیمای حق با درخشندگی خاصی خودنمایی می‌کند. گاهی افکار شیطانی و آرای باطل تا مدتی آفتاب حق را به سان ابرهای تیره بهار می‌پوشانند، ولی این پرده پوشی همیشگی نیست و قرآن این حقیقت را به زبان دیگر نیز بیان کرده است آن جا که می‌فرماید: «وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا؛ (۱۳) بگو حق آمد و باطل نابود گردید و باطل از میان رفتنی است». و در جای دیگر می‌فرماید: «وَيَمِخُ اللَّهُ الْبَاطِلَ وَيُحِقُّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ...؛ (۱۴) خداوند باطل را نابود می‌سازد و حق را با سخنان خود پایدار می‌دارد». ۳. باطل خاصیت و فایده‌ای ندارد؛ ولی حق، منبع انواع برکات است؛ از کف‌های روی آب گلی رشد نمی‌کند و درختی سبز، و تشنه‌ای سیراب نمی‌شود، ولی آب سرچشمه هزاران جلوه حیات و زندگی در جانداران و گیاهان است. ۴. همان‌طور که باران از آسمان می‌بارد و هر نقطه‌ای به اندازه لیاقت و شایستگی خود از آن بهره‌مند می‌گردد و به اصطلاح «در باغ لاله روید و در شوره‌زار خس» و به علاوه ظرفیت دره‌ها و نه‌رها و مسیل‌ها هم یک‌سان نیست و هر یک به اندازه گنجایش خود آب بر می‌دارد؛ هم‌چنین روح و روان افراد بشر از نظر گنجایش یک‌سان نیست و هر کدام به اندازه شایستگی خود، از معارف و تعالیم آسمانی بهره می‌گیرند؛ به عبارت دیگر قلوب و ارواح از نظر گنجایش با هم اختلاف دارند، برخی به اندازه یک سبو و گاهی به اندازه یک دریا، و هر کدام به نسبت گنجایش خود، از تعالیم آسمانی بهره‌مند می‌گردند. قرآن برای رسانیدن این نکته لفظ «بقدرها» را آورده است. اختلاف در مسأله آفرینش به قدری مهم است که قرآن روی آن تکیه کرده می‌فرماید: «وَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ أَطْوَارًا؛ (۱۵) شماها را مختلف آفریده است». پیامبر اکرم استعداد و شایستگی افراد را به معادن زیر زمینی تشبیه کرده که برخی طلا- و برخی دیگر نقره است: «الناس معادن كمعادن الذهب و الفضة». (۱۶) امیرمؤمنان در سخن معروف خود به کمیل چنین فرمود: «إن هذه القلوب أوعية فخيرها أوعاها؛ (۱۷) قلوب و ارواح مردم ظرف‌هایی هستند و بهترین آنها، روحی است که وسیع‌تر باشد». خلاصه هر فردی به اندازه شایستگی خود از نعمت‌های معنوی و مادی بهره می‌گیرد. ۵. رمز بقا و پیروزی در صحنه‌های مبارزه این است که وجود انسان برای مردم مفید و سودمند باشد و خداوند برای تفهیم این مطلب چنین فرموده است: «وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُتُ فِي الْأَرْضِ؛ آن‌چه به حال مردم مفید است در زمین باقی می‌ماند». ۶. باطل به شکل‌های گوناگون و چهره‌های مختلفی در صحنه‌های متعددی خودنمایی می‌کند، همان‌طور که کف هم بر روی آب‌ها و هم بر روی فلزهای ذوب شده، آشکار می‌گردد چنان که می‌فرماید: «وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ». کف نه تنها بر روی آب‌ها، بلکه بر روی فلزات ذوب شده نیز ظاهر می‌گردد. ۷. فروغ ناپایدار باطل، از فروغ پایدار و پیوسته حق است و باطل در خودنمایی موقت خود مدیون حق می‌باشد و تا از حیثیت حق بهره نگیرد، نمی‌تواند خود را به جای حق به دیگران بقبولاند. کف‌های باطل از موقعیت آب استفاده می‌کنند و خود را نشان می‌دهند و اگر آبی در کار نبود کف را یارای خود نمایی نبود. قرآن برای افهام این نکته، جمله «فَاخْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا» را آورده است. ۸. باطل همواره از محیط‌های آشفته و پرهرج و مرج استفاده کرده و خود را نشان می‌دهد و در محیط آرام و بی‌صدا، نمی‌تواند خود را بنمایاند. هم‌چنان که کف، موقعی ظاهر می‌شود که سیلاب از سرایشی تند کوه‌ها با هیجان و شور به پایین بریزد؛ اما وقتی آب به جلگه و نقاط صاف و هموار رسید و شور و هیجان سپری شد، به تدریج به خاموشی می‌گراید. (۱۸) نشانه‌های صاحبان خرد (۱) ۱۸. «لِلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمُ الْحُسْنَىٰ وَالَّذِينَ لَمْ يَسِئُوا شَيْئًا تَجِبُوا لَهُ لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ أُولَئِكَ لَهُمْ سُوءُ الْحِسَابِ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ؛ برای کسانی که (دعوت) پروردگار خود را اجابت نموده‌اند، (پاداش‌های) نیکوست، کسانی که دعوت او را اجابت ننموده‌اند (و دستورهای او

را به مورد اجرا نگذاشته‌اند) هر گاه آن چه در روی زمین است مال آنها باشد و آن را با یک برابر دیگر برای نجات خویش بدهند (سودی نخواهد داشت). برای آنان حساب بدی در پیش است و جایگاه آنها دوزخ است و چه جایگاه بدی است». ۱۹. «أَفَمَنْ يَعْلمُ أَنَّمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰ إِنَّمَا يَتَّبِعُ كُرْهُ أُولَئِذَا لِلْأَبْطَابِ؛ آیا آن کسی که می‌داند آن چه از پروردگارت بر تو نازل گردیده است، حق است با آن کس که کور و نابیناست (و حق را از باطل تمیز نمی‌دهد) یک‌سان است؟ تنها خردمندان از این سخن پند می‌گیرند». ۲۰. «الَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ؛ خردمندان کسانی هستند که به پیمان الهی وفا می‌کنند و پیمان خود را نمی‌شکنند». مقدمه نیمی از شخصیت انسان را، عقل و خرد تشکیل می‌دهد و نیم دیگر را عواطف و احساسات؛ ولی بزرگ‌ترین مایه امتیاز انسان همان عقل و ادراک انسانی است که به خود او اختصاص دارد، در صورتی که بسیاری از عواطف و احساسات او را، جانداران دیگر نیز دارند. عقل چراغ پر فروغ زندگی است که انسان در پرتو آن، راه را از چاه و حق را از باطل و حقیقت را از مجاز تمیز می‌دهد. برای خرد و شخص خردمند نشانه‌های زیادی وجود دارد و در قرآن مجید در موارد مختلفی بر آن نشانه‌ها، اشارات و تصریحاتی شده است. در آیه دوم از آیات مورد بحث، متذکر گردیده که افراد عاقل و خردمند، در پرتو راهنمایی عقل و خرد و در سایه ژرف نگری و حقیبانی، که از خصایص این یگانه امتیاز انسان (عقل) است، به حقانیت قرآن پی برده و تصدیق می‌کند که این قرآن (با این عظمت و اعجاب و با داشتن این همه امتیازات بی‌شمار و عجز تمام بشر در مقابله با آن) از طرف خداوند نازل گردیده است و آیین محمد آیین الهی و گفتار و دستورهای او، فرمان‌های آسمانی است. روی این مناسبت از آیه ۲۰ - ۲۲ درباره نشانه‌های افراد عاقل سخن گفته و به‌طور خلاصه امور زیر را از آن خردمندان دانسته است: ۱. به پیمان عمل می‌کنند؛ ۲. پیوندهای خویشاوندی را محترم می‌شمارند (صله رحم)؛ ۳. از مخالفت با خدا می‌پرهیزند و از عذاب او می‌ترسند؛ ۴. از سختی عذاب اخروی سخت بیمناکند؛ ۵. در راه خداوند صابر و بردبارند؛ ۶. بزرگ‌ترین فریضه دینی (نماز) را به پای می‌دارند؛ ۷. قسمتی از ثروت خود را در آشکار و پنهان انفاق می‌نمایند؛ ۸. گناهان خود را با انجام کارهای نیک جبران می‌کنند. اکنون درباره نخستین نشانه از نشانه‌های هشت‌گانه به اختصار سخن می‌گوییم: الف) وفا به پیمان: عمل به پیمان و انجام دادن هر نوع مسؤولیتی که انسان به عهده می‌گیرد، یکی از وظایف خطیر انسان است و احترام به پیمان یکی از سرمایه‌های فطری بشری به شمار می‌رود، که هر فردی لزوم عمل به آن را از راه فطرت درک می‌کند و در سایه تربیت‌های دینی و اجتماعی این سرمایه فطری، شکفته‌تر و به‌طور صحیح رهبری می‌شود. کودک از طریق وحی فطرت و الهام نهاد، عمل به پیمان را امری لازم تلقی می‌کند و پدر پیمان شکن را، که به وعده‌های خود جامه عمل نمی‌پوشاند، از صمیم دل ملامت می‌کند و درک فطری خود را به صورت اعتراض، که چرا «چیز مورد علاقه او را نخریده است» ابراز می‌دارد. وفا به عهد، نشانه فضیلت و شرافت انسانی است چنان که نقض عهد و پیمان‌شکنی، دلیل بر بی‌شخصیتی و گواه فرصت‌طلبی و فریب‌کاری و حکومت روح ظاهرسازی بر انسان می‌باشد. نفاق و دو رویی که یکی از رذایل اخلاقی به شمار می‌رود، بزرگ‌ترین سبب برای پیمان‌شکنی و نادیده گرفتن تعهدات است و در جامعه منحط، که پایه‌های اخلاق در آن به سستی گراییده و کاخ اخلاق انسانی فرو می‌ریزد عهدشکنی و بی‌اعتنایی به قول و پیمان رونق بسزایی پیدا می‌کند. از نظر محاسبات اجتماعی، بزرگ‌ترین عامل برای جلب اعتماد عمومی، اجرای کامل پیمان‌ها و تعهدات است و بهای بی‌قیدی و بی‌اعتنایی به پیمان و تعهد، جز از دست دادن اعتبار و حیثیت چیز دیگری نیست. ای کاش کار در همین جا خاتمه می‌یافت! در صورتی که چنین فردی، برای باز یافتن حیثیت و اعتبار خود و برای این که بر عیب بزرگ اخلاقی خود پوششی بگذارد، سرانجام دچار پریشان‌گویی و تناقض‌بافی و دروغ‌پردازی می‌گردد که خود رذیله‌ای است بزرگ‌تر و آفتی است زیانبارتر. لذا عمل به پیمان نه تنها نشانه ایمان است، بلکه بزرگ‌ترین گواه بر عقل اجتماعی و درایت و کاردانی انسان می‌باشد. قرآن مجید درباره احترام به پیمان، در سوره‌های مختلفی سخن گفته و با لحن شدیدی دستور می‌دهد که به عهد و پیمان وفادار باشیم؛ زیرا در روز بازپسین از آن سؤال خواهد شد چنان که می‌فرماید: «وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ» (۱۹) افراد با ایمان کسانی هستند که

به امانات و پیمان‌های خود وفادارند». نه تنها ما باید به پیمان‌هایی که با دوستان می‌بندیم احترام بگذاریم، بلکه هر گاه با دشمنی نیز پیمانی بستیم باید به آن وفادار باشیم. علی (ع) در فرمانی که برای مالک اشتر نوشته، درباره اهمیت عمل به پیمان چنین می‌فرماید: «وإن عقدت بینک و بین عدوک عقده أو البسته منک ذمه فحط عهدک بالوفاء وارع ذمتک بالأمانه...» (۲۰) هر گاه با دشمن خود قراردادی بستنی، یا به او امانی دادی، به قرارداد خود وفادار باش، و به امانی که داده‌ای احترام بگذار. در موضوع حکمت ابو موسی و عمرو عاص که گروهی از یاران نادان بر آن حضرت تحمیل کردند و امام (ع) نیز بعد از اصرار آنان به آن تن داد و اندکی نگذشت که یاران وی از خواب سنگین جهل و نادانی بیدار شدند و فهمیدند حکمت این دو نفر مصلحت نبوده و آن گاه با اصرار زیاد از حضرتش خواستند پیمان خود را با معاویه در این موضوع نادیده بگیرد، حضرت با عصبانیت فرمود: «وایحکم أبعد الرضا و العهد ترجع ألیس الله یقول»: و اوفوا بالعهد إن العهد کان مسؤولاً؛ «آیا پس از رضایت و بسته شدن پیمان، از خود و پیمان خود باز گردم مگر خداوند نمی‌فرماید»: به پیمان‌های خود وفادار باشید؟» «آیین مقدس اسلام به پیمان مسلمان آن قدر اهمیت داده است که پیمان یکی از آنها را با فرد یا گروهی از دشمن، مانند پیمان همه، تلقی نموده است. امیر مؤمنان فرمود: «ذمه المسلمین واحده یسعی بها أذناهم». (۲۱) فضیل بن زید با سربازان خود قلعه‌ای را به نام «سهریاج» محاصره کرد. آنان تصمیم داشتند یک روزه آن را فتح کنند. پس از چند ساعت زدو خورد، سربازان مسلمان برای استراحت به لشکرگاه خود رفتند، تا پس از رفع خستگی دوباره برای پیکار آماده شوند. یک سرباز مسلمان از صف سربازان عقب افتاد دشمنان از این فرصت استفاده کردند با زبان محلی با آن سرباز سخن گفتند و از او امان خواستند. سرباز اسلام درخواست آنان را پذیرفت و امانی نوشت و به آنان تسلیم کرد. موقعی که لشکر اسلام آماده جنگ شدند و به طرف قلعه حرکت کردند برخلاف انتظار مشاهده نمودند که دشمنان با اطمینان خاطر در قلعه را گشوده و به خارج قلعه آمده‌اند، امان‌نامه سرباز را روی دست گرفته و گفتند: این امان شماست. برای ارتش اسلام پذیرش امان یک نفر سرباز امر عادی بود ولی وقتی متوجه شدند که این امان‌نامه به امضای یک مسلمان مملوک است مردد ماندند که آیا امان او مانند امان یک مسلمان آزاد محترم و لازم الاجراست یا نه. ناچار موضوع را به مرکز گزارش دادند. خلیفه وقت در جواب نوشت: «إن العبد المسلم من المسلمین ذمه کذمتکم، فلینفد أمانه». (۲۲) مقصود از پیمان‌های الهی چیست؟ برخی می‌گویند مقصود از پیمان‌های الهی که در آیه سوم وارد شده است آن دسته از فضایل و رذایل اخلاقی است که با قلم قضا بر صفحه روان ما نوشته شده و با روح و روان ما در آمیخته است و هر فردی از راه الهام فطرت، خوبی و بدی آنها را درک می‌کند. همان‌طور که دادن چشم و گوش نوعی پیمان‌گیری از انسان است که در مواقع لزوم از آن استفاده کند تا در قعر چاه و دره سقوط ننماید؛ هم‌چنین خداوند بزرگ با دادن این سرمایه‌های فطری از ما التزام گرفته است که خود را با فضایل اخلاق بیاراییم و از رذایل و زشتی‌ها دوری کنیم و این که در نهاد مامیل به فضایل و انزجار از بدی‌ها را نهاده است گویا از ما عهد و پیمان گرفته است که از مسیر فطرت دور نشویم. این نظر گرچه صحیح و با برجاست؛ ولی هرگز دلیلی ندارد آیه را فقط ناظر به این پیمان‌ها بدانیم؛ بلکه هر نوع تعهدی و عهدی که در آن نام خدا به میان آید و یا براساس آیین خدا انجام گیرد، مشمول این آیه است و در برخی از آیات، عمل به هر نوع پیمانی که در آن نام خدا به میان آمده و یا براساس دستور خدا بسته شده است «عهدالله» گفته شده است، آن‌جا که می‌فرماید: «وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَ لَا تَقْضُوا الْآيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا...» (۲۳) به پیمان‌های الهی وفادار باشید و سوگندهای خود را پس از تأکید و ابرام نشکنید». سخن درباره ثمرات عمل به پیمان و عواملی که این فضیلت انسانی را پرورش می‌دهد، فراوان است، شاید همین اندازه بحث در توضیح آیه کافی باشد. اکنون به تفسیر دومین نشانه افراد عاقل، یعنی احترام به پیوندهای خویشاوندی، می‌پردازیم. نشانه‌های صاحبان خرد (۲) پیوندهایی که باید محترم شمرده شود ۲۱. «وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَ يَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ» (خردمندان) کسانی هستند که پیوندهایی را که خداوند به برقراری آنها فرمان داده است حفظ می‌کنند و از خدای خود و سختی حساب می‌ترسند». در این آیه سه علامت دیگر انسان‌های عاقل بیان شده است که عبارتند از: ب) صله رحم؛

ج) ترس از عذاب پروردگار؛ د) ترس از عذاب آخرت. یک فرد با ایمان پیوندی با خدا دارد که از صمیم دل به آن معتقد است و همه شؤون خود را از مرگ و زندگی و... از آن او می‌داند و پیوندی نیز با مردم دارد و در بین آنان زندگی می‌کند و از کمک‌ها و همکاری‌هایشان بهره می‌برد و آنان بخشی از بار زندگی او را به دوش می‌کشند. فرد عاقل و خردمند هر دو پیوند را محترم می‌شمارد و به کلیه پیوندها احترام می‌گذارد؛ زیرا گسستن پیوندهای الهی جز یأس و نومیدی و آلودگی به گناه چیزی نیست. زندگی مادی بدون تکیه گاهی معنوی، جز بدبختی نتیجه‌ای ندارد و پشت پا زدن به پیوندهای اجتماعی، در حالی که یک نوع نمک‌شناسی و ناجوانمردی است، خود موجب گسسته شدن رابطه فرد با اجتماعی است که بار زندگی او را به دوش گرفته و صمیمانه به او خدمت می‌کند. احترام به این دو پیوند پیش از آن که نشانه ایمان باشد یکی از نشانه‌های افراد عاقل و فهمیده است که از این دو پیوند برای سعادت و خوشبختی خود استفاده می‌کنند. این آیه و هم‌چنین آیات بعدی در صدد بازگویی نشانه‌های افراد عاقل و خردمند است، اما چگونه این آیه به این دو پیوند اشاره می‌کند؟ به بیانی روشن‌تر، آن جا که آیه، از خشیت در برابر خدا و ترس از سختی حساب سخن می‌گوید (۲۴)، هدف آن بیان حفظ پیوند با خداست؛ زیرا مردان عاقل و واقع بین، در پرتو توجه به عظمت خدا و احساس کوچکی در برابر آن قدرت بی‌نهایت، کانونی از خشیت و بیم، خضوع و خشوع می‌گردند. کدام خردمند است که در سنجش بی‌نهایت نیاز با بی‌نهایت قدرت و عظمت، بیم و خشیت به او دست ندهد؟ آن جا که آیه سخن از احترام به پیوندهایی به میان می‌آورد که خدا به برقراری آنها دستور داده است (۲۵) هدف، بازگویی پیوندهای معنوی اجتماعی است که در آیین مقدس اسلام به‌طور مؤکد به حفظ آنها دستور داده شده است. اکنون باید دید مقصود از پیوندهایی که خداوند به حفظ آنها فرمان داده چیست؟ در اسلام یک سلسله پیوندها به‌طور مؤکد محترم شمرده شده است، که به برخی از آنها اشاره می‌شود: ۱. احترام به پیامبران عالی قدر و پیشوایان بزرگ. (۲۶) در قرآن احترام به دسته دوم و مؤدّت با آنان، پاداش رسالت و یا چیزی مانند آن معرفی شده است آن جا که می‌فرماید: «...قُلْ لَأَسئَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى...» (۲۷) بگو من (پیامبر) در برابر آن خدمات ارزنده خود به جامعه انسانی مزد و پاداشی نمی‌خواهم، جز این که به نزدیکان من مهر بورزید و بدانان احترام بگذارید». مقصود از «ذوی القربی» آن گروه از بستگان پیامبر است که، مهر و مؤدّت آنان موجب سعادت انسان و از این رهگذر از هدایت و راهنمایی آنان بهره‌مند می‌شود و به عبارت دیگر، مقصود از این که به آنان مهر ورزیم این نیست که تنها به موضوع محبت اکتفا کنیم؛ بلکه مهر به آنان سبب می‌شود با آنان ارتباط پیدا کرده، از رهبری و دانش‌هایشان، که از پیامبران به ارث برده‌اند، بهره‌مند شویم و از هدایت و راهنمایی دیگران بی‌نیاز گردیم. ۲. احترام به پدر و مادر و تحکیم روابط خود با آنان. قرآن مجید در موارد گوناگونی به این نوع پیوند که میان پدر و مادر و فرزند برقرار است اشاره کرده و به هر دو طرف توصیه می‌کند درباره یکدیگر نیکی کنند؛ مثلاً به فرزندان دستور می‌دهد با پدر و مادر به نیکی رفتار نمایند چنان که می‌فرماید: «...وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا...» (۲۸) با آنان به خوبی رفتار کن». هم‌چنین در آیات دیگری به پدر و مادر دستور داده است که نیازمندی‌های فرزندان خود را تا حد امکان و توانایی تأمین نمایند. ۳. پیوند با بستگان و خویشاوندان نزدیک و دور. در هیچ آیینی مانند اسلام به این نوع پیوند توجه نشده است و با مراجعه به آیات و احادیث اسلامی اهمیت حفظ پیوند با بستگان و به اصطلاح «صله رحم» به خوبی روشن می‌گردد. یکی از آیات قرآن قاطعان رحم را در کنار مفسدان نام برده و می‌فرماید: «فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ تَوَلَّيْتُمْ أَنْ تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَتَقَطُّوا أَرْحَامَكُمْ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فَأَصَمَّهُمْ وَأَعَمَّى أَبْصَارَهُمْ» (۲۹) آیا در نظر داشته‌اید که پس از کسب قدرت در روی زمین فساد کنید و قطع رحم نمایید؟ آنان کسانی هستند که خداوند آنها را از رحمت خود دور ساخته و چشم و گوش آنها را بسته است». ۴. احترام به معلم، رعایت حقوق دوستان و همسایگان. احترام و حفظ همه این پیوندهایی که بیان کردیم از نظر اسلام لازم است و از گسستن آنها نهی شده و جمله «الَّذِينَ يَصِفُّونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ» با مفاد کلیی که دارد شامل همه اینها می‌شود. پیوندهایی را که باید نادیده گرفت اگر اسلام به حفظ یک سلسله پیوندها دستور داده، در برابر آن، مسلمانان را به بریدن قسمتی از پیوندها و روابط نیز

فرمان داده است؛ مثلاً- وظیفه افراد باایمان را این می‌داند که با دشمنان خدا و پیامبر - هر چند پدران و فرزندان و برادران و خویشاوندان آنان باشند - پیوند محبت و دوستی برقرار نکنند آن جا که می‌فرماید: «لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ؛ (۳۰) هرگز گروهی که به خدا و روز رستاخیز ایمان دارند، کسانی را که با خدا و پیامبر او دشمنی دارند، دوست نمی‌دارند اگر چه آنان پدران و فرزندان و برادران و بستگان آنان باشند. آنان کسانی‌اند که در دل‌هایشان ایمان نوشته شده است». در آیه دیگر می‌فرماید: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ؛ (۳۱) ای افراد باایمان، دشمن من و دشمن خود را، ولی و دوست خود قرار ندهید و طرح دوستی با آنان نریزید؛ زیرا آنان آیین حقی را که پیش شماست انکار ورزیده‌اند». قرآن مجید در این موضوع به اندازه‌ای پافشاری دارد که حتی اجازه نمی‌دهد یک فرد مسلمان برای خویشاوندان مشرک خود، که در حال شرک و کفر از دنیا رفته‌اند، طلب آموزش کند؛ زیرا چنین پدر مشرکی با فرزندان باایمان خود ارتباطی ندارد چنان که می‌فرماید: «مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أَوْلَىٰ قُرْبَىٰ؛ (۳۲) پیامبر و افراد باایمان حق ندارند درباره بستگان مشرک خود دعا کنند و برای آنان آموزش بطلبند». اصرار قرآن در بریدن چنین پیوندها برای این است که مبادا بر اثر معاشرت و رفت و آمد و ابراز مودت و علاقه به آنان، جامعه مسلمانان به انحراف فکری دچار شود و تحت تأثیر اخلاق بد و صفات مذموم و رفتار ناشایست آنان قرار گیرد و باید برای چنین مصلحت بزرگی، عاطفه خویشاوندی را نادیده گرفت. رفع یک اشتباه مؤلف تفسیر المنار در تفسیر آیه ۲۷ سوره بقره (۳۳)، که از جهاتی شبیه آیه مورد بحث ماست، سخنی دارد که از نظر خوانندگان گرامی می‌گذرانیم: خداوند جهان دو نوع امر و فرمان دارد: یکی تکوینی و دیگری تشریحی. مقصود از امر تکوینی، همان اراده قاطع و مؤثر اوست که بر جهان آفرینش حکومت می‌کند و صفحه گیتی با تمام اسباب و مسببات و علت‌ها و معلول‌های خود، مظهر اراده تکوینی اوست، چنان که مقصود از اوامر تشریحی دستورهایی است که پیامبران آن را بیان کرده‌اند. آن گاه می‌گوید: مقصود از «أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ؛ خداوند امر به برقراری آنها نموده است» هر دو نوع امر می‌باشد. به این بیان به فرمان خداوند میان دلیل و مدلول، و مقدمه و نتیجه، پیوند ناگسستنی برقرار است؛ مثلاً میان دلایل توحید و اثبات وجود صانع و هم‌چنین میان مقدماتی که گواهی بر نبوت پیامبر اسلام می‌دهند و پیامبری او به فرمان خدا، نوعی ارتباط و پیوند وجود دارد و اگر کسی با دیدن دلایل و نشانه‌های وجود خدا یا با مشاهده براهین نبوت پیامبر اسلام ایمان نیاورد، عملاً پیوندی را که خداوند میان آن دو به وجود آورده است از هم گسسته است. سپس برای این که آیه دستورها و فرمان‌های تشریحی را نیز شامل گردد می‌گوید: تمام دستورهای اسلام به دنبال یک سلسله مصالح و مفاصل است که در مورد امر و نهی وجود دارد. کسانی که به دستورهای اسلام عمل می‌کنند عملاً این تلازم و پیوند را محترم می‌شمارند، ولی افرادی که بر خلاف دستور او رفتار می‌نمایند، عملاً میان اوامر و نواهی و مصالح و مفاصلی که بر این دو مترتب است، تفرقه می‌اندازند. در ادامه می‌گوید: آیه درباره مشرکان مکه نازل گردیده و آنها را از این نظر مذمت می‌کند که فرمان‌های تکوینی و تشریحی خدا را نادیده می‌گیرند؛ مثلاً با دیدن دلایل نبوت پیامبر، او را تکذیب و رابطه میان دلیل و مدلول را عملاً قطع می‌کنند و درباره پیامبر که از بستگان آنان است فرمان تشریحی خدا را درباره اقوام نادیده گرفته و میان صله رحم و منافع آن، عملاً جدایی می‌افکنند (۳۴). این گفتار خالی از ایراد نیست؛ زیرا اراده چنین معنایی از جمله «مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ» بسیار بعید است و اگر مقصود قرآن همین بود لازم بود این حقیقت را با بیانی روشن بیان کند؛ مثلاً- می‌توانست چنین بفرماید: افراد خردمند کسانی هستند که به فطرت انسانیت احترام گذارده و پس از مشاهده دلایل یک موضوع، آن‌را از صمیم دل می‌پذیرند و از راهی که دلیل رهبری می‌کند، گام فراتر نمی‌گذارند. گذشته از این، حمل «امر» بر امر تکوینی (۳۵) خلاف ظاهر آن است و تاقرینه‌ای بر آن نباشد باید این لفظ را بر همان امر تشریحی که پیامبران بیان کرده‌اند حمل نمود و همواره علمای بزرگ اسلام، مخصوصاً پیشوایان معصوم ما، با این آیه بر تحریم قطع رحم استدلال نموده‌اند. امام سجاد در ضمن نصایحی به فرزند

گرامی خود می‌فرماید: فرزندانم، مبادا با کسی که قطع رحم کرده است، معاشرت نمایی؛ زیرا خداوند در سه مورد از قرآن بر او لعنت فرستاده است آن‌جا که در سوره بقره می‌فرماید: «وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ». نشانه‌های صاحبان خرد (۳) ۲۲. «وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَرَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيُؤْتُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةُ أُولَئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ؛ کسانی که برای ذات پروردگار صبر و استقامت می‌ورزند و از آن‌چه روزی آنها نموده‌ایم پنهان و آشکار انفاق می‌کنند و بدی را به نیکی جبران می‌نمایند؛ برای آنهاست سرانجام نیک در خانه آخرت». ۲۳. «جَنَاتٌ عِدْنٌ يُدْخَلُونَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آيَاتِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَالْمَلَائِكَةُ يُدْخِلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ؛ بهشت‌های جاویدان که با پدران و همسران و فرزندان صالح خود داخل آن می‌شوند، در حالی که فرشتگان از هر دری بر آنان وارد می‌گردند». ۲۴. «سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ؛ (می‌گویند): درود بر شما در برابر استقامتی که از خود نشان دادید. چه نیک است سرانجام آن سرا». ۲۵. «وَالَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ؛ کسانی که پیمان‌های الهی را می‌شکنند و پیوندهایی را که خداوند به نگاه‌داری آنها دستور داده است قطع می‌کنند و در روی زمین فساد می‌نمایند، برای آنان است دوری از رحمت خدا و بدی آن سرا». در این بحث، چهار نشانه دیگر عاقلان را مطرح می‌کنیم، ولی باید دانست هر نوع فضیلت و ارزش اخلاقی که موجب تکامل روحی انسان می‌گیرد، و در مسیر سعادت و خوشبختی او قرار می‌گیرد، از آثار عقل و ایمان است. مجموع برنامه‌های اخلاقی و روش‌های صحیح اجتماعی مردان بزرگ و خصوصاً پیامبران، جز چکیده داوری‌های عقل، چیز دیگری نیست بنابراین آثار و علایم افراد عاقل یکی و دوتا نیست تا آنها را بشماریم. هر گاه در آیات پیشین، عمل به پیمان، حفظ پیوندها، ترس از مخالفت با خدا و بیم و هراس از سختی حساب، از نشانه‌های افراد خردمند شمرده شده است، هدف بیان نمونه‌ای از افعال و کردار آنان بوده است و اگر در نخستین آیه از آیات مورد بحث به چهار نشانه دیگر، که هر کدام اساس فضیلت و معرفی شخصیت انسان است، اشاره شده، برای بیان نمونه دیگری از اخلاق انسان عاقل است. این علایم عبارتند از: ه) صبر و استقامت برای پروردگار؛ و) به پا داشتن نماز؛ ز) انفاق در پنهانی و آشکار؛ ح) جبران بدی‌ها با کردار نیک. هر یک از این علایم در خور بررسی‌های گسترده است ولی هر یک از این علایم را به‌طور فشرده مورد بررسی قرار می‌دهیم: صبر و استقامت صبر یکی از ارزش‌هایی است که دشمنان دین و مذهب، به تحریف آن دست‌زده و به این ارزش اخلاقی، که پایه نیل به همه مقاصد عالی انسانی و اخلاقی و اجتماعی به شمار می‌رود، ناجوانمردانه تاخته‌اند و دانسته و یا ندانسته، صبر را به معنای تحمل ستم و سکوت در برابر تعدی‌ها تفسیر کرده، آن‌گاه نتیجه گرفته‌اند که این ارزش اخلاقی، یکی از تاکتیک‌های جهان سرمایه‌داری است که از این راه همواره روح انقلاب و دادخواهی را در طبقه کارگر و کشاورز خاموش و آرام می‌سازند. این تفسیر و این نتیجه‌گیری، مصداق روشنی برای این سخن معروف است که، «خود می‌کشی و خود تعزیه می‌خوانی». هرگز صبر و بردباری به معنای سکوت در برابر ستمگر و تحمل تجاوز متجاوز نیست تا این شیوه اخلاقی ساخته و پرداخته افکار سرمایه‌داری، آن‌هم به منظور خاموش کردن نهضت‌ها و جنبش‌های کارگری و کشاورزی باشد، بلکه هدف از آن، استقامت و بردباری و خویش‌داری برای رسیدن به هدف عالی است؛ زیرا هر نوع مقصدی، چه مادی و چه معنوی، در گرو مشکلات پیچیده زیادی است، که باید همه آنها را با نیروی بردباری و استقامت از هم گشود و بدون صبر و تحمل رنج در راه مقصد، نیل به آن ممکن نیست. اختراعات شگفت‌انگیز دانشمندان، که چهره زندگی را به کلی دگرگون ساخته است، پیروزی رهبران عالی‌قدر آسمانی در طریق اصلاح بشر، رمز موفقیت مردان بزرگ در راه اندیشه و آرمان‌ها، همگی معلول و اثر مستقیم حلم و بردباری و تحمل رنج برای مقاصد عالی بوده است. برای همین قدرت شگرف صبر و استقامت است که قرآن مجید، بیست سرباز با استقامت را با دویست سرباز معمولی برابر شمرده و می‌فرماید: «... إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عَشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتِينَ؛ (۳۶) هر گاه بیست تن از شما با نیروی صبر مجهز گردند در صحنه نبرد بر دویست تن پیروز می‌گردند». چون نیل به مقامات عالی اخروی بدون تحمل رنج عبادت و اطاعت ممکن نیست، در سومین آیه

از آیات مورد بحث می‌فرماید: «سلام علیکم بما صبرتم فنعیم عقبی الدار؛ درود بر شما. چه نیک است سرانجام زندگی (شما)». مرزبانی و حفظ حدود میهن اسلامی در برابر تجاوز دشمن، از وظایفی است که همواره مشکلاتی دارد و بدون روح استقامت، مقابله با آنها امکان‌پذیر نیست. از این رو قرآن می‌فرماید: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا» (۲۳۷) ای افراد باایمان، در مشکلات استقامت کنید و یکدیگر را به صبر و استقامت توصیه نمایید و مرزبانی کشور اسلامی را به عهده بگیرید». (۳۸) به پا داشتن نماز از اسرار تربیتی و اجتماعی و اخلاقی و بهداشتی فراوانی برخوردار است که به برخی از آنها اشاره می‌نمایم: نماز موجب یاد خدا و یاد خدا بهترین وسیله برای خویشتن‌داری و کنترل غرایز مرزنشناس انسان است، چنان که غفلت از خدا و بی‌خبری از پادشاه‌ها و کیفرهای او، تیرگی عقل و خرد و کم فروغی آن را فراهم می‌آورد. نماز در اوقات معین، نموداری از یگانگی ملت بزرگ اسلام است؛ زیرا همه مسلمان‌ها در وقت‌های مخصوص رو به قبله ایستاده و با تشریفات خاصی خداوند جهان را می‌پرستند. دوری از گناه، نظافت و بهداشت، انضباط و وقت‌شناسی، از جمله اسرار نماز است که در گذشته درباره آنها بحث و گفتگو نموده‌ایم. انفاق در پنهانی و آشکار تعاون و کمک به نیازمندان از صفات عالی و نشانه جوانمردی و عاطفه انسانی است. انفاق در پنهانی برای این است که انسان در تعاون خود، نظری جز عاطفه انسانی و کسب رضای خدا، نداشته باشد و اگر انفاق در انظار مردم صورت گرفت، باید برای احیای حس تعاون در مردم و تشویق آنان به این اصل حیاتی (انفاق) باشد. جمله «رَزَقْنَاهُمْ؛ روزی آنان کرده‌ایم» اشاره به این دارد که انفاق‌کنندگان متوجه شوند در این کار منتی بر فقیران ندارند؛ زیرا مالی را که در اختیار دارند از خود آنها نیست، بلکه مالی است که خداوند در اختیار آنها گذارده است و از این گذشته، از جمله مزبور برمی‌آید انفاق معنایی وسیع دارد و منحصر به اموال نیست؛ بلکه شامل تمام مواهب الهی می‌شود. جبران بدی‌ها به نیکی‌ها انسانی که وجودش با نیروی شهوت و غضب آمیخته شده است ممکن نیست از بدی و لغزش مصون گردد و طبعاً در طول زندگی لغزش‌هایی از او روی می‌دهد و کارهای ناشایستی انجام می‌دهد؛ ولی فرد خردمند و عاقل کسی است که بدی‌ها را با خوبی جبران کند و در دفتر اعمال، کنار هر عمل بدی، حسنه‌ای نیز بنویسد، چه بسا از این راه آثار گناه از بین برود از این رو، می‌فرماید: «وَيَذَرُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ». این مطلب اختصاص به امور دینی ندارد، بلکه در کلیه امور اجتماعی باید از این شیوه انسانی پیروی نمود. پی‌نوشتها: -----

 ۱. تفسیر مفردات آیه: «اودیة» جمع
 وادی است؛ بیابانی که منتهی به کوه گردد و در دل آن دره‌ها و مجاری آب باشد. «زبد»: کف. «رابی»: بالا-روننده و در حال هیجان. «جفاء»: کفی که از دیگ سر می‌ریزد و یا بالا می‌رود و بخار می‌شود. ۲. اصول کافی، ص ۵۹۱. ۳. بر اساس این حقیقت، گفته شده است: «للحق دولة و للباطل جولة»؛ حق همیشه ابدی و جاویدان است ولی باطل پس از جلوه‌گری‌های فریبنده، خاموش می‌شود. ۴. این شعر مضمون مثل معروف عربی است که می‌گوید: «کما تزرع تحصد». ۵. بقره (۲) آیه ۴۴. ۶. رحمن (۵۵) آیه ۶۰. ۷. امثال قرآن، ص ۶۸ - ۷۹. ۸. شماره این نوع مثل‌ها در حدود ۵۳ مثل است. ۹. حشر (۵۹) آیه ۲۱. ۱۰. برای اطلاع بیشتر ر.ک: کشف الظنون، ج ۱، ص ۱۵۰. ۱۱. انبیاء (۲۱) آیه ۳۰. ۱۲. حدید (۵۷) آیه ۲۵. ۱۳. اسراء (۱۷) آیه ۸۱. ۱۴. شوری (۴۲) آیه ۲۴. ۱۵. نوح (۷۱) آیه ۱۴. ۱۶. بحار الانوار، ج ۴، ص ۴۰۵. ۱۷. نهج البلاغه، کلمات قصار، شماره ۱۴۷. ۱۸. برخی از این وجوه در کتاب قرآن و آخرین پیامبر (ص ۹۱ - ۹۳) آمده است. ۱۹. مؤمنون (۲۳) آیه ۸. ۲۰. نهج البلاغه عبده، ج ۳، فرمان به مالک اشتر، ص ۱۱۷. ۲۱. مستدرک الوسائل، ج ۲، ص ۲۵۰. ۲۲. معجم البلدان، ص ۲۹۰. ۲۳. نحل (۱۶) آیه ۹۱. ۲۴. «وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ؛ از خدای خود خشیت دارند و از سختی حساب روز رستاخیز می‌ترسند». ۲۵. «وَالَّذِينَ يَصْتَلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ...؛ کسانی که پیوندهایی را که خداوند به برقراری آنها دستور داده است ثابت و استوار نگاه می‌دارند». ۲۶. در روایات ما با آیه مورد بحث به لزوم حفظ پیوند دوستی با اهل بیت پیامبر استدلال شده است ر.ک: تفسیر برهان، ج ۲، ص ۲۸۸. در حقیقت مفهوم کلی و وسیع آیه به موردی از موارد آن تطبیق شده است. ۲۷. شوری (۴۲) آیه ۲۳. ۲۸. لقمان (۳۱) آیه ۱۵. ۲۹. محمد (۴۷)

پیشرفت وضع زندگی را به بار می‌آورد. عوامل سازنده اختلاف به آنچه گفته شد منحصر نیست، بلکه تربیت‌های دوران کودکی، یا رشد اجتماعی یک ملت، نظام حکومت‌ها، وضع جغرافیایی یک منطقه، وضع خاص خانوادگی و...، از عوامل پدید آورنده اختلاف از نظر سطح زندگی و به اصطلاح قرآن موجب گسترش روزی و یا تنگی آن است و چون این عوامل، از عناصر ثابت و اجتناب‌ناپذیر در زندگی بشری‌اند طبعاً شاخص رشد افراد و جامعه‌های انسانی در حال اختلاف و نوسان است و این قانونی طبیعی می‌باشد. البته این مطلب بدین معنا نیست که خداوند بدون ملا-ک و جهت، عرصه زندگی را بر گروهی تنگ و بر گروه دیگر آسان می‌سازد، بلکه مقصود این است خداوند با در نظر گرفتن عوامل یاد شده، که به اختصار گفته شد، معیشت و روزی مردم را به گونه‌های مختلفی تقدیر و اندازه‌گیری می‌نماید و قسمتی از این عوامل، اگر از حدود اختیار انسان خارج باشد، قسمتی دیگر کاملاً در اختیار جامعه و فرد دارد و اگر فردی یا جامعه‌ای نتوانست زندگی آبرومندی برای خود درست کند، مقصر خود او و یا اجتماع اوست. به همین دلیل امیرمؤمنان (ع) می‌فرماید: «گروهی که با داشتن سرزمین‌های آماده و آب‌های کافی دست‌گذاری به سوی این و آن دراز می‌کنند از رحمت وسیع و گسترده خداوند دورند». (۲) یعنی این دوری از رحمت حق، زاییده کردار خود آنهاست. امام صادق (ع) می‌فرماید: «دعای چند گروه به هدف اجابت نمی‌رسد از آن جمله: کسی که در خانه بنشیند و از خداوند روزی بطلبد؛ زیرا به او گفته می‌شود مگر خداوند راه تحصیل روزی به تو نشان نداده است؟». (۳) هنگامی که این آیه: «وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ...»؛ (۴) هر کس از نافرمانی خدا بپرهیزد خداوند راهی برای زندگی او باز می‌کند و او را از جایی که فکر نمی‌کرد روزی می‌دهد» نازل شد. بعضی از یاران پیامبر درها را به روی خود بستند و از کسب و کار دست کشیدند و به عبادت پرداختند و گفتند خداوند متکفل روزی ما شده است. خبر به پیامبر رسید. شخصی سراغ آنان فرستاد و گفت: انگیزه شما بر این کار چیست؟ گفتند: به حکم آیه، خداوند متکفل زندگی ما گردیده است، بنابر این به عبادت پرداخته‌ایم. پیامبر فرمود: دعا و عبادت چنین افرادی پذیرفته نمی‌شود و باید به دنبال کار و کوشش بروند. حضرت بدین وسیله آنها را از اشتباه بیرون آوردند. (۵) سیره و روش پیشوایان ما در زندگی نیز همین بوده است و آنان متذکر بودند که تقسیم روزی، غالباً بر ملا-ک کار و فعالیت و شایستگی‌های فکری و بدنی استوار است. نظام‌های ظالمانه اشتباه نشود ما با این طرز تفکر از نظام‌های ظالمانه استعماری، که گرسنگی‌های مصنوعی را به وجود می‌آورند و هر روز در جهان به توسعه و گسترش آن دامن می‌زنند، طرفداری نمی‌کنیم. ما هرگز نباید گرسنگی‌های ساختگی قاره هند و آفریقا و... را به حساب خواست و مشیت الهی بگذاریم و با آیه مورد بحث این عمل را توجیه کنیم و بگوییم وسعت و ضیق معیشت آنها در دست خداست؛ زیرا به خوبی پیداست این جنایات فجیع، ساخته افکار شیطانی غول‌های اقتصاد غرب است که اموال ملت‌ها را به عناوین گوناگون غارت می‌نمایند و مردم را از حقوق حقه خود محروم می‌سازند. چه بسا آنان برای حفظ سیادت اقتصادی خود میلیون‌ها تن مواد غذایی را تلف می‌کنند و در نتیجه میلیون‌ها انسان از بین می‌روند تا وضع اقتصادی آنان ثابت بماند، مثلاً در آمارهای مربوط به سال‌های پیش چنین می‌خوانیم: «در سال ۱۹۶۰، صد و بیست میلیون تن نان در انبارهای آمریکا از بین رفت و همین رقم کافی بود یک سال تمام بیش از پانصد میلیون جمعیت هندی را سیر نگاه دارد» (۶). در برابر این سیاست‌های ضد انسانی، در هند ده میلیون نفر جان می‌سپارند و ۲۵۰ هزار کودک، تنها در برزیل بر اثر کمبود غذا می‌میرند (۷). در پایان تذکر یک نکته لازم است که، مضمون آیه در آیات فراوان دیگری (۸) وارد شده است و در همه موارد مقصود از روزی، همان روزی دنیوی است و طبعاً در آیه مورد بحث نیز مقصود از گسترش روزی، همان نیازمندی‌های زندگی بشر در این جهان خواهد بود و اگر در برخی از تفاسیر (۹) این آیه به روزی‌های اخروی و مقامات بهشتیان و درکات دوزخیان تطبیق شده است، تا حدی از مفهوم آیه دور است. در ذیل آیه، حیات مادی و دنیوی را در برابر زندگی اخروی ناچیز می‌شمارد و بدین وسیله می‌خواهد به جامعه انسانی بفهماند از گسترش روزی و ثروت جهان باید به عنوان وسیله استفاده نمود و آن را منزلی از منازل زندگی شمرد، نه اقامتگاه دایمی، و برای آن نباید به ظلم و جنایت پرداخت. بحث‌هایی که درباره آیه هفتم از این

سوره انجام گرفت، ما را از بحث در مورد آیه ۲۷ بی‌نیاز می‌سازد؛ زیرا در هر دو آیه موضوع سخن این است که افراد مشرک اعتراض می‌کنند: چرا برای پیامبر معجزه‌ای نازل نمی‌گردد؟ ما در آن بحث به روشنی ثابت کردیم معجزات ممنوع، آن معجزاتی بودند که هدف درخواست کنندگان آن، هدایت و راهنمایی نبوده است و موافقت با چنین درخواستی عقلاً لازم نیست و پیامبر فقط راهنماست و اختیار جهان در دست او نیست. ولی در ذیل آیه ۲۷ پاسخی غیر آن چه در آیه هفتم بیان گردیده، داده است و آن این که هدایت و راهنمایی مشرکان در گرو آوردن معجزات مورد دلخواه شما نیست، بلکه هدایت و ضلالت افراد به مشیت و خواست الهی مربوط است. مشیت و خواست خداوند نیز بی‌ملاک و بی‌جهت نیست و هدایت او تنها شامل حال افرادی می‌شود که به فکر حقیقت‌جویی باشند و به سوی او توجه کنند و لجاج و عناد را کنار بگذارند که در این موقع شایسته هدایت الهی خواهند بود. قرآن مجید به این حقیقت و این که ملاک هدایت و ضلالت چیست با جمله «وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أَنْابَ» اشاره می‌کند و با این جمله می‌توان بسیاری از آیات مربوط به هدایت و ضلالت را تفسیر نمود و خود را از چنگال او هام «جبریگری» رها ساخت. ریشه نگرانی‌ها ۲۸. «الَّذِينَ آمَنُوا وَ تَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ؛ کسانی که ایمان آورده‌اند و دل‌های آنها با یاد خداوند آرام است، آگاه باش تنها با یاد خدا، دل‌ها آرامش پیدا می‌کند». ۲۹. «الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَى لَهُمْ وَ حُسْنُ مَآبٍ؛ کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک انجام می‌دهند زندگی گوارا و حسن عاقبت از آن آنهاست». ۳۰. «كَذَلِكَ أَرْسَلْنَاكَ فِي أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهَا أُمَمٌ لِيَتْلُوا عَلَيْهِمُ الذِّكْرَ الَّذِي أُوحِيَنا إِلَيْكَ وَهُمْ يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَنِ قُلْ هُوَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَّابٍ؛ هم‌چنین تو را به میان امتی فرستادیم که پیش از آنان امت‌هایی آمده‌اند و رفته‌اند، تا برای آنان آن چه را بر تو وحی کرده‌ام بخوانی. آنان به رحمان کفر می‌ورزند. بگو: پروردگارم اوست، جز او خدایی نیست، به او توکل کرده‌ام و بازگشت به سوی اوست». یکی از مشکلات زندگی عصر ما مشکلات روانی است. امروز سراسر زندگی جوامع ماشینی را اضطراب و دلهره فرا گرفته و آرامش روحی جای خود را به تشنج روانی و سرانجام به انتحار و خودکشی داده است و این حقیقتی است که اکثر روان‌پزشکان را نگران ساخته است. بشر در سایه دانش نیرومند خود بر بسیاری از مشکلات زندگی پیروز گردیده و به قسمتی از بیچارگی‌ها و ناتوانی‌های خود پایان داده است؛ مثلاً با شناختن دشمن شماره یک و نامریی خود، «میکرب» و راه مبارزه با آن، خود را از بیماری‌های عفونی، به صورت قابل ملاحظه‌ای، رها ساخته است و یا با استخراج منابع زیرزمینی و نیروهای مختلف طبیعت، بسیاری از موانع را از پیش پای خود برداشته و وسایل استراحت مادی خود را به نحو دل‌پذیری فراهم نموده است. او در پرتو قدرت صنعت و تکنیک، درهای فضا را به روی خود گشوده و انسان‌هایی را به ماه فرستاده و باز گردانیده است و از قلب و کلیه مصنوعی، استفاده نموده است و.... ولی در برابر این پیروزی چشمگیر علمی، به آرامش روانی، که زیربنای زندگی سعادت‌مندانه است، نه تنها دست نیافته، بلکه به موازات پیشرفت صنعت و تکنیک و دانش‌های مادی و افزایش وسایل استراحت جسمی، مشکلات روانی و تشویش‌های فکری او روز افزون گردیده و لحظه به لحظه به سیر صعودی خود ادامه می‌دهد. تو گویی تشنج‌های روحی و دلهره‌های روانی بشر، با ترقیات مادی و تمدن ماشینی همراهند و به موازات هم، در حال پیشرفتند. گواه آن آمارهایی است که مطبوعات صنعتی‌ترین کشورهای جهان در این باره منتشر ساخته‌اند؛ مثلاً نیمی از آمریکایی‌های بالغ، لااقل یک بار برای رفع نگرانی و تشویش تحت معالجه قرار می‌گیرند. (۱۰) تنها در آمریکا یک میلیون و هشتصد هزار تخت در بیمارستان‌ها و مراکز خصوصی، برای معالجه و درمان بیماران روحی اختصاص داده شده است و بیشتر تعجب‌آور خواهد بود اگر اضافه کنیم که این رقم نمودار مبتلایان به امراض روحی است که احتیاج به مراقبت پزشکی و دارویی دارند. چه بسا افرادی هستند که خارج از کادر رسمی و به اصطلاح سرپایی به مداوا مشغولند (۱۱). در آمریکا پزشکان گزارش داده‌اند از هر هشت نفر یک نفر قسمتی از عمرش را در بیمارستان امراض روحی خواهد گذراند. در جنگ جهانی دوم از هر شش نفر سرباز آمریکایی، که به جنگ اعزام می‌گردید، یک نفر به علت نقایص فکری و روحی از خدمت معاف می‌شد. علت جنون و دیوانگی، هر چند به درستی روشن نیست ولی در بسیاری

از موارد، ترس نگرانی، عامل مؤثری در ایجاد جنون است (۱۲). اگر سایر کشورهای صنعتی آمارهای خود را در این زمینه منتشر می‌کردند، معلوم می‌گردید عصر کنونی، عصر فزونی اضطراب و تشویش، نگرانی و دلهره، دیوانگی و جنون است و به قول آلکسیس کارل: «تو گویی صفت عقل و دیوانگی غرامتی است که ما باید در برابر تمدن صنعتی و تغییراتی که در طرز زندگی ما داده است، ادا کنیم» (۱۳). در آیه مورد بحث، ایمان به خدا مایه آرامش روح و روان و یاد او موجب تسکین دل‌ها ذکر شده است و این قسمت، یکی از نقاط حساس بحث‌های قرآنی است که هم اکنون دانش پرده از روی آن برداشته از این نظر بسیار شایسته است در علل و موجبات اضطراب‌ها و دلهره‌ها به صورت کوتاه و فشرده سخن گفته، آن‌گاه به تحلیل مفاد آیه - که یاد خدا را سبب امنیت قلوب و آرامش روان‌ها دانسته است - پردازیم. عوامل اضطراب ۱. معمای هستی بشر در پرتو حس کنجکاوی خواهان درک راز هستی و معمای خلقت است، او همواره می‌خواهد بفهمد سر آغاز هستی و سر انجام آن کجاست و خود او از کجا آمده و راز آفرینش او چیست. و بسیاری از افراد بشر، در فصل مخصوصی از عمر خود می‌پرسند که، «از کجا آمده‌ام آمدنم بهر چه بود؟» گروهی در پرتو داشتن سرمایه علمی کافی و رهبری‌های صحیح موفق به درک راز خلقت و سرآغاز و سرانجام آن می‌گردند؛ ولی برخی بر اثر ناهمواری محیط، در دریای حیرت و بهت فرو می‌روند. در این میان آن گروه که حساسیت خاصی در این مسائل دارند، اگر حس کاوش آنان به طرز صحیحی رهبری نشود و یا خود آنها نیز مایه کافی برای حل این معما نداشته باشند، چه بسا دچار افکار مالیخولیایی و تشویش فکری می‌گردند و تحت فشار روانی خاصی، که سرانجام بسیار بدی دارد، قرار می‌گیرند. ۲. ماد دیگری بی‌حد و حساب از طرفی حرص و آز بشر، مرز شناس است و از طرف دیگر، امکانات او بسیار محدود، و در عصر کنونی، که در کشورهای ماشینی معنویات به دست فراموشی سپرده شده و محاسبه‌ای جز ماد دیگری و سودجویی نیست، هر فردی برای زندگی بهتر و ارضای غرایز و اشباع خواسته‌های درونی خود پیوسته تلاش می‌کند و در عین حال هم، به آن چه می‌خواهد نمی‌رسد. نتیجه چنین دنیاخواهی و تجمل پرستی، چیزی جز تشویش و اضطراب و سلب آرامش فکری نیست و کوشش‌های کم حاصل، که فرد با آن همه تلاش به آرزوها و آمال خود نمی‌رسد، رنج آور است. فردی که خلأ فکری دارد و فضای روان او را دنیاطلبی و ماد دیگری پر کرده و هدفی جز ثروت‌اندوزی و بهره‌گیری مادی و التذاذ جسمی ندارد از آن جا که قسمت اعظم آن چه را می‌خواهد، به دست نمی‌آورد، دچار ناراحتی‌های فکری و تشویق روانی می‌شود و اگر وسوسه آینده تاریک، به آن افزوده شود، در این صورت این افکار چون خوره، اعصاب و روان او را می‌خورد. ۳. شداید و مصایب جهان ماده پر از مشکلات است. هر فردی در طول زندگی خود با یک سلسله از محرومیت‌ها، شکست‌ها، فقدان عزیزان، حوادث ناگوار و فرساینده اجتماعی، بلای زمینی و آسمانی و ده‌ها گرفتاری دیگر رو به رو می‌گردد و به قول هنری آدامس: «این جهان صورتی از غم و رنج و مرگ و یا طوفان و قحطی و بیرحمی و انحراف و بی‌ثباتی و نادانی و خوشبختی بدون عقل و خودخواهی بدون کسب و تلاش و بدبختی بی‌جهت و ترس‌های نامعلوم می‌باشد» (۱۴). هر کدام از آنها عامل مهمی برای اضطراب و دلهره و غم و اندوه به شمار می‌روند. در چنین جهان طوفانی، که کشتی زندگی بر اثر تصادم با کوه‌های مخفی دریای طوفان اجتماع ما به شدت می‌شکند، عاملی لازم است که به روح و روان ما سکینه و آرامش بخشد، تا در پرتو آرامش روحی، کشتی شکسته خود را به ساحل نجات رهبری کنیم. ۴. اندیشه فنا هر فردی به قطع و یقین می‌داند رشته عمر وی پس از اندی قطع خواهد گردید و از آن چه به قیمت عمر خود گرد آورده است دست خواهد شست. اندیشه مرگ، که به صورت هیولای مخوفی در برابر هر انسانی مجسم می‌گردد، برای کسانی که مرگ را آخرین سیر زندگی می‌دانند، بسیار جانکاه و مرارت بار است و زندگی را در قسمت اخیر عمر کاملاً تلخ می‌سازد و هر نوع نشاط زندگی را می‌ستاند و گاهی در این مرحله، فشار روانی به حدی می‌رسد که انسان را به مرگ زودرس، دچار می‌سازد زیرا بشر مرفه وقتی خود را با چنین اعتقادی (مرگ دروازه فناست و پس از مرگ خبری نیست) در آستانه فنا دید، یأس و نومیدی مطلق محیط روح او را سخت تیره و تار می‌کند و زندگی را به کام او تلخ می‌سازد. روی این عوامل و مشابه آنهاست که زندگی مادی

در محیط‌های دور از معنویت بارنج و فشار روحی توأم است و بشر مادی در فکر پناهگاهی است که به روح متزلزل او ثبات و آرامش بخشد و خود را از این اضطراب و دلهره برهاند. گروهی به مشروبات الکلی، برخی به مواد مخدر، مانند هروئین و کوکائین و ال - اس - دی، پناه برده و عده‌ای خود را به قمار مشغول می‌سازند، تا در سایه این عوامل تباه کننده عقل و احساس، مدتی در جهان بی‌خبری به سر برند و به طور موقت روح و روان خود را به دست فراموشی سپرده و از فشارهای محیط مادیگری بی‌خبر گردند. دسته دیگری برای کاستن فشار محیط و عوامل نامبرده، به جشن‌های آن‌چنانی، تئاترها، سینماها، صفحات و آهنگ‌های تند و خسته کننده پناه برده و تصور می‌کنند آن جلوه‌های ظاهری و در عین حال مخدر و مسکن، می‌تواند به روح لرزان و فکر مضطرب او ثبات و آرامش بخشد، زهی تصور باطل و زهی خیال محال! ولی پس از مدتی نوعی وازدگی از تمام این عوامل پیدا می‌کنند و فشار جانکاه دوری از معنویات به حدی می‌رسد که خودکشی می‌کنند و یا در یکی از بیمارستان‌ها بستری می‌گردند و یا این که عمر خود را با تلخی و ناشادمانی سپری می‌سازند. اکنون ببینیم دارویی که در این باره قرآن پیشنهاد می‌کند چیست. ایمان به خدا و عوامل اضطراب زندگی آرام و گوارا و بدون دلهره و تشویش، آرمان هر انسان خردمندی است که برای تحصیل آن شبانه روز می‌کوشد. تو گویی او با همه کوشش یک چنین زندگی، بزرگ‌ترین گمشده اوست، که به گونه‌ای خاص در طریق آن می‌کوشد. با داشتن همه نوع وسایل بهزیستی، آرامشی در خود نمی‌یابد و روز به روز خود را از این مقصد دورتر احساس می‌کند. اکنون باید دید نقص این زندگی صنعتی، که با بودن همه نوع وسایل آرامش، آرامش وجود ندارد، کجاست. به عقیده محققان و دانشمندان بشر دوست اشکال کار این جاست که زیر بنای زندگی بشر کنونی را در بسیاری از جامعه‌های صنعتی، امور مادی و لذت‌نفسانی و شاخص خوشبختی و بدبختی را ثروت و خوشی‌های مادی و جلوه فریبنده آن تشکیل می‌دهد. ناگفته پیداست دورنمای زندگی مادی بسیار زیبا و فریبنده است، اما هرگز سعادت آفرین و آرامش بخش نیست؛ زیرا انسان مادی دل به چیزی بسته است که در آستانه فنا و نابودی است و هرگز پایدار و جاودانی نیست؛ از این رو چنین فردی، خود را خوشبخت و سعادتمند نخواهد دید و زندگی را جز اتلاف عمر و سپری ساختن دقایق آن، چیزی دیگر تلقی نخواهد نمود و ناچار باید سعادت را در کوی و برزن دیگری جستجو نماید که ابدیت دارد و لرزان و فناپذیر نیست. به عبارت دیگر، انسان برای آرامش خود و رها ساختن خویش از دست عوامل اضطراب تکیه گاهی لازم دارد که، جاویدان و فناپذیر، عالم و دانا، قادر و توانا باشد و چنین تکیه گاهی، جز خدا و ایمان به او و علاقه به کمالات روحی و معنوی و اعتقاد عمیق به زندگی جاودانی در سرای دیگر، چیز دیگری نیست و جهان ماده با تمام زیبایی‌های زود گذر خود، از آن جهت که لرزان و بی‌قرار و رو به فنا و نابودی است، نمی‌تواند به زندگی پرتلاطم وی سکونت و آرامش ببخشد. چنین تکیه گاهی با تمام خصوصیات که دارد به سان لانه عنکبوتی است (۱۵) که در مسیر باد و آب و آتش قرار گیرد. لانه عنکبوت از نظر فن معماری و اصول مهندسی و رموز خانه سازی، در جهان آفرینش بسیار بی‌نظیر است. فواصل تارها آن چنان منظم و یک نواخت است که حیرت هر بیننده را برمی‌انگیزد ولی این شاهکار خلقت در برابر قطره آبی، نسیم کوتاهی، شعله آتشی، کوچک‌ترین مقاومتی ندارد. در گذشته عوامل اضطراب و نگرانی، به گونه‌ای کوتاه و فشرده بیان گردید حال ببینیم که چگونه ایمان به خدا تمام عوامل اضطراب و دلهره را ریشه کن می‌سازد و در تخفیف آلام و ناراحتی‌های روحی چه نقشی را برعهده دارد اکنون نقش‌های آن را برمی‌شمریم: ۱. مذهب در پرتو اعتقاد به خدا، که او را سرچشمه هستی و مبدأ خلقت می‌داند، معمای هستی را، که نخستین عامل اضطراب است، به طرز صحیحی حل نموده و به حیرت و سرگردانی فکری بشر، در موضوع معمای آفرینش خاتمه بخشیده است و از راه نظام حیرت‌انگیز که بر هر یک از ذرات جهان حکومت می‌کند نتیجه گرفته این جهان طراح و سازنده‌ای دارد و چنین نظم شگفت‌انگیزی نمی‌تواند اثر تصادف اتم‌های بی‌شمار و یا انفجار کره آتشینی باشد و از این راه، نخستین عامل اضطراب را برطرف ساخته است. ۲. مذهب با مقررات اخلاقی و تعالیم حیات‌بخش خود، غریزه حرص و آز و جاه‌طلبی و ثروت اندوزی انسان را، که دومین عامل اضطراب روحی است، به صورت صحیحی تعدیل می‌کند و او را

به عزت نفس و مناعت طبع و نیکو کاری و پرهیزکاری فرا می خواند و در این راه به سخنرانی های خشک و سمینارهای بی روح اکتفا نمی ورزد، بلکه از راه تعیین پادشاه های بزرگ و کیفی های سخت، از حرص و آز نامشروع و غیر قانونی و آزارانگیز او می کاهد و بدین وسیله از هر نوع تجمل پرستی و گرایش بی حد و حساب به دنیا که آرامش و ثبات را از انسان می ستاند جلوگیری می نماید و دگرگونی خاصی که شایسته مقام انسانی است در روان او به وجود می آورد و اثر نامطلوب عامل دوم اضطراب را خنثی می سازد. ۳. انسان در سایه اعتقاد به خدای حکیم علی الاطلاق، خدای رؤوف و مهربان، خدایی که به مصالح و مفاسد بندگان خود، از خود آنها آشناتر است، می تواند اثرات نامطلوب مصایب و شاداید و بلاها و روی دادهای بد را خنثی سازد؛ زیرا می داند آن چه بر او می گذرد تقدیر خدای حکیم و دانا و تواناست و همه کارهای او بر اساس مصلحت استوار است به ویژه که متوجه باشد هر نوع صبر و بردباری در برابر مصایب پادشاه های بزرگ دارد و به قول هنری آدامس: «اگر رنج های این جهان، بی پادشاه آن جهان بماند زندگی را چگونه می توانیم تحمل کنیم. شما حتی درسی را که ولتر داده است یاد نگرفته اید: اگر به فرض محال خدایی نباشد باید آن را بسازیم» (۱۶). یونگ، روانکاو معروف و معاصر در کتاب انسان معاصر در طلب روح می نویسد: در مورد بیماران روحی که از ۳۵ سال به بالا داشتند؛ حتی یک نفر هم یافت نمی شد که مشکل روانی او در آخرین مرحله تحلیل، به ایمان مذهبی مربوط نگردد. بهتر است بگوییم که هر فرد از آنان به علت فقدان آن چه دین زنده به اشخاص می دهد، بیمار شده اند و هیچ کس از آنها که نظر دینی و مذهبی خویش را باز نیافتند واقعاً درمان نشده اند (۱۷). البته اعتقاد به تقدیر خداوند بزرگ بدین معنا نیست که در برابر هر نوع فشار و سختی های اجتماعی، که مخلوق جامعه های فاسد است، دست روی دست بگذاریم و انواع بیدادگری ها را به عنوان صبر و شکیبایی در برابر تقدیر تحمل نماییم؛ زیرا هدف مذاهب از اعتقاد به تقدیر و قضا، درباره آن گونه مصایب و شادایدی است که از قدرت انسان بیرون بوده و از قلمرو اندیشه و خیال و فعالیت او خارج می باشد؛ مانند مرگ عزیزان و دیگر حوادث بد که قابل پیش بینی نیست. ولی آن دسته از بدبختی ها و بیچارگی ها، که معلول وضع غلط اجتماع انسانی است، هرگز مربوط به تقدیر الهی و قضای خداوندی نیست؛ بلکه ریشه آن را باید در دل اجتماع فلاکت بار خود جستجو نمود و تغییر این تقدیر و دگرگون ساختن این قضا به دست خود ماست و از این طریق، سومین مشکل بشر، حل شده و می تواند در برابر حوادث تلخ روزگار، سنگین و بردبار و ثابت و باوقار باشد. ۴. مذهب در سایه اعتقاد به معاد، رشته زندگی را به دوران پس از مرگ می کشاند و مرگ را، دروازه ابدیت قلمداد می کند و فرشته ای را که مأمور گرفتن جانهاست پاسدار آن دروازه می داند و از این طریق، به زندگی مادی بشر رونق و طراوت خاصی می بخشد و زندگی را در کام پیران و سالخوردگان و گروه های بازنشسته و محرومان، شیرین می نماید و بر اثر نویدهای جهان دیگر، غبار غم فنا و نیستی را از چهره آنان پاک می سازد. دیدگاه های دانشمندان آن چه گفته شد حقیقتی است که بسیاری از دانشمندان و روانکاوان به آن تصریح کرده اند. ویلیام جیمز، که لقب پدر روانشناسی به خود گرفته، می گوید: کسی که به حقایق بزرگ و معنوی متکی است از تغییرات و تطورات مختصر و فراز و نشیب های دایمی و جاری زندگی دستخوش نگرانی و تشویش نخواهد شد از این روست که شخص با ایمان مذهبی از هر اضطراب و تشویش مصون می ماند (۱۸). دلیل کارنگی می گوید: در آمریکا به طور متوسط هر ۳۵ دقیقه یک نفر انتحار می کند و هر دو دقیقه یک نفر دیوانه می شود. اگر مردم دنبال آن آرامش، که در مذهب و دعاهای مذهبی پنهان است می رفتند بیشتر این خودکشی ها و دیوانگی ها منتفی می شد. دکتر گیلورد هاووز در کتاب گذرنامه برای یک زندگانی نوین می نویسد: ما در زندگی به ایمان و اعتدال احتیاج داریم و من با ژوشوالوت لیمان، فیلسوف بزرگ عصر حاضر، هم عقیده هستم آن جا که می گوید: دین و مذهب در زندگی به انسان اطمینان و تکیه گاه روحی می بخشد. ویلیام جیمز می گوید: ایمان نیروی ما را فوق العاده بزرگ می کند و بالا می برد و حتی دردمان را درمان می بخشد و بیماری را از بدن زایل می سازد (۱۹). داوری و راهنمایی قرآن قرآن با صراحت هر چه کامل تر آرامش و ثبات خاطر را از آن کسانی می داند که ایمان دارند و در پرتو ایمان به خدا از هر نوع ظلم و تعدی مصون هستند آن جا که می فرماید: «الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ

يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ... (۲۰) فقط برای آن دسته امنیت و آرامش خاطر است که دارای ایمانند و آن را با ظلم و ستم نپوشانیده‌اند. در جای دیگر به کسانی که اولیا و دوستان خدا هستند نوید می‌دهد که ترس و غم در آنها راه ندارد: «أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ» (۲۱) آگاه باش برای دوستان خدا، ترس و اندوهی نیست. در آیه مورد بحث اطمینان و آرامش فکری را اثر مستقیم یاد خدای بزرگ می‌داند: «أَلَا يَذْكُرُ اللَّهُ تَطْمِئِنُّ الْقُلُوبُ» (۲۲) آگاه باش به یاد خدا قلوب و دل‌ها آرام می‌گردد. قرآن از این آرامش خاطر در بسیاری از آیات به لفظ «سکینه»، که مرادف با آرامش است تعبیر کرده است چنان که می‌فرماید: «هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيُذْذَبُوا بِإِيمَانٍ» (۲۳) اوست که آرامش را در قلوب افراد با ایمان فرود می‌آورد تا بر ایمان خود بیفزایند. آیا ایمان دو نشانه متضاد دارد؟ در آیه مورد بحث آرامش روحی از نتایج یاد خدا و ایمان شمرده شده است در عین حال در برخی از آیات، خوف و ترس را، که نقطه مقابل آرامش است، از آثار یاد خدا نیز قلمداد گردیده است؛ چنان که می‌فرماید: «إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ...» (۲۴) مردان با ایمان کسانی هستند که یاد خدا سبب می‌شود ترس و لرز بر قلوب آنان مسلط گردد. در سوره حج آیه ۳۵ نیز این مضمون وارد شده است ولی با توجه به آیه دیگری که هر دو صفت را یک جا از آثار ایمان به خدا می‌شمارد مشکل حل می‌شود اکنون آیه: «اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُتَشَابِهًا مَثَانِيَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ...» (۲۵) خداوند بهترین گفتار را به صورت کتاب که آیات آن شبیه یکدیگر است فرستاده است و پوست و اندام کسانی که از خدای خود می‌ترسند (از شنیدن آیات آن) به لرزه در آمده یک نوع آرامش بر قلوب و اندام آنها مستولی می‌گردد. همین‌طور که ملاحظه می‌فرمایید در این آیه هر دو صفت (ترس و آرامش) از نتایج مستقیم ایمان به خدا شمرده شده است؛ چون وقتی انسان به یاد خدای بزرگ می‌افتد کوتاهی‌ها و سرکشی‌های خویش را به یاد می‌آورد، حالت ترس و لرزه به او دست می‌دهد؛ ولی پس از توجه به صفات خدای بخشاینده و مهربان و تصمیم بر جبران کوتاهی‌ها، دل آرام می‌گیرد و ثبات و اطمینان بر او مستولی می‌شود. پی‌نوشتها:

۱. «قدر» در لغت عرب به معنای ایجاد ضیق و سخت‌گیری است، چنان‌که در آیه زیر در همین معنا به کار رفته است: «فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ» (یونس) تصور کرد که ما زندگی را بر او تنگ نخواهیم کرد» - انبیاء (۲۱) آیه ۸۷. ۲. «و من وجد ماءً و تراباً ثم افتقر فأبعده الله» - بحار الانوار، ج ۲۳، ص ۱۹. ۳. اثنا عشریه، ص ۱۰۷. ۴. طلاق (۶۵) آیه ۲ و ۳. ۵. نور الثقلین، ج ۵، ص ۳۵۵، ذیل تفسیر آیه ۲ سوره طلاق. ۶. روشنفکر، شماره ۷۱۹. ۷. سالنامه نسل جوان، سال ۱۳۵۰، ص ۲۰۵. ۸. مضمون این آیه در این سوره‌ها آمده است: بقره (۲) آیه ۲۴۵؛ اسراء (۱۷) آیه ۳۰؛ قصص (۲۸) آیه ۸۲؛ عنکبوت (۲۹) آیه ۶۲؛ روم (۳۰) آیه ۳۷؛ سبأ (۳۴) آیه ۳۶؛ زمر (۳۹) آیه ۵۲؛ شوری (۴۲) آیه ۱۲. به قرینه این آیات، باید آیه مورد بحث را نیز تفسیر نمود. ۹. المیزان، ج ۱۱، ص ۳۸۳. ۱۰. مجله دانشمند، سال چهارم، ش ۴. ۱۱. بلاهای اجتماعی قرن ما، ص ۶۳. ۱۲. چگونه تشویش و نگرانی را از خود دور کنیم، ص ۶۱. ۱۳. انسان موجود ناشناخته، ص ۱۵۰. ۱۴. لذات فلسفه، ص ۴۶۹. ۱۵. رک: عنکبوت (۲۹) آیه ۴۱. خداوند در این آیه تکیه گاه‌های غیرالهی را به سان لانه عنکبوت می‌داند. ۱۶. لذات فلسفه، ص ۴۷۰. ۱۷. جهان مادیات، ص ۴۱. ۱۸. چگونه تشویش و نگرانی را از خود دور سازیم، ص ۲۳۱. ۱۹. مبانی فلسفه، ص ۵۱۷. ۲۰. انعام (۶) آیه ۸۲. ۲۱. یونس (۱۰) آیه ۶۲. ۲۲. رعد (۱۳) آیه ۲۸. ۲۳. فتح (۴۸) آیه ۴. ۲۴. انفال (۸) آیه ۲. ۲۵. زمر (۳۹) آیه ۲۳.

دشمنان حق

دشمنان حق ۳۱. «وَلَوْ أَنَّ قُرْآنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ أَوْ قُطِعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كُتِبَ بِهِ الْمَوْتَى بَلْ لِلَّهِ الْأَمْرُ جَمِيعاً أَلَمْ يَأْتِئْسِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَهْدَى النَّاسَ جَمِيعاً وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا تَصِّبُهُمْ بِمَا صَدَّعُوا فَارِعَاةً أَوْ تَحُلُّ قَرِيباً مِنْ دَارِهِمْ حَتَّى يَأْتِيَ وَعْدُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ

لَمَّا يُخْلِفُ الْمِعَادَ؛ هر گاه قرآن کوه‌ها را به حرکت در می‌آورد و زمین را می‌شکافت و مردگان به وسیله آن سخن می‌گفتند (باز گروه لجوج، بهانه‌جویی می‌نمودند و ایمان نمی‌آوردند). همه کارها با خدا و به اراده اوست. آیا افراد با ایمان نمی‌دانند که هر گاه خدا بخواهد، همه مردم روی زمین ایمان می‌آورند؟ و همواره افراد کافر به کیفر اعمال خود رسیده، مصایب کوبنده و حادثه‌های هولناکی بر آنان وارد می‌شود و یا در نزدیکی خانه (و محیط زندگی آنان) رخ می‌دهد، تا روزی که وعده خدا فرا رسد. خداوند خلاف وعده نمی‌کند». صفحات تاریخ، شاهد صحنه‌هایی از مدعیان دروغگو و متبیین غیر صادق است، گروهی در طول تاریخ بشر، از سادگی و کشش فطری انسان به مبدأ و معاد، سوء استفاده و ناجوانمردانه خود را پیامبران الهی و سفرای غیبی معرفی کردند در صورتی که کالایی جز دروغ و سرمایه‌ای غیر از تزویر و هدفی جز ریاست و حکومت بر مردم نداشتند. برای شناسایی پیامبران واقعی از مدعیان قلابی، راه‌ها و نشانه‌هایی وجود دارد که با آن می‌توان صادق را از کاذب و «نبی» را از «متنبی» باز شناخت: یکی از آن راه‌ها این است که، مدعی نبوت دارای معجزه باشد؛ یعنی دست به کار خارق‌العاده‌ای بزند که نوع بشر حتی نوابغ جهان نتوانند با آن به مبارزه و مقابله پردازند. هر انسانی با فطرت پاک و دست نخورده خود در می‌یابد معجزه، گواه بر ارتباط آورنده آن با پروردگار است و خداوند این قدرت را در اختیار کسی می‌گذارد که در ادعای خود راستگو باشد؛ زیرا دادن این قدرت به کسانی که به دروغ ادعای رسالت می‌کنند، موجب گمراهی مردم می‌شود و مخالف با هدفی است که پیامبران آسمانی برای آن مبعوث شده‌اند و هرگز خدا چنین کاری را انجام نمی‌دهد و اسباب گمراهی بندگان خود را فراهم نمی‌سازد و البته مردم در برابر معجزه پیامبران سه دسته‌اند: ۱. گروهی با واقع‌بینی و حقیقت‌جویی خاصی، به قدرت‌نمایی پیامبران می‌نگرند و با دیدن گواه‌های استوار، به آورنده آن ایمان آورده و در پرتو عشق به حقیقت و آشنایی به واقعیت و اهمیت معجزه، در برابر آن سر تسلیم فرود آورده و به تصدیق و ایمان بر می‌خیزند. نخستین گروهی که به حضرت موسی ایمان آوردند و با دیدن قدرت‌نمایی خارق‌العاده موسی (ع) سر به سجده نهادند، همان ساحران دربار فرعون بودند. عامل مهمی که آنان را در برابر آن همه تهدیدهای فرعون به ایمان و تصدیق واداشت، علاوه بر روح حقیقت‌جویی آشنایی کامل و عمیق آنان به معجزه بود؛ زیرا خود آنان اهل فن بودند و به خوبی فهمیدند که حساب این کار خارق‌العاده از کارهای خارق‌العاده آنان جداست و سرچشمه‌ای جز قدرت مطلقه خداوند ندارد.

۲. گروهی هوس‌ران که همه چیز و همه مقدسات را بازیچه افکار کودکانه قرار داده و از مشاهده معجزات هدفی جز سرگرمی و اتلاف وقت ندارند. چنین گروهی برای هوس‌رانی در هر لحظه بدون مطالعه معجزه می‌خواهند چه بسا به اصطلاح «گز نکرده پاره می‌کنند». معجزاتی می‌خواهند که ذاتاً محال و ممتنع می‌باشد و یا به قیمت نابودی آنان تمام می‌شود؛ مثلاً گروهی از مشرکان از پیامبر درخواست نمودند که کارهای زیر را انجام دهد: الف) در سرزمین مکه چشمه‌ای در آورد؛ ب) باغی از نخل و تاک داشته باشد و در میان آن نهر آب جاری گردد؛ ج) سنگ‌های آسمان را بر سر آنها فرو ریزد؛ د) خدا و فرشتگان را نشان دهد؛ ه) خانه‌ای از طلا داشته باشد؛ ز) به آسمان برود و در برابر دیدگان آنها کتابی فرو آورد (۱). ناگفته پیداست برخی از درخواست‌های آنان محال و نامعقول و قسمتی موجب نابودی آنان بوده و برخی دیگر مانند داشتن باغ و آب، معجزه محسوب نمی‌شد و از آن‌جا که درخواست کنندگان، هدف صحیحی از درخواست خود نداشته هرگز بر پیامبر لازم نبود به درخواست آنان جامه عمل بپوشاند لذا در پاسخ آنان چنین گفت: «...سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا؟ (۲) منزه است خدای من. من بشری پیام رسان بیش نیستم» (۳).

۳. کسانی که سرشت آنان با عناد و لجاج و عداوت و دشمنی با حق و حقیقت، عجین گردیده هر نوع آیت و نشانه‌ای ببینند، نه تنها ایمان نمی‌آورند، بلکه بر عناد و مقاومت نابه‌جای خود در برابر حق می‌افزایند. قرآن درباره این افراد به مناسبت‌های گوناگونی سخن گفته است؛ مثلاً درباره گروه لجوج یهود چنین می‌فرماید: «وَلَيْسَ أَتَيْتَ الَّذِينَ أُوْتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ آيَةٍ مَا تَبْغُوا قِبَلَتَكَ...» (۴) اگر برای اهل کتاب (مقصود در این آیه یهود است) هر نوع معجزه‌ای بیاوری، هرگز از قبله تو پیروی نمی‌کنند». آیه مورد بحث، روح عناد و لجاجت آنان را به رساترین و بلیغ‌ترین جمله‌ها ترسیم نموده و می‌فرماید: هر گاه با قرآن، عظیم‌ترین و بزرگ‌ترین کارها

انجام گیرد؛ کاری که به تصدیق همه افراد بشر از حدود توانایی انسان عادی بیرون است؛ مثلاً کوه‌ها از جای خود کنده شوند، زمین شکافته شود، مردگان به سخن در آیند و... باز این گروه لجوج و عنود، ایمان نیاورده و بر مقاومت خود در برابر حق می‌افزایند و بیماری این گروه به حدی رسیده است که با هیچ دارویی نمی‌توان آن را معالجه نمود. هر گاه پیامبر، ماه را هم، در برابر دیدگان آنان بشکافد، تازه می‌گویند سحر و جادوی همیشگی اوست! (۵) قرآن چهره دشمنی آنان را با حق و حقیقت، در آیه دیگری که از جهاتی شبیه آیه مورد بحث ماست، ترسیم نموده و می‌فرماید: «وَلَوْ أَنَّا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتَى وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَّا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا...»؛ (۶) هر گاه فرشتگان را بر آنان نازل کنیم و مردگان با آنان سخن بگویند هرگز ایمان نمی‌آورند». ایمان اجباری بیهوده است گاهی تصور می‌شود چرا خداوند در روح و روان مردم جهان، که قلوب همگی در قبضه قدرت اوست، انقلابی پدید نمی‌آورد، تا همه مردم را از پلیدی شرک پاک سازد و در صف خدا پرستان قرار گیرند؛ ولی ناگفته پیداست اندیشه مزبور بسیار خام و نابه‌جاست؛ زیرا هدف از ایمان، تکامل همه جانبه است و ایمانی می‌تواند موجب تکامل گردد، که انسان آن را با آزادی به دست آورد و ایمان قهری و غیر اختیاری نمی‌تواند مایه تکامل انسان شود، چنان که ترک گناه در صورتی می‌تواند مایه افتخار و نشانه خویشتن داری انسان گردد، که انسان با داشتن همه نوع تمکن، آن را با آزادی ترک کند، ولی هر گاه نفس سرکشی از نداشتن وسیله، افسرده و خاموش گردد، افتخاری محسوب نمی‌شود، از این جهت قرآن به این حقیقت در آیه مورد بحث اشاره نموده و می‌فرماید: «بَلْ لِلَّهِ الْأَمْرُ جَمِيعًا أَفَلَمْ يَأْتِسَّ الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَهَدَى النَّاسَ جَمِيعًا؛ آیا افراد با ایمان نمی‌دانند که اگر خدا بخواهد همه مردم ایمان می‌آورند؟ (ولی هرگز چنین کاری انجام نمی‌دهد؛ زیرا نشانه کمال و عظمت روح انسان نیست)». بانگ بیدار باش یکی از فواید آفات و بلاها این است که انسان را به حکم فطرت، به خدای یگانه که سرچشمه قدرت و حیات است و زوال و نیستی به آن راه ندارد، متوجه می‌سازد و ناخود آگاه به او پناه برده، از او استمداد می‌جوید و برعکس گاهی ثروت و غوطه‌وری در زندگی مادی موجب غفلت و بی‌خبری گردیده و انسان را از توجه به خدا باز می‌دارد. یک حادثه نابه‌هنگام، به سان توقف غیر عادی ماشین و قطار است، که مسافران خفته و بی‌خبر را بیدار می‌کند. قرآن مجید در برخی از موارد، به این نکته اشاره نموده آن جا که می‌فرماید: «وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْأَسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَضُرَّعُونَ؛ (۷) هیچ پیامبری را به نقطه‌ای اعزام نکردیم مگر مردم آن جا را به فقر و شدت، دچار نمودیم تا زاری کنند (و بیدار گردند)». برای همین هدف بود که قوم فرعون را به خشکسالی و کمی میوه دچار نمود تا متذکر گردند؛ چنان که می‌فرماید: «وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقَصْنَا مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ» (۸). از این رو در پایان آیه مورد بحث، یاد آور می‌شود برای بیدار ساختن افکار خفته قریش و عموم مشرکان، آنها را به مصایب کوبنده دچار می‌نماییم تا روزی که وعده الهی، که همان پیروزی پیامبر بر شرک و کفر است، فرارسد و بساط شرک از میان آنها بر چیده شود و به این حقیقت در ذیل آیه چنین اشاره می‌کند: «وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا تُصَِّبُهُمْ بِمَاصِيَهُمْ قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا مِنْ دَارِهِمْ حَتَّى يَأْتِيَ وَعْدُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ». شأن نزول آیه در مورد مشرکان جزیره‌العرب است، ولی مناسب بحث‌های قرآن این است که مفاد آن جنبه جهانی داشته باشد، و گویا می‌خواهد چنین بفرماید: ملل کافر، در هر قرنی و هر زمانی گرفتار کیفر اعمال خود شده همواره با حوادث کوبنده‌ای از قبیل جنگ‌ها و مصایب دیگر، که در دیار و یا نزدیک آنان رخ می‌دهد، مواجه می‌شوند تا بیدار گردند. مردم غرب در مدت کوتاهی با دو جنگ کوبنده، که به قتل و کشتار و ویرانگری عجیبی انجامید، روبه‌رو و آن چنان در هم کوبیده شدند که قسمتی از آثار شوم جنگ، هنوز هم مرمت نشده و خصومت‌ها و اختلاف‌ها، حلّ و فصل نگشته است. بنابر این، مفاد آیه به زمان رسول خدا (ص) اختصاص نداشته؛ (۹) و هدف از ذیل آیه، بشارت به پیروزی مطلق حق بر باطل است و مقصود از وعده الهی، همان غلبه مؤمنان بر طبقه مخالف است، چنان که می‌فرماید: «وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَجَاؤُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَاْتَقَمْنَا مِنَ الَّذِينَ أَجْرُمُوا وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصِيرُ الْمُؤْمِنِينَ»؛ (۱۰) پیامبرانی را پیش از تو، با دلایل و معجزات به سوی اقوام آنها فرستادیم، و از افراد مجرم انتقام گرفتیم و بر ماست که گروه با ایمان

را کمک کنیم. قرآن عالی‌ترین جلوه‌گاه معارف عقلی ۳۲. «وَلَقَدْ اسْتَهْزَيْتُمْ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكُمْ فَأَمَلَيْتُمْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ» پیامبران پیش از تو نیز استهزا شدند، ما به کافران مهلت دادیم، سپس آنان را به کیفر اعمال خود رسانیدیم (بنگر) چگونه است عذاب (خدا)». ۳۳. «أَفَمَنْ هُوَ قَائِمٌ عَلَى كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُلُوبَهُمْ أَمْ تَتَّبِعُونَهُمَا بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَمْ بَيِّنَاتٍ مِنَ الْقَوْلِ بَلْ زُيِّنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مَكْرَهُمْ وَصَدُّوا عَنِ السَّبِيلِ وَ مَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ؛ آیا آن کسی که مراقب هر شخصی و از اعمال هر کسی مطلع و آگاه است (شایسته‌خدایی است یا کسی که چنین نیست)؟ برای خدا شریکانی قرار داده‌اند، بگو: از آنها (شریکان) نام ببرید، یا این که از شریکانی برای خدا در روی زمین، خبر می‌دهید که خدا از آنها آگاهی ندارد، یا این که به این سخن تظاهر می‌کنید (و اراده جدی ندارید) بلکه مکر و نیرنگ کافران برای آنان زیبا جلوه نموده است و از راه حق باز مانده‌اند. هر کس را خدا گمراه کند برای او راهنمایی نیست». به گواهی تمام تاریخ نویسان، فردی «امی» و درس نخوانده، قرآن را به جامعه بشری عرضه کرده است، ولی این فرد درس نخوانده در کتاب خود، یک رشته معارف و حقایقی را برای ما ارمغان آورده است که از آغاز اسلام تاکنون، به افکار و عقول فلاسفه جهان روشنی بخشیده و متفکران شرق و غرب را مجذوب خود ساخته است و تا روز رستاخیز این کتاب آسمانی، روشنی‌بخش عقول جهانیان و راهنمای متفکران بزرگ جهان خواهد بود، دوام و پیوستگی بهره برداری از قرآن خود یکی از دلایل اعجاز آن است. برای نمونه و درک این حقیقت، لازم است مضمون آیه ۳۳ را مورد دقت قرار دهیم. قرآن در این آیه، ضمن جمله‌های بسیار کوتاه به دو مسأله اساسی اشاره نموده است که یکی از آنها را در این بخش بررسی نموده و دیگری را در بخش آینده مورد بحث قرار خواهیم داد. قرآن قبلاً در آیه ۳۳ برای ابطال شرک و هر نوع دوگانه‌پرستی، برهان فلسفی استواری بیان داشت و به اصطلاح منطقی‌ها همه جوانب و احتمالات مسأله را به صورت «منفصله حقیقی» بررسی و بعداً به یکی از اساسی‌ترین مسائل روان‌شناسی اشاره کرده و علت زیبا جلوه کردن کارهای زشت مشرکان را به طرز جالبی، یاد آور شده است. تشریح این دو مسأله، که یکی به صورت برهانی فلسفی است و دیگری، از اصول مسلم روان‌شناسی به شمار می‌رود، نیاز به بحث گسترده‌ای دارد و در هر حال خود، گواه محکم و استواری بر اعجاز و آسمانی بودن این کتاب آسمانی است. احاطه و تسلط خداوند بر هر موجودی در قرآن برای باطل ساختن فکر دوگانه‌پرستی، که در آن روز به صورت بیماری واگیری سراسر جامعه‌ها را فرا گرفته بود، دلایل متعددی وارد شده است. در این آیه پس از شناسایی خدا، با جمله «أَفَمَنْ هُوَ قَائِمٌ عَلَى كُلِّ نَفْسٍ؛ آیا کسی که از اعمال همه افراد آگاه است» به اصل استدلالی که شرک را به سه صورت و سه احتمال تصویر می‌نماید اشاره نموده است؛ به عبارت دیگر پیش از ابطال دوگانه‌پرستی، نخست باید خدای خود را بشناسیم تا بعداً درباره شریک داشتن و نداشتن او سخن بگوییم: خدا از نظر قرآن وجودی است «بی‌نهایت در بی‌نهایت» و از هر جهت که فرض کنیم حدی ندارد؛ جایی نیست که نباشد و زمانی نیست که وجود نداشته باشد. بنابراین چنین وجود نامحدودی بر همه چیز مسلط و از همه چیز آگاه است و از دانه شنی که در یکی از بیابان‌های سوزان جابه‌جا شود و یا برگی که از درختان جنگل‌های تاریک و وحشت‌زا بریزد و یا پدیده‌ای که در دورافتاده‌ترین کرات آسمانی پدید آید و از افعال و کردار هر شخصی، مطلع و آگاه است و علمی محیط و نافذ دارد. قرآن این حقیقت را با جمله «أَفَمَنْ هُوَ قَائِمٌ عَلَى كُلِّ نَفْسٍ؛ آیا کسی که مراقب اعمال هر فردی است (برای خدایی شایسته است یا آنها که به سان او نیستند)» بیان کرده است. ممکن است که جمله «قَائِمٌ عَلَى كُلِّ نَفْسٍ» علاوه بر احاطه علمی، که از آن خدا بر موجودات است، اشاره به قیام و بستگی همه موجودات به ذات خداوند باشد؛ زیرا همه اشیا به وجود او قائم بوده و از هر نظر به او بستگی کامل دارند و اگر یک لحظه، ارتباط آنان با مقام ربوبی قطع گردد، همگی فانی و نابود می‌شوند و از راه تشبیه ناقص، باید گفت موجودات جهان، به سان چراغ‌های پرنوری هستند که در کوچه و خیابان، غوغایی از نور بر پا می‌کنند ولی این غوغا، از خود آنان نیست و همگی مربوط به دستگاه مولد برق و به آن قائم است؛ اگر یک لحظه ارتباط آنان با مرکز قطع گردد، نور آنها نابود شده و تاریکی همه جا را فرا می‌گیرد. آری، نیاز موجودات به خدا به مراتب بالاتر از ارتباط رشته‌های برق به

مرکز آن است. لازمه چنین قیام و بستگی به خدا، این است که تدبیر موجودات با خدا باشد. اوست که انسان را از نقص به کمال سوق می‌دهد و اعمال او را که صورتی از حرکت و سکون است، در صحیفه اعمال ضبط نموده و سرانجام به پاداش و کیفر تبدیل می‌سازد. ترسیمی که قرآن از خدا و درکی که اهل توحید از او دارند؛ همین است. اکنون با این فرض می‌توان برای او شریک و انبازی تصور نمود؟ به یقین نه. لابد خواهید گفت: چرا؟ پاسخ چرای شما را جمله‌های بعدی آیه، به روشنی بیان می‌کند. برهان فلسفی برای ابطال شرک قرآن مجید عالی‌ترین برهان فلسفی را در جمله‌ای کوتاه، یعنی جمله «قُلْ سَمُّوهُمْ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَمْ بَظَاهِرٍ مِّنَ الْقَوْلِ» به صورت یک دلیل سه ضلعی بیان نموده است: قرآن مجید به پیامبر دستور می‌دهد از مشرکان بپرسد که شرکای خدا چه کسانی هستند و به عبارت دیگر، آنان باید به یکی از این سه سؤال پاسخ دهند: ۱. «سَمُّوهُمْ؛ از آنها نام ببرید و آنها را توصیف کنید». آنان در مقام تعیین، ناچارند از «هبل» و «لات» و «عزی» و یا یکی از اجرام آسمانی، که همگی فاقد درک و شعور، قدرت و توانایی و حیات و زندگی هستند، نام ببرند. ناگفته پیداست چنین موجودات ناقص و عاجزی نمی‌توانند شریک خدایی باشند که واجد همه نوع کمال است. خداوند «حی» و «علیم» و «قادر» و «خالق» و «مدبر» کجا و یک مشت سنگ و چوب خشک و بی‌روح ناتوان کجا! ۲. «أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ»؛ یا این که برای خداوند از شرکایی در روی زمین خبر می‌دهید که او از آنها خبر ندارد». یعنی هرگاه شرکای خداوند، «لات» و «هبل» نیست، بلکه موجودات دیگری در روی زمین است، قطعاً خداوند به حکم این که بر همه چیز محیط و از همه جا آگاه است، باید از آنها اطلاع داشته باشد، در صورتی که او از چنین شرکایی خبر ندارد؛ به عبارت دیگر، هرگاه برای جهان آفرینش مدبر دیگری چون خداوند باشد، باید شریک از تدبیر و همکاری شریک خود آگاه گردد، در صورتی که چنین نیست و او به حکم «فَأَنبِئْ عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍ» بر همه موجودات، محیط و به تنهایی مدبر است و در تدبیر خود، به چیزی نیاز ندارد. قرآن مجید، این قسمت از برهان ابطال شرک را در جای دیگر نیز یاد آور شده می‌فرماید: «قُلْ أَتُنَبِّئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ...» (۱۱) (با شرک و دو گانه پرستی خود، خدا را از وجود شریکی خبر می‌دهید که او از وجود چنین شریکی برای خود در آسمان و زمین خبر ندارد). ۳. «أَمْ بَظَاهِرٍ مِّنَ الْقَوْلِ». (یا این که موضوع شریک داشتن خدا یک نوع تظاهر به شیوه نیاکان و پیروی از روش آنهاست و هرگز از صمیم دل، آن را باور ندارید). چنان که در جای دیگر نیز چنین فرموده است: «إِنَّ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَ آبَاؤُكُمْ...» (۱۲) این بت‌ها یک مشت نام‌های (بی‌مسمایی) هستند که شما و نیاکان شما این نام‌ها را روی آنها نهاده‌اید». خلاصه برهان این که، هرگاه شرکای خداوند همان‌ها هستند که نام می‌برید، آنها بر اثر نقص و نیاز بی‌پایان و نداشتن کوچک‌ترین کمال، شایستگی شریک‌شدن خدا را ندارند. و اگر برای خدا شرکایی در زمین جز آنهاست، خداوند از چنین شرکایی خبر ندارد. و اگر هیچ کدام نیست، ناچار شریک بودن آنها، یک نوع اسم‌گذاری بی‌واقعیتی است که از نیاکان به شما رسیده است. مؤلف تفسیر بزرگ کشاف درباره عظمت این قسمت از آیه چنین می‌گوید: عمق این استدلال و روش اعجاب‌انگیز آن، با صدای بلند و رسا می‌گوید که این آیه و امثال آنها، سخن بشر نیست و سخن خداست (۱۳). فریب وجدان ۳۳. «...بَلْ زَيْنَ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا مَكْرَهُمْ وَ ضِلُّوا عَنِ السَّبِيلِ وَ مَنْ يُضِلِّ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ؛ مکر و نیرنگ افراد کافر، برای آنان زیبا جلوه نموده و از راه (حق) باز مانده‌اند و هر کس را خدا گمراه کند راهنمایی ندارد». ۳۴. «لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَ لَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَقُّ وَ مَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ؛ برای آنان در زندگی این جهان عذاب است و عذاب سرای دیگر سخت‌تر است و کسی آنها را از عذاب خداوند نگاه نمی‌دارد». ۳۵. «مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ أُكُلُهَا دَائِمٌ وَ ظِلُّهَا تِلْكَ عُقْبَى الَّذِينَ اتَّقَوْا وَ عُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ؛ وصف بهشتی که به پرهیزکاران وعده داده شده است (این است که) از زیر (درختان آنها) جوی‌ها جاری است، میوه و سایه آن جاویدانی است این است سرانجام کسانی که پرهیزکاری نمودند و سرانجام کافران آتش دوزخ است». در درون و اعماق روان انسان، دادرس دانا و بیداری به نام «وجدان» وجود دارد که زشت و زیبای اعمال و کردار انسان را درک می‌کند و در محکمه ویژه خود، ستمگران و بیدادگران را محکوم نموده و آنان را مذمت

می‌نماید؛ چه بسا دیده می‌شود جنایتکاران پس از انجام دادن جنایت نوعی ناراحتی باطنی، در خود احساس می‌کنند. این ناراحتی و ندامت همان فشار و شلاق وجدان است که، بی‌اختیار از داخل بر جان آنان نواخته می‌شود. گاهی فشار روحی و درک زشتی، در پرتو وجدان، به جایی می‌رسد که افراد گناه کار به خودکشی دست می‌زنند و یا خود را به دادگاه‌ها معرفی می‌کنند تا از فشار و ضربات وجدان آسوده گردند و گاهی دیوانه می‌شوند. ولی تأثیر قدرت وجدان محدود است؛ گاهی تکرار جنایت، قیافه عمل را دگرگون می‌کند و دیده وجدان را از کار می‌اندازد و در برابر بزرگ‌ترین جنایات، خون‌سردی خود را حفظ می‌کند. جباران جهان، مانند حجاج و چنگیز و ناپلئون که، از دم شمشیر آنها خون می‌چکید، از قتل و اعدام صدها نفر باک و هراسی نداشتند؛ زیرا جنایت، بر اثر تکرار، زشتی خود را از دست می‌دهد و رنگ عملی عادی به خود می‌گیرد و احیاناً کارهای زشت، لباس زیبا می‌پوشند. گاهی اهداف مادی و علاقه به یک هدف پست، دیده وجدان را کور کرده و هر گونه عمل زشتی که کمک به هدف می‌نماید، از دیده وجدان نابینا، ضروری و مطابق قانون عدل و انصاف شمرده می‌شود. امروز دو ابرقدرت شرق و غرب دو راه متناقض می‌روند و در این راه جنگ‌ها را دامن می‌زنند؛ کشتارها و سیلاب‌های خون راه می‌اندازند و هر کدام عمل خود را با وجدان خود توجیه می‌کنند و از کشتن هزاران انسان بی‌پناه پروایی ندارند؛ زیرا علاقه به حفظ هدف‌های مادی، کشنده وجدان و کورکننده دیده بصیرت است. عوامل نابیناکننده وجدان منحصر به آن چه گفته شد نیست، بلکه عوامل دیگری می‌تواند وجدان انسان را فریب دهد. قرآن درباره فریب خوردن وجدان و زیبا جلوه نمودن بسیاری از اعمال زشت، علاوه بر آیه مورد بحث (آیه ۳۳) در آیات دیگری نیز بحث نموده آن جا که چنین می‌فرماید: «أَقَمْنِ زَيْنَ لَهْ سُوءَ عَمَلِهِ فَرَأَهُ حَسِينًا فَإِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ فَلَا تَدْهَبُ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسِرَاتٍ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ» (۱۴) آیا کسی که عمل زشت او برای او زیبا جلوه می‌نماید و آن را کردار زیبا می‌پندارد، (مانند مرد مؤمن حقیقت‌بین و نیکوکار) است؟ خداوند هر کسی را بخواهد گمراه و هر کسی را بخواهد هدایت می‌کند. (برای اعراض آنان از راه حق) حسرت مخور، خداوند از اعمال آنها آگاه است». خدا نکند روزی قاضی محکمه وجدان، از کار بیفتد که دیگر پلیدترین اعمال، رنگ ضرورت اجتماعی به خود می‌گیرد: وقتی از ترومن پرسیدند که، آیا وجدان شما از این که دو شهر بزرگ ژاپن را با بمب‌های اتمی بمباران کردید و نفوس بی‌شماری از بیماران و کودکان و پیران و... را به صورت توده خاکستر درآوردید ناراحت شد یا نه؟ وی در جواب گفت: نه! چرا؟ زیرا این کار ضرورتی اجتماعی بود که اگر این کار صورت نمی‌گرفت جنگ ادامه پیدا می‌کرد و بیش از این تلفات می‌داد و... دقت کنید چگونه وجدان خود را فریب و به وحشیانه‌ترین عمل، رنگ ضرورت اجتماعی می‌دهد. مشرکان، ایمان و اعتقاد به خدا و حکومت پیامبران را مخالف مرام و اهداف مادی می‌دانستند و علاقه آنان به هوس‌های سرکش و شهوت‌رانی‌های بی‌قید و شرط پرده‌ای در برابر بصیرت آنها به وجود آورده بود که پرستش بت و جلوگیری از انتشار آیین اسلام و ده‌ها عمل ناشایست در نظر آنها، عملی صددرصد انسانی و مطابق قانون عدل و انصاف و اصول اجتماعی جلوه کرده بود. آنان در حقیقت، در باطن می‌خواستند برای رسیدن به اهداف زودگذر دنیوی از زیر بار تکالیف شانه خالی کنند. لذا در آیه مورد بحث می‌فرماید: «بَلْ زَيْنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مَكْرُهُمْ وَصَدُّوا عَنِ السَّبِيلِ وَمَنْ يَضِلِّ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ». در بحث‌های پیش یاد آور شدیم که هدایت و یا گمراه ساختن خدا بی‌ملاک نیست و تا در انسان یک نوع آمادگی قبلی نباشد، از هدایت الهی بهره‌مند نمی‌شود و چنین آیاتی هرگز دلیل بر جبر و سلب اختیار از انسان نیست. هدایت و ضلالت الهی نتیجه اعمال و عکس‌العمل صفات درونی و اعمال ظاهر ماست و تا انسان فکر خود را در مسیر هدایت و کشف حق قرار ندهد، از وسایل هدایت (انبیا و کتاب‌های آسمانی) بهره‌ای نخواهد برد و اضلال خداوند چیزی جز این نیست. در آیه ۳۴ سه نوع کیفر برای افراد کافر تعیین شده است: ۱. گرفتاری در دنیا؛ ۲. عذاب اخروی؛ ۳. محرومیت از شفاعت در روز واپسین. منظور از عذاب دنیوی همان بلاهایی است که دامنگیر آنان می‌گردد و نتیجه مستقیم کفر و بی‌ایمانی آنهاست و عذاب اخروی همان کیفر الهی است و محرومیت از شفاعت، نتیجه نبودن حامی در روز رستاخیز است؛ زیرا شفاعت شرایطی دارد و ایمان و اسلام، از شرایط قطعی آن

است. آیه ۳۵ نتیجه بحث مفصلی را که از چندین آیه پیش، در مورد حق و باطل آغاز شده، متذکر می‌شود و سرانجام هر دو گروه را از نظر پاداش و کیفر، که یکی بهشت جاودان و دیگری جهنم سوزان است، تشریح می‌کند. پی‌نوشتها: -----

----- ۱. اسراء (۱۷) آیات ۹۳-۹۰. ۲. اسراء (۱۷) آیه ۹۳. ۳. در تفسیر آیه هفتم این سوره، در مورد این گروه به گستردگی سخن گفتیم. ۴. بقره (۲) آیه ۱۴۵. ۵. قمر (۵۴)، آیه ۲ و ۳. ۶. انعام (۶) آیه ۱۱۱. ۷. اعراف (۷) آیه ۹۴. ۸. اعراف (۷) آیه ۲۰. ۹. هر گاه مفاد آیه را وسیع بدانیم و به آن رنگ جهانی بدهیم در این صورت می‌توان گفت این آیه در مکه نازل شده است و هرگز لزومی ندارد که آن را مدنی بدانیم و از این راه، گفتار برخی از مفسران، که همه آیات این سوره، جز آخرین آیه آن را مکی می‌دانند، می‌توان تصحیح نمود. ۱۰. روم (۳۰) آیه ۴۷. ۱۱. یونس (۱۰) آیه ۱۸. ۱۲. نجم (۵۳) آیه ۲۳. ۱۳. کشاف، ج ۲، ص ۱۶۸. ۱۴. فاطر (۳۵) آیه ۸.

دو گروه منصف و لجوج از اهل کتاب

دو گروه منصف و لجوج از اهل کتاب ۳۶. «وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمِنَ الْأَخْرَابِ مَنْ يُنْكِرُ بَعْضَهُ قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا أُشْرِكَ بِهِ إِلَيْهِ أَدْعُوا وَإِلَيْهِ مآبٍ كَسَانِي كَمَا بِهِ آتَانِ كِتَابِ (آسمانی) داده‌ایم از قرآنی که بر تو نازل شده است، شادمان و خوشحال می‌شوند؛ ولی گروهی از آنان، قسمتی از آن (قرآن) را انکار می‌کنند (زیرا قرآن با عقاید ساختگی آنها موافق نیست). بگو: من مأمورم که خدا را پرستم و برای او شریک و انبازی قرار ندهم. به سوی او دعوت می‌کنم و بازگشت همه به سوی اوست». ۳۷. «وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعِيدًا مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا وَاقٍ؛ هم‌چنان که بر پیامبران گذشته کتاب نازل نمودیم برای تو نیز (قرآن) به زبان عربی فرو فرستادیم تا میان حق و باطل حکم کند. هر گاه پس از یقین و ایمان (به صحت و استواری قرآن) از هوس‌های آنان پیروی کنید، برای تو در برابر خدا نه دوستی خواهد بود و نه حامی و نگهبانی». در هر دوره و زمانی پاکدلانی بودند که از حق و حقیقت پیروی نمودند و از هر نوع تعصب‌های جاهلانه و غرض‌ورزی دور بودند. این پاکدلان آن‌چنان بر تمایلات نفسانی و غرایز درونی، که همگی از «حب ذات» و «خود خواهی» سرچشمه می‌گیرد، تسلط داشتند که پیروی از حقیقت را بر تمام آنها مقدم می‌داشتند اگرچه در این راه آماج بلاها و گرفتاری‌ها و هدف ملامت‌ها و سرزنش‌ها گردند. در آغاز طلوع اسلام اگرچه بیشتر نصارا و یهود با این آیین آسمانی، به نزاع و مخاصمه برخاستند و با تمام نیرو کوشیدند از گسترش نور حق جلوگیری کنند، ولی در میان آنان آزاد مردانی بودند که پرده جهل و تعصب را پاره کرده و پیروی از آیین الهی را بر تعصب‌های جاهلانه مقدم داشتند و از نزول قرآن و طلوع آیین جدید، که خصوصیات آورنده آن را در کتاب‌های خود خوانده بودند، شادمان و خوشحال بودند. قرآن مجید در نخستین آیه مورد بحث درباره این گروه آزاد فکر چنین می‌فرماید: «وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ؛ افرادی که دارای کتاب آسمانی هستند از شنیدن آیات قرآن و گسترش این آیین توحید سخت خوشحال می‌شوند» زیرا وعده‌ای را که از حضرت موسی و حضرت مسیح شنیده بودند اکنون محقق شده می‌یافتند. تاریخ اسلام نام و خصوصیات برخی از این افراد را ضبط کرده و در عین حال خاطر نشان ساخته است گرایش ملت یهود به آیین اسلام چندان چشمگیر نبود و جز چند نفر انگشت‌شماری، مانند عبدالله بن سلام و جمعی دیگر، همگی در جبهه مخالف بودند، در حالی که گرایش مسیحیان به آیین اسلام بیشتر و قابل ملاحظه‌تر بود؛ مثلاً از مسیحیان «نجران» هشتاد نفر و از حبشه ۳۲ و از یمن هشت و جاهای دیگر، تعدادی، با کمال میل و رغبت آیین توحید را پذیرفتند. قرآن مجید در موارد مختلفی از این افراد پا کدل، که هدفی جز پیروی از حق نداشتند، به خوبی یاد کرده و می‌فرماید: «وَمِنْ قَوْمِ مُوسَى أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ؛ (۱) از طایفه موسی (ع) گروهی هستند که به حق هدایت می‌کنند و به آن دادگری می‌کنند». و در جای دیگر می‌فرماید: «الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِهِ هُمْ بِهِ يُؤْمِنُونَ؛ (۲) کسانی که قبلاً به آنان کتاب داده شده است به قرآن ایمان می‌آورند».

البته مقصود گروه‌هایی است که خالصانه و آگاهانه به اسلام گرویدند و به آورنده آن ایمان آوردند. ولی به داوری تاریخ و گواهی خود قرآن، در هر دوره‌ای از دوره‌های زندگی اجتماعی بشر، گرایش به آیین حق کمتر بوده است و همواره طرفداران حقیقت در اقلیت به سر می‌بردند. در تاریخ پیامبران آسمانی و مبارزه‌های پی‌گیرانه آنان با گروه‌های مختلف، شنیدنی‌های زیادی وجود دارد که انسان را سخت تکان می‌دهد. در تاریخ زندگی حضرت نوح (ع) می‌خوانیم: مجموع افرادی که به وی پس از ۹۵۰ سال دعوت و تبلیغ، گرویده بودند از ۸۲ نفر تجاوز نمی‌کرد؛ یعنی تقریباً در هر دوازده سال یک نفر آیین او را می‌پذیرفت و او پس از این همه بحث و گفتگو موفق می‌شد در هر دوازده سال یک نفر را از چنگال شرک و دوگانه‌پرستی نجات بخشد (۳). منطق غلط و نارسا منطق آن دسته از اهل کتاب که با آیین جدید به مخالفت برمی‌خاستند این بود که چرا برخی از دستوره‌های اسلام با عقاید و احکامی که از تورات و انجیل تحریف یافته به آنان رسیده بود، مخالف است. یهودان شبه جزیره از تعدد «قبله» و از این که قبله مسلمانان با آنان فرق دارد و هم‌چنین مسیحیان از «توحید» و یگانگی خدا که درست نقطه مقابل «تثلیث» مسیحیت است، سخت ناراحت بودند و اصرار داشتند که پیامبر اسلام از راه و روش آنان پیروی کند در صورتی که نارواترین تمناهای بشر این است که آرزو کند پیامبر معصوم و تربیت‌یافته وحی، از کار کسانی پیروی کند که در برابر خطا و اشتباه، کوچک‌ترین مصونیت ندارند. پیامبر اکرم مأمور شد در برابر احزاب مخالف، که قسمتی از برنامه‌های پیامبر را انکار می‌کردند، (۴) تمنای باطل آنان را با جمله‌های زیر پاسخ بگوید: ۱. «إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا أُشْرِكَ بِهِ؛ (۵) از طرف خدا مأمورم که تنها او را بپرستم و برای او شریکی قرار ندهم (در این صورت تثلیث برخلاف چیزی است که من باید مردم را به آن دعوت کنم)». دعوت به توحید و یگانگی خدا، زیربنای دعوت اسلام، بلکه تمام ادیان آسمانی است و هر نوع شرک و دوگانگی و تثلیث از طرف افراد مغرض، به آیین خدا راه یافته است از این رو اسلام هنگامی که می‌خواهد پیروان تمام ادیان آسمانی را به وحدت و اتفاق دعوت کند دعوت به یگانه‌پرستی و مبارزه با شرک را اساس اتحاد و اتفاق معرفی می‌کند و معتقد است که از روز نخست خدا دارای یک آیین بوده است و همه پیامبران نیز برای تبلیغ همان اعزام شده‌اند و آن جز آیین توحید و مبارزه با شرک چیزی نیست آن جا که می‌فرماید: «قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ...» (۶) ای اهل کتاب، ما شما را به یک اصل مشترک دعوت می‌کنیم که غیر خدا را نپرستیم کسی را انباز او قرار ندهیم و بعضی از ما بعض دیگر را به خدایی نپذیرد». با این وضع چگونه ممکن است که پیامبری برای جلب عواطف مسیحیان از آیین توحید دست بردارد و به تثلیث بگراید. ۲. «إِلَيْهِ أَدْعُوا وَإِلَيْهِ مَرْآبٌ؛ به سوی او دعوت می‌کنم و بازگشت همگی به سوی اوست». این جمله کوتاه، همه زیر بنای اسلام را، که رسالت پیامبر هم روی آن استوار است، بیان می‌کند. جمله نخست بازگوکننده نخستین اصل اساس اسلام (توحید) و دومی، ناظر به معاد و روز رستاخیز است و رسالت پیامبر گرامی، که خود اصل سومی است، بر این دو اصل قرار دارد. قرآن داور میان حق و باطل خداوند برای محکوم ساختن تمنای هر نوع تغییر و تبدیل در شریعتی که حضرت محمد (ص) برای ابلاغ آن اعزام شده است کتاب آسمانی خود را آن چنان معرفی می‌کند که بعدها هیچ شخصی تمنای دگرگونی در آیین اسلام را در فکر خود نپروراند و می‌گوید این کتاب به سان کتاب‌های دیرینه، حاکم و داوری است میان حق و باطل و آن چه را آورده است جز حق چیز دیگری نیست. بنابر این شایسته است که از این پیروی کنید و در جای دیگر این حقیقت را نیز بازگو نموده و می‌فرماید: «وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيُحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِيمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ؛ (۷) کتاب‌هایی را همراه پیامبران فرستاد تا در میان مردم در مورد مسائل اختلافی داوری کنند». در جای دیگر درباره خصوص قرآن می‌فرماید: «إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لَتُحْكَمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ؛ (۸) ما قرآن را با استواری خاصی به تو نازل کردیم تا در میان مردم با آن چه خدا به تو آموخته است داوری کنی». این قرآن دارای دو صفت است: ۱. «حکماً»: حاکم و داور است. ۲. «عربياً»: به زبان عربی است که زبان خود پیامبر و قوم وی که یکی از گسترده‌ترین و زنده‌ترین زبان‌های جهان است. آیین اسلام اگرچه آیین جهانی است، ولی کتاب آسمانی آن باید به زبانی

از زبان‌های دنیا باشد چه بهتر که به زبان خود پیامبر و منطقه‌ای که پیامبر از آنجا برخاسته است باشد؛ زیرا هر پیامبری هر چند دعوت او وسیع و جهانی باشد نخست باید قوم خود را، که او را خوب می‌شناسند، رهبری کند؛ زیرا تا دعوت او در منطقه‌ای که پرورش یافته و در میان گروهی که بزرگ شده است نافذ و مؤثر نگردد؛ دیگران به آسانی به وی ایمان نمی‌آورند و با خود می‌گویند: اگر وی مردی پاک و وارسته بود و دعوت وی مفید و سودمند بود چرا قوم وی از او سر بتافتند. از این رو، باید هر پیامبری دعوت خود را از قوم خود آغاز نموده و کتاب او باید به زبان قوم او باشد و مردم مناطق دوردست به واسطه دیگران از آن بهره‌مند شوند. قرآن مجید می‌فرماید: «وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِ...»؛ (۹) هیچ پیامبری را نفرستادیم مگر به زبان قوم خودش. «بِهَانَهُ جَوِيٍّ مُشْرِكَانَ ۳۸. «وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً وَمَا كَانَ لِرُسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٍ؛ پیش از تو پیامبرانی فرستادیم که دارای همسر و فرزند بودند. برای هیچ پیامبری روا نبود معجزه‌ای بدون اذن خدا بیاورد. برای هر زمان حکمی است که نوشته و تعیین گردیده است». آیات قرآنی و متون کتاب‌های سایر ادیان آسمانی، همگی حاکی است که در میان ملل و اقوامی که پیامبران برای هدایت آنان مبعوث شده بودند، گروهی با افکار کوتاه و کودکانه خود، نهضت پر تحرک آموزگاران الهی را از پیشرفت بازمی‌داشتند. اگر طرف خطاب انسان، فردی فهمیده و دارای فکری عالی باشد، جذب و پیروزی بر او بسیار سهل و آسان خواهد بود و در مبارزه دو نیروی حق و باطل، منطقی حق، بر سفسطه باطل پیروز خواهد گشت، مخصوصاً اگر طرف گفتگو علاوه بر فهمیدگی، روحی سالم و دور از تعصب داشته باشد. رهبری یک فرد، با تمام مشکلاتی که دارد برای مردان بزرگ جهان مخصوصاً طبقه پیامبران که به نیروی صبر و شکیبایی مجهزند، چندان کار دشواری نیست. مشکل هدایت در جایی است که طرف مقابل با فکر کوتاه و نارسای خود بخواهد به جنگ پیامبران، که با عالی‌ترین سلاح علمی (یعنی منطقی وحی) مجهزند، برود در این صورت بهره مردان الهی در این درگیری چندان چشمگیر نخواهد بود؛ زیرا هدف پیامبران نبود کردن طرف مقابل نیست، بلکه هدایت و رهبری آنان به سوی سعادت و خوشبختی است و جذب این دسته به این هدف، بسیار کم رخ می‌دهد. دقت در آیه مورد بحث گواهی می‌دهد که گروهی از مشرکان موضوع رهبری پیامبر اسلام را از سه جهت مورد انتقاد قرار داده و اشکالاتی به شرح زیر داشتند: ۱. چرا این پیامبر دارای همسر و فرزند است؟ ۲. چرا معجزه‌های مورد نظر آنان را نمی‌آورد؟ ۳. در نهایت چرا شریعت و آیین وی با آیین پیامبران پیشین تفاوت دارد؟ و حتی گاهی حکمی را که خود او قبلاً تصدیق و امضا کرده بود بعداً نسخ می‌کند؟ این اشکالات کودکانه، که دهن به دهن در میان مردم شبه جزیره می‌گشت، چرخ عظیم و پر قدرت نهضت آسمانی را، که به وسیله پیامبر اسلام به گردش در آمده بود، از تحرک و پیشرفت باز می‌داشت و رسول گرامی را بر آن می‌داشت که بنشیند و به حل اشکالات آنان بپردازد. پاسخ انتقاد اول: آیه مورد بحث با خلاصه‌گویی ویژه قرآن، به هر سه اشکال آنها پاسخ می‌گوید و در پاسخ انتقاد نخست چنین می‌فرماید: داشتن همسر و فرزند با منصب رهبری از جانب خدا منافات ندارد و پیش از پیامبر اسلام انبیای گذشته نیز دارای همسر و فرزند بودند چنان که می‌فرماید: «وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً؛ پیش از تو پیامبرانی فرستادیم و برای آنان همسران و فرزندان قرار دادیم». گاهی مشرکان مقام رهبری الهی را بالاتر از آن می‌دانستند که بشری عهده‌دار آن باشد و می‌گفتند: «مَالِ هَذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ»؛ (۱۰) چرا این پیام‌آور، غذا می‌خورد و یا در بازار راه می‌رود (و سرانجام چرا سیمای بشری دارد؟). این اعتراض و امثال آن، نمونه درک و شیوه تفکر آنان است و دیگر فکر نمی‌کردند نخستین پایه هدایت، موضوع هم‌نوع بودن است و هر گاه بنا باشد فرشته‌ای ما را هدایت کند، ناچار باید جامه انسانیت بر تن کند، تا در پرتو الفت و انس، که لازمه هم‌نوعی است، ما را از زشتی‌ها و بدی‌ها باز دارد و به سوی سعادت و خوشبختی دعوت کند. قرآن مجید به این حقیقت در یکی از آیات تصریح کرده و می‌فرماید: «وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا»؛ (۱۱) هر گاه برای هدایت شما فرشته‌ای را تعیین کنیم باید او را به صورت انسانی قرار دهیم». در جای دیگر می‌فرماید: اگر فرشتگانی در روی زمین مستقر بودند و می‌خواستیم برای آنان پیامبری اعزام کنیم، به حکم لزوم سنخیت

باید برای ابلاغ فرمان وحی به سوی فرشتگان، فرشته‌ای را برگزینیم و به سوی آنان بفرستیم. چنان که می‌فرماید: «قُلْ لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِم مِّنَ السَّمَاءِ مَلَكًا رَسُولًا؛ (۱۲) بگو: هر گاه در روی زمین فرشتگانی مستقر گردند و راه بروند برای آنان از آسمان، پیامبری از فرشتگان اعزام می‌کردیم». پاسخ انتقاد دوم: قدرت تخریبی انتقاد دوم بیش از اشکال نخست است؛ زیرا هر فردی پس از تأمل کوتاهی درمی‌یابد هم‌رنگی و به اصطلاح هم‌نوعی، شرط اساسی هدایت است از این رو، پاسخ انتقاد دوم ساده نیست و تا فرد از نظر توحید و یگانگی خدا در ذات و تدبیر جهان به مرحله‌ای بالا و خاص نرسد، نمی‌تواند از عهده حل آن برآید. این انتقاد گواه آن است که مشرکان موقعیت پیامبران را از نظر قدرت و توانایی درست ارزیابی نکرده بودند؛ آنان برای پیامبران، قدرت مطلقى قائل بودند که هر نوع کاری بخواهند انجام دهند. آنان تصور می‌کردند موقعیت خدا در جهان آفرینش، به سان بازرگانی است که مؤسسه بازرگانی به وجود می‌آورد، ولی اداره آن را به عهده دیگران می‌گذارد؛ خدا نیز به سان آن بازرگان پس از آفریدن زمین و آسمان، تدبیر و اداره آن را به عهده پیامبران گذارده و آنها با اختیارات تامی که دارند هر کاری بخواهند می‌توانند انجام دهند و به درخواست هر نوع معجزه‌ای پاسخ مثبت می‌دهند. چنین انتظاری از پیامبران با جهان‌بینی مرد الهی، که نظام توحید را در ذات خدا و صفات و افعال او رعایت می‌کند و هیچ گاه برای خدا شریکی در مراحل سه گانه ذات، صفات و افعال قرار نمی‌دهد، سازگار نیست. توحید فرد موحد، به مقام ذات خدا منحصر نیست که بگوید خدا یکی است و شریک و هم‌تا ندارد، بلکه اصرار او بیشتر روی جهات دیگر است؛ زیرا به زحمت می‌توان در تاریخ بشر و مکتب‌های مختلفی که به یادگار مانده است اقوامی یافت که منکر توحید ذاتی بوده و در جهان به دو قائم بالذات، که هیچ ربطی به یکدیگر ندارند، قائل باشند، بلکه هر کجا شرک و «ثنویت» و دوگانگی بوده مربوط به موضوع خالقیت و یا تدبیر جهان آفرینش و لااقل تقرب و وسیله‌جویی بوده است و بس. از آن جا که اذهان عرب جاهلی به انواع شرک آلوده بود، انتقاد دوم بیش از اشکال نخست بر قلوب آنان اثر می‌گذاشت و بر اثر قدرت تخدیری که این ایراد داشت، قرآن مجید در همین سوره در سه مورد (۱۳) به رد انتقاد آنان پرداخته و قدرت پیامبران را در انجام هر کاری و آوردن هر معجزه‌ای به اذن خدا مشروط دانسته است و در همین آیه مورد بحث می‌فرماید: «...وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ...؛ هیچ پیامبر بدون اذن خدا، نمی‌تواند آیت و معجزه‌ای بیاورد». زیرا پیامبر، بشر است و بشر از هر نظر قدرت محدود و متناهی دارد و به علاوه همین قدرت محدود را نیز از مقام بالا می‌گیرد و آن چنان نیست که او تابع اراده‌های کودکان مردم باشد که هر معجزه‌ای - ولو برای تفریح و سرگرمی و پس از آوردن معجزات دیگری که حجت را برای افراد بی‌نظر تمام می‌کند - بخواهند موظف به انجام آن باشد، بلکه قدرت و توانایی او محدود و مشروط به اذن خداست و خدا در مواردی اجازه می‌دهد که معجزه وسیله هدایت باشد نه سرگرمی و یا این که حجت از طریق دیگر و با آوردن معجزات دیگر تمام نشده باشد. ولی هر گاه معجزه‌خواهی گروهی برای سرگرمی یا لجاجت و عناد باشد و یا این که حقانیت پیامبری از طرق و معجزات دیگری (مانند قرآن) ثابت شود دیگر دلیل ندارد بر پیامبر واجب باشد خواسته آنان را پاسخ گوید و یا خدا به او اجازه انجام چنین کاری بدهد. پاسخ از انتقاد سوم: انتقاد سوم آنها، روی تفاوت‌هایی بوده که شریعت اسلام با شرایع گذشته داشت. آنان تصور می‌کردند اگر حکمی از جانب خداوند در محدوده‌ای از زمان تصویب شد، دیگر صحیح نیست در محدوده دیگری خلاف آن تصویب شود و اگر برای ملل یهود و نصارا موضوعی تحریم شد نباید در آیین مقدس اسلام حلال شمرده شود، هم‌چنین اگر در آغاز اسلام قانونی به رسمیت شناخته شد هرگز صحیح نیست پس از مدتی خلاف آن تشریح گردد. ریشه این اشکال از یهود بود و مشرکان شبه جزیره آن را از یهود گرفته بودند. هر گاه ملاک برای تشخیص آیات مکی از مدنی مضامین آیه باشد نه روایات آحادی که اسناد صحیح و درستی ندارند باید گفت این آیه و آیه بعدی در مدینه نازل شده است و هرگز محیط مکه با این اعتراض و سخنان آشنا نبود؛ چون مضمون دو اعتراض پیشین به‌طور مسلم از جانب مشرکان بوده و هرگز اهل کتاب، زن و فرزند داشتن را با مقام رهبری منافی نمی‌دانستند و انتظار نداشتند که پیامبر تمام درخواست‌های کودکان آنان را بپذیرد. از این رو

باید گفت محل نزول این آیه، مکه است و مشرکان مکه اعتراض به نسخ را از دیگران یاد گرفته بودند و یا بدون تماس با آنان به فکر خود آنها رسیده بود. خلاصه انتقاد آنان این است که تشریح هر حکمی بر اساس مصلحت و ملاکی است و اکنون که حکم دیگری جای آن را می‌گیرد از سه صورت خالی نیست: ۱. حکم نخست از اول فاقد ملاک و مصلحت بوده است؛ ۲. این حکم تا لحظه نسخ واجد مصلحت بوده ولی از حالا به بعد آن مصلحت را ندارد؛ ۳. حکم نخست، هم اکنون نیز مصلحت دارد با وجود این حکم دیگری جای آن را می‌گیرد. بی‌پایگی دو صورت نخست بسیار واضح و روشن است؛ زیرا لازمه این که حکمی از روز اول و یا پس از مدتی فاقد مصلحت باشد این است که قانون‌گذار در تشخیص خود دچار خطا بوده و موضوعی که تصور کرده بود تا ابد مصلحت دارد یا از اول مصلحت نداشته و یا در اثنا فاقد آن گشته است. صورت سوم با اراده حکیمانه خداوند سازگار نیست و هرگز خدای حکیم چنین کاری را انجام نمی‌دهد. قرآن در پاسخ اعتراض آنان می‌گوید: «لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ» برای هر دوره‌ای و زمانی حکمی است که بر مردم آن زمان نوشته شده است» یعنی اگر روزی برای بنی‌اسرائیل، بیت‌المقدس را قبله و روزی دیگر برای مسلمانان، کعبه را قبله قرار دادیم روی این اساس است که هر زمان برای خود مقتضی و حکمی دارد که باید مطابق آن تشریح و تقنین انجام گیرد و یا اگر در آغاز اسلام حکمی را به رسمیت شناختیم و پس از مدتی خلاف آن را بیان داشتیم، روی این قاعده کلی است که، برای هر زمان حکمی است که باید اعلام و اظهار گردد. در جعل احکام نباید از موضوعی به نام «زمان» غفلت نمود. ممکن است حکمی در زمانی، در یک روز و یا یک سال، مصلحت باشد و در زمان دیگر مصلحت نباشد. از این رو هیچ مانع ندارد حکمی در زمان حضرت مسیح (ع) و یا پیش از آن، همراه مصلحت باشد؛ ولی پس از گذشت آن و پدید آمدن تحولات و انقلاب فردی و اجتماعی و دگرگون گشتن وضع بشر ادامه آن حکم صحیح و صلاح نباشد. از این نظر دانشمندان می‌گویند حقیقت نسخ جز اعلام پایان یافتن مدت و زمان حکم، چیز دیگری نیست؛ یعنی از آغاز کار، این حکم فقط برای همین مقدار از زمان تشریح شده بود و بس. پس از شنیدن این بیان فشرده باید در مفاد این جمله کوتاه «لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ» از دو نظر دقت بیشتری انجام دهید: ۱. دقت در این که مقصود از لفظ «کتاب» کتاب‌های آسمانی نیست؛ بلکه مقصود همان معنای اسم مفعولی آن (مکتوب) است و مفاد آیه این است که هر دوره‌ای برای خود تقاضا و حکمی دارد که بر مردم آن زمان نوشته شده است. ۲. هرگز نباید از این بیان چنین نتیجه بگیرید که باید قسمتی از احکام اسلام بر اثر مرور زمان تغییر یابد؛ زیرا در مباحث مربوط به خاتمیت، ابدی و جاودانی بودن آیین اسلام و این که قوانین آن‌طوری است که با همه اعصار آینده می‌سازد، ثابت شده و به‌طور مؤکد گفته شده است هر قانون و سنتی که متکی بر امور فطری باشد، هیچ‌گاه عوض نخواهد شد (۱۴). امکان تغییر سرنوشت ۳۹. «يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ وَ عِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ» خداوند محو و نابود می‌کند و یا ثابت و استوار نگاه می‌دارد آن چه را بخواهد و نزد اوست ریشه تمام مقدرات». (۱۵) از عالی‌ترین مفاهیم قرآن و معارف اسلامی، موضوع امکان تغییر و دگرگون ساختن تقدیر و سرنوشت است و این که انسان می‌تواند، قسمتی از سرنوشت خود را با رفتار و کردار خود دگرگون سازد و این همان مسأله «بداء» است که در کتاب‌های عقاید و مذاهب درباره آن به گسترده‌گی بحث شده است. منطق شیعه درباره «بداء» از نظر قرآن و عقل آن چنان روشن است که اگر این مسأله در محیط‌های دور از غرض و جنجال مطرح گردد، هیچ فرد خداپرستی نمی‌تواند آن را انکار کند؛ به عبارتی روشن‌تر، هر گاه در مسأله تقدیر از منطق یهود پیروی کنیم و بگوییم برای انسان یک تقدیر بیش نیست و آن چه از روز نخست مقدر شده است، حتماً باید انجام بگیرد و دگرگونی در آن ممکن نیست در این موقع مسأله «بداء» که حقیقت آن دگرگون ساختن سرنوشت با اعمال نیک و بد است، بی‌مورد خواهد بود. هم‌چنین اگر از نظر غرب‌زده‌گان پیروی کنیم و اصولاً تأثیر دعا و اعمال نیک و یا بد را در دگرگون ساختن تقدیر منکر شویم و تنها دیده خود را به علل طبیعی و مادی بدوزیم، در این صورت، مسأله «بداء» موضوعیتی پیدا نمی‌کند. ولی هر گاه هر دو منطق را واهی شناختیم ناچار باید برای بشر، دو نوع سرنوشت معتقد شویم: ۱. سرنوشتی قطعی و حتمی که به هیچ نحو قابل دگرگونی نیست. ۲. سرنوشتی که با اعمال ما دگرگون می‌شود و سرنوشت دیگری

جای آن را می‌گیرد. در این موقع مسأله «بداء»، که یکی از معارف مهم اسلام است و ریشه قرآنی دارد و از میان ملل اسلامی تنها یک گروه به حقیقت این مسأله پی برده‌اند، جلوه تازه‌ای خواهد نمود. قرآن مجید می‌فرماید: «يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ؛ خدا هر چه را بخواهد محو می‌کند و یا ثابت و استوار نگاه می‌دارد و پیش اوست ام‌الکتاب (لوح محفوظ)». این لوح محفوظ ریشه تمام مقدرات به حساب می‌آید. اکنون باید بدانیم آن رشته از تقدیرها را که خداوند نابود می‌کند و یا ثابت نگاه می‌دارد کدام است؟ آیا خداوند تقدیرهای قطعی و حتمی را دگرگون می‌سازد، این فرض که قابل قبول نیست؛ زیرا با فرض قطعی و حتمی بودن دگرگونی، معنا و مفهومی ندارد. طبعاً مقصود، آن رشته از سرنوشت‌هاست که روز نخست به عنوان سرنوشت غیر قطعی تعیین شده‌اند در این صورت دگرگون کردن آنها، بی‌دلیل و بی‌جهت نخواهد بود؛ هرگاه این دگرگونی مربوط به سرنوشت ما باشد، باید به وسیله خود ما، که همان اعمال نیک و بد ماست، دگرگون گردد و بس، و این، همان حقیقتی است که درباره آن دانشمندان به تفصیل سخن گفته‌اند. هدف از پافشاری درباره امکان دگرگون ساختن سرنوشت، ردّ منطقی یهود است که برای جهان و بشر، بیش از یک تقدیر قائل نبودند و به اصطلاح قرآن، خدا را دست بسته معرفی می‌کردند و قدرت او را محدود می‌ساختند. نتیجه انتشار چنین اعتقادی جز استیلای یأس و نومیدی بر بشر چیز دیگری نیست، در صورتی که اعتقاد به «بداء» و این که قسمتی از تقدیرات انسان دگرگون شدنی است، امید و نشاط می‌آفریند و سبب می‌شود آدمی به کار خیر بپردازد و به راه خیر گام بگذارد. همان‌طور که تشریح «توبه» و «شفاعت» موجب بازگشت گروه‌های گناه‌کار به راه خیر و سعادت است و انکار این دو موضوع تعداد گناه و گناه‌کاران را می‌افزاید؛ زیرا لازمه آن این است که کسی که در آغاز بلوغ دست به گناه زد دیگر راه بازگشت برای او نخواهد بود. هم‌چنین تشریح «بداء» و این که انسان می‌تواند تقدیری را با عملی دگرگون سازد و سرنوشت دیگری را جای‌گزین آن سازد، وسیله گسترش امید در بسیاری از طبقات است، که پاسی از عمر خود را در گناه و آلودگی یا ذلت و زبونی صرف کرده‌اند و به جهت اهمیت آن بود که تمام پیامبران آسمانی مأمور بودند به حقیقت «بداء» اعتراف کنند (۲۱۶).

دگرگونی سرنوشت در پرتو اعمال نیک تغییر سرنوشت با عقاید مذهبی ما آمیخته است و روایات هم‌گواهی می‌دهند هر گاه افراد رو به درگاه خدا بیاورند و از کارهای ناروا دست بکشند و به یکدیگر خوبی کرده و کارهای نیک انجام دهند، فعالیت را جانشین تنبلی و جهاد را جانشین سستی گردانند، خداوند به برکت این اعمال بدبختی و ناراحتی آنها را برطرف می‌سازد؛ مثلاً امام صادق (ع) درباره اسماعیل فرزند خود می‌فرماید: «چنین مقدر بوده که فرزندم اسماعیل به قتل برسد من دعا کردم و از خدا خواستم شرّ دشمنان را از او بگرداند، خداوند دعای مرا اجابت کرد و فرزندم به قتل نرسید». در این مورد، دعا توانسته است تقدیری را دگرگون ساخته و سرنوشت دیگری را جای‌گزین آن سازد. عامل تغییر و واژگون کردن سرنوشت منحصر به دعا نیست بلکه قرآن مجید با بیانی روشن یادآور می‌شود که، ایمان و تقوا و راستی و درستی و نیکوکاری، سرنوشت را دگرگون ساخته و به روی امتی که از نظر زندگی در مضیقه و تنگی به سر می‌برند درهای برکات را می‌گشاید آن‌جا که می‌فرماید: «وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَى آمَنُوا وَ اتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَ الْأَرْضِ...» (۱۷) هر گاه اهل شهرها و آبادی‌ها ایمان بیاورند و با تقوا و پرهیزگار باشند، برکات آسمان و زمین را به روی آنان می‌گشاییم». بنابر این هرگاه گروهی بر اثر کفر و نافرمانی، مستحق بازگرفتن رحمت الهی گردند، پس از بازگشت آنان به راه اطاعت و تقوا، سرنوشت خود را با دست خود دگرگون می‌سازند و این همان «بدائی» است که امامیه به پیروی از قرآن و اهل بیت پیامبر (ص) به آن اعتقاد دارند. قرآن مجید برای استغفار و توبه از گناه، قدرت شگرفی قائل است و می‌گوید: بشر در سایه استغفار و بازگشت از تبهکاری‌ها می‌تواند درهای بسته آسمان را باز کند تا باران رحمت، سرزمین‌های خشک او را سیراب سازد و به آرزوهای بزرگ خود: مال و ثروت و فرزند دست یابد و جایگاه خود را بهشت برین قرار دهد. قرآن این حقیقت را از زبان نوح که همه را از طریق وحی گرفته بود نقل می‌کند: «فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّاراً يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَاراً وَ يُمِدِّدُكُمْ بِأَمْوَالٍ وَ بَيْنِينَ وَ يَجْعَلُ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَ يَجْعَلُ لَكُمْ أَنْهَاراً» (۱۸) به آنها گفتم: از خداوند طلب آمرزش کنید که

وی بخشاینده گناهان است تا برای شما باران فراوان بفرستد و شما را به مال و فرزند کمک کند، جایگاه شما را بهشت قرار دهد، نهرهایی برای شما فراهم سازد». این قدرت توجه به خدا و بازگشت به سوی اوست که درهای رحمت را پس از بسته شدن به روی انسان باز می‌کند و سرنوشتی را به فرمان خدا، جای‌گزین سرنوشت دیگر می‌سازد. بی‌جهت نیست وقتی که مردی به محضر امام حسن (ع) شرف‌یاب می‌گردد و عرض می‌کند: «سر زمین ما امسال با خشک‌سالی عجیبی رو به روست» امام می‌فرماید: برو استغفار کن. چیزی نمی‌گذرد که شخص دیگری به حضور امام می‌رسد و از فقر و تنگدستی شکایت می‌کند امام به او نیز دستور می‌دهد برو استغفار کن. باز سومی وارد می‌شود و می‌گوید: از خدا بخواه که خداوند به من پسری عنایت فرماید. امام می‌فرماید: استغفار کن. شخصی که در آن جلسه از اول حضور داشت رو به امام می‌کند و می‌گوید: این سه نفر، سه نوع درخواست داشتند چطور شما برای انجام خواسته‌های همه، یک نوع راهنمایی فرمودید؟ امام فرمود: من این مطلب را از پیش خود نگفتم، بلکه همه را از گفتار خداوند که از پیامبر خود نوح نقل کرده است، استفاده نموده‌ام (۱۹). یک سؤال قدیمی اگر حقیقت «بداء» این است در صحت آن گفتگو نیست؛ ولی چرا به آن «بداء» گفته می‌شود و معنای آن آشکار شدن مطلبی است که از شخص مخفی بوده باشد، در صورتی که همه حقایق برای خدا از روز نخست آشکار است. پاسخ این سؤال روشن است؛ زیرا این که در زبان عربی می‌گوییم: «بدا لله؛ برای خدا، آشکار شد» معنای معروف این کلمه مقصود نیست؛ زیرا لازمه آن - همان‌طور که در سؤال گفته شد - این است که مطلبی بر خداوند مخفی بوده بعد برای او آشکار گشته است، در صورتی که او از روز ازل هم از تقدیر نخست و هم تقدیر دوم، آگاه بود و می‌دانست که این فرد سرنوشت نخست را با سرنوشت دیگری دگرگون می‌سازد. اتفاقاً پیشوایان بزرگ به این نوع اعتراض توجه داشته‌اند و در بیانات شیوای خود، به آگاهی خدا از هر دو نوع تقدیر تصریح فرموده‌اند چنان که امام صادق (ع) می‌فرماید: «ما بدا لله فی شیء إلا کان فی علمه قبل أن یبدو له؛ (۲۰) در هیچ موردی برای خدا، بدا رخ نداد مگر این که در ازل از آن آگاه بود». در این صورت باید گفت که مقصود، معنای دیگری است که از بررسی زیر به خوبی به دست می‌آید و آن عصاره‌ای است از سخنان علامه بزرگ شیعه مرحوم مفید: (۲۱) اصولاً کلمه «بداء» در لغت عرب به معنای آشکار شدن است. قرآن مجید درباره ظالمان و ستمگران می‌گوید: «وَبَدَأَ لَهُمْ سَيِّئَاتٍ مَا عَمِلُوا». یعنی در روز رستاخیز بدی‌های اعمال و رفتار آنان آشکار می‌گردد و نتیجه کردار سوء خود را می‌بینند. ولی در عبارات فصیح عربی گاهی گفته می‌شود که، «بدا من فلان کلام فصیح؛ از فلان شخص کلام فصیح آشکار شد» و گاهی به جای کلمه «من»، «لام» گذارده می‌شود و می‌گویند. «بدا لفلان کلام فصیح» و معنای آن عیناً همان معنای جمله اول است. بنابر این معنای «بدالله» در این موارد این نیست که برای خدا آشکار گشت؛ بلکه مقصود این است که از خدا برای ما آشکار و ظاهر شد؛ مثلاً بسیار می‌شود که مقدمات کاری در نظر ما از هر جهت مهیاست؛ ولی پیش آمده‌های غیر منتظره‌ای رخ می‌دهد و آن وضع به هم می‌خورد و آن کار انجام نمی‌شود در این جا گفته می‌شود: خدا نخواست چنین مطلبی انجام یابد. ممکن است در همین جا کلمه «بداء» به کار برده شود و گفته شود: «بدا لله إنه لا یرید هذا؛ از خداوند آشکار شد که نمی‌خواهد این کار انجام شود». بنابر این مقصود این نیست که برای خدا آشکار شد تامستلزم جهل به تقدیر دوم باشد، بلکه مقصود این است که از خدا برای ما آشکار گشت. بدیهی است این مطلب اشکالی ندارد و موضوعی است که در طول زندگی هر کس بارها واقع می‌شود که امور برخلاف آن چه انتظار می‌رفت، رخ می‌دهد این، همان «بداء» است. پی‌نوشتها: -----

۱. اعراف (۷) آیه ۱۵۹. ۲. قصص (۲۸) آیه ۵۲. ۳. بحار الأنوار، حالات حضرت نوح. ۴. چنان که می‌فرماید: «وَمِنَ الْأَخْرَابِ مَنْ يُنَكِّرُ بَعْضُهُ» - آیه ۳۶ مورد بحث. ۵. این جمله ناظر به انتقاد از تمنای باطل مسیحیان است که پیامبر را به تثلیث دعوت می‌کردند. ۶. آل عمران (۳) آیه ۶۴. ۷. بقره (۲) آیه ۲۱۲. ۸. نساء (۴) آیه ۱۰۵. ۹. ابراهیم (۱۴) آیه ۴. ۱۰. فرقان (۲۵) آیه ۷. ۱۱. انعام (۶) آیه ۹. ۱۲. اسراء (۱۷) آیه ۹۵. ۱۳. آیه ۷ و ۲۷ و آیه مورد بحث. ۱۴. در مورد شناسایی احکام ثابت و قابل تغییر ر.ک: آیه الله جعفر سبحانی، خاتمیت از دیدگاه عقل و قرآن ترجمه بخشی

از کتاب مفاهیم القرآن اثر دیگر نگارنده. ۱۵. ارتباط آیه مورد بحث با ما قبل آن بسیار روشن است؛ زیرا در ذیل آیه پیش چنین فرمود: «لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ؛ برای هر زمانی حکمی است که برای خصوص آن تعیین و نوشته شده است» مثلاً هر گاه در شرایع آسمانی تغییراتی رخ می‌دهد، روی اصلی کلی است که هر زمان برای خود تقاضای خاصی دارد. در این موقع ممکن است تصور شود که هر گاه حکمی برای زمانی روی جهتی نوشته شد و یا سرنوشتی روی علتی برای کسی مقرر گردید، دیگر آن حکم و سرنوشت قابل تغییر و دگرگونی نیست و حتماً باید اجرا شود. آیه مورد بحث برای بی‌پایه ساختن این اندیشه با صراحت می‌فرماید: خداوند در دگرگون کردن سرنوشتی و یا ثابت نگاه داشتن تقدیری از اختیار و آزادی کاملی برخوردار است و دست او درباره مقدرات جهان و از آن جمله مقدرات انسان باز است و هیچ عاملی نمی‌تواند اختیار را از او بگیرد و اوست که تقدیری را ثابت نگه می‌دارد و یا سرنوشتی را عوض کرده و سرنوشت دیگری را جای‌گزین آن می‌فرماید. ۱۶. اصول کافی، ج ۱، ص ۱۴۷ - ۱۴۸، ح ۳ و ۵. چنان که می‌فرماید: «ما بعث الله نبیاً إلّا بتحريم الخمر و أن یقر الله بالبداء». ۱۷. اعراف (۷) آیه ۹۶. ۱۸. نوح (۷۱) آیات ۱۰ - ۱۲. ۱۹. مجمع البیان (ج ۵، ص ۳۶۱) همه این مطالب را از حسن نقل می‌کند. ظاهراً مقصود حسن بن علی (ع) است نه حسن بصری. ۲۰. اصول کافی، ج ۱، ص ۱۴۸، ح ۹. ۲۱. ر.ک: صدوق، اوائل المقالات، ص ۵۳؛ شرح عقائد صدوق، ص ۲۴ - ۲۵.

وظیفه اصلی پیامبر

وظیفه اصلی پیامبر ۴۰. «وَإِنْ مَا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتُوفِّيَنَّكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَ عَلَيْنَا الْحِسَابُ؛ اگر برخی از چیزهایی را که به آنان وعده می‌دهیم، به تو نشان دهیم یا تو را (پیش از آن) بمیرانیم، (تفاوتی نمی‌کند) زیرا وظیفه تو تبلیغ و بیان است و محاسبه کار آنها با ماست». ۴۱. «أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا وَاللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقَّبَ لِحُكْمِهِ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ؛ آیا نمی‌بینید که پیوسته اقدام به کاستن جوانب زمین می‌کنیم. خدا حکم می‌کند. امر او را رد کننده‌ای نیست (فرمان او در جهان نافذ) و او سریع الحساب است». دعوت عمومی پیامبر (ص) با یک رشته وعده‌های الهی مبنی بر فراگیر شدن آیین او در جهان و نابودی دشمنان، آغاز شد. گروهی از شنیدن این اخبار، انگشت تعجب به دندان گرفته و به پیامبر اصرار می‌ورزیدند که در ارائه این وعده‌ها، که آیات الهی بودند، تعجیل و رزد، تا آنان این وعده‌ها را با دیدگان خود مشاهده کنند. وحی الهی نازل شد که به اصرار آنان درباره رؤیت این وعده‌ها اعتنایی نکند؛ زیرا قسمتی از این وعده‌ها در طول حیات پیامبر و قسمتی بعد از او تحقق می‌یابد و در هر حال تأثیری در وظیفه او ندارد و وظیفه پیامبر جز این نیست که رسالت خود را انجام دهد و محاسبه افراد را به خدا واگذارد. قرآن برای بیان این حقیقت (وظیفه خطیر پیغمبر، تبلیغ است و محاسبه افراد با خداست) در نخستین آیه مورد بحث چنین می‌فرماید: «وَإِنْ مَا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتُوفِّيَنَّكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَ عَلَيْنَا الْحِسَابُ؛ اگر برخی از چیزها را که به آنان وعده می‌دهیم به تو نشان دهیم، یا تو را پیش از آن بمیرانیم (تفاوتی نمی‌کند) وظیفه تو تبلیغ و بیان است و محاسبه افراد با ماست». به‌طور مسلم این وعده‌ها مربوط به انتشار اسلام و شکست دشمنان آن بوده است. اکنون نمونه‌هایی از این وعده‌ها را، که در سوره‌های مکی وارد شده‌اند، در این جا منعکس می‌کنیم و باید توجه نمود این که پیامبر در مدینه چه وعده‌هایی داده است، از هدف آیه بیرون می‌باشد؛ زیرا آیه مورد بحث ما مکی است و طبعاً ناظر به آن دسته از وعده‌های الهی است که در مکه وارد شده‌اند: ۱. قرآن مجید در همان آغاز دعوت عمومی با بیان رسایی، از حفظ و حراست پیامبر از شر دشمنان خبر داد و فرمود: «فَاصْبِرْ بِمَا تُوْمَرُ وَ أَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ؛ (۱) آیین خود را آشکارا ابلاغ کن و از گروه مشرک روی برگردان. ما تو را از شر دشمنان حفظ می‌کنیم». ۲. در همین سوره (رعد) پس از ذکر تشبیه بدیعی درباره حق و باطل، نوید قطعی داده است که کفر و شرک به سان کف آب محو و نابود می‌شود و آیین اسلام چون آبی که در زمین فرو می‌رود، در قلوب مردم جای می‌گیرد (۲). ۳. قرآن به صورت یک ندای عمومی پیروزی پیامبران را در صحنه مبارزه با دشمنان، امری قطعی اعلام نموده و می‌فرماید: «وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا

لِعِبَادِنَا الْمُزْسَلِينَ إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ؛ (۳) اراده ازلی ما درباره فرستادگان خود، بر این تعلق گرفته است که آنان در پیکارهای خود پیروز باشند». ۴. گاهی قرآن گام فراتر نهاده انگشت روی افراد معینی گذارده و از سرانجام بد آنان خبر می‌داد؛ مثلاً از بدبختی سر سخت‌ترین دشمن خود ابولهب و همسر او گزارش داد که با همان حالت کفر و شرک جان می‌سپارند (۴) و درباره ولید بن مغیره خبر داد که بر صورت او علامتی می‌گذاریم (۵) چیزی نگذشت که ابولهب و همسر وی با حالت کفر در گذشتند و ولید در نبرد بدر شرکت کرد و شمشیری بر بینی او وارد آمد و اثر آن روی بینی او باقی ماند. ۵. گاهی خود پیامبر، شخصاً درباره نابودی برخی از دشمنان خود سخن می‌گفت: ابی بن خلف از دشمنان سر سخت پیامبر بود، روزی در مکه به پیامبر گفت: ما تو را خواهیم کشت. پیامبر در پاسخ وی فرمود: بلکه من تو را خواهم کشت. چیزی نگذشت که در درگیری «احد» این مرد از پای درآمد، با این که زخم وی سطحی بود و دوستان وی او را دلداری می‌دادند؛ با وجود این از وحشت و ترس، جان سپرد و می‌گفت: «محمد به من گفته است من تو را خواهم کشت و او فردی نیست که دروغ بگوید» (۶). آیه مورد بحث حاکی است که پیامبر، مشرکان مکه را از برخی از وعده‌های الهی آگاه ساخته بود و آن وعده‌ها یا همین‌ها هستند که گفته شد یا قریب و مشابه اینها هستند. دشمنان دیرباور پیامبر، اصرار می‌ورزیدند هر چه زودتر این وعده‌های الهی را بآیدگان خود مشاهده کنند، در این موقع نخستین آیه مورد بحث، یادآور می‌شود که تحقق یافتن تدریجی این وعده، در هدفی که پیامبر برای آن اعزام گردیده است تأثیری نمی‌گذارد؛ وظیفه پیامبر، همان تبلیغ و بیان حقایق است و هرگز نباید در انتظار آثار گفتار خود بنشیند. این کار خداست که به محاسبه افراد رسیدگی کند و هر فردی را به پاداش و یا کیفر اعمال خود برساند آن جا که فرمود: «فَأَنبِئَا عَلَيْهِكَ الْبَلَاغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ؛ برتوست ابلاغ حقایق و بر ماست رسیدگی به حساب افراد». این جمله می‌گوید: وظیفه رهبر این نیست که در انتظار نتایج کار خود باشد و اگر در کار خود پیشروی ندید، فوراً دست از کار بکشد. او باید با تمام قوا وارد کار شود و وظیفه مقدس رهبری را به شایستگی انجام دهد و نتایج کار و محاسبه افراد را به خدا واگذارد. آیه دیگر مورد بحث برای رفع تعجب دشمنان درباره وعده‌های الهی (نابودی دشمنان اسلام) موضوع مرگ و میرهایی را که در اطراف جهان انجام می‌گیرد یادآور شده و می‌فرماید: آیا آنان نمی‌بینند که ما پیوسته اقدام به کاستن جوانب زمین می‌کنیم و در هر زمانی گروه‌هایی را به دیار مرگ می‌فرستیم! مقصود از کاستن، همان نابود کردن ساکنان آن منطقه است. بنابر این خود این کار، روشنگر آن است که خداوند می‌تواند به وعده‌های خود درباره دشمنان اسلام، جامه عمل بپوشاند؛ زیرا خداوند توانا و اراده او نافذ است که هیچ عاملی نمی‌تواند جلو اراده او را بگیرد چنان که می‌فرماید: «لَمَّا عَقَّبَ لِحُكْمِهِ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ». امام صادق (ع) در حدیثی، کاهش اطراف زمین را «مرگ عالم» تفسیر نموده است (۷). زیرا وجود عالم از نظر تأثیر، به اندازه تأثیر جمعیتی بزرگ و انبوه است به طوری که مرگ یک دانشمند معادل با مرگ یک جمعیت به‌شمار می‌رود. در حقیقت این تفسیر نوعی تطبیق کلی بر مصداق است که امام از آن پرده برداشته است. در برابر خدا، نقشه‌ها نقش بر آب است ۴۲. «وَقَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ وَسَيَعْلَمُ الْكُفَّارُ لِمَنْ عُقِبِيَ الدَّارِ؛ کسانی که پیش از آنان بودند مکر و حيله ورزیدند؛ در حالی که خداوند، هرگونه مکر و حيله را می‌داند و از کار هر کسی که انجام می‌دهد، آگاه است و کافران به زودی می‌فهمند که سرانجام خانه آخرت از آن کیست». برگ‌های زیادی از صفحات تاریخ بشر، گواهی می‌دهند که وی بر اثر جهل و نادانی، و یا خودسری و خودخواهی گاهی در برابر ندهای حیات بخش آسمانی، به مقاومت می‌پرداخت و می‌کوشید که با ستیزگی خاصی مشعل‌های هدایت را فرو نشانند. تاریخ مبارزه پیامبران، با گروه‌های گوناگون که بزرگ‌ترین مانع برای پیشرفت آیین آسمانی بودند، گواه زنده و سند گفتار ماست. گاهی بشر با دانش و بینش محدود و قدرت ناچیز خود، به فکر الوهیت و دعوی خدایی افتاده و خود را خدای جهان و انسان‌ها معرفی می‌کرد: «أَنَا رَبُّكُمْ الْأَعْلَى» (۸) و با سحر و مکر و نیرنگ، به فکر مبارزه با یکی از بزرگ‌ترین رسولان خدا، موسی بن عمران می‌افتاد، تا از این طریق حکومت خود را بر ملت‌های ضعیف و توده‌های ناتوان استوار سازد؛ ولی غافل بود که ناتوان‌تر از آن است که با قدرت محدود و نارسای خود، در این

مبارزه کاری از پیش ببرد و در برابر اراده نافذ خدا، که به پیروزی حتمی رسولان خود تعلق گرفته است، (۹) مانعی پدید آورد. انسان با تمام اندیشه‌های خام و حيله و فریب‌های خود، به سان پر کاهی است بر کف امواج کوبنده آب، که در هر لحظه‌ای فنا و نابودی وی امکان دارد. جادو و نیرنگ ساحران فرعون، که مظهر مکر و حلیه فرعون به شمار می‌رفت، نه تنها لطمه‌ای به موسی وارد نساخت؛ بلکه گردانندگان این صحنه، سرانجام به صف خداپرستان پیوستند و چوبه دار را بر بردگی و بشردوستی ترجیح دادند. دشمنان معاصر پیامبر اسلام که با او به مبارزه برخاسته بودند، خاطره تلخ سرگذشت ابرهه (مرد خودخواهی که به فکر محو آثار توحید و ویرانی کعبه در سرزمین مکه افتاد) را به یاد داشتند و با دیدگان خود ناظر بودند که چگونه سپاه پیل او، در برابر سنگریزه‌های ناچیزی از پای درآمد و اندیشه‌های باطل و نیرنگ‌های نظامی او به نابودی گرایید. سرانجام مبارزه ناتوان با قدرت نامحدود، جز شکست و نابودی چیز دیگری نیست. مکر و فریب در صورتی مؤثر می‌افتد که طرف از نقشه دشمن آگاه نباشد؛ ولی در برابر خدایی که پنهان و آشکار، برون و درون، برای او یک‌سان است و از تمام کارها و فعالیت‌های پنهان و آشکار آگاهی دارد و به موقع، پرده از روی کار برمی‌دارد و نقشه‌ها را نقش بر آب می‌سازد، تأثیری ندارد. از آن‌چه گفتیم مفاد آیه مورد بحث، به خوبی روشن گردید آن‌جا که می‌فرماید: «قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ...». هدف از جمله «يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ» اشاره به این نکته است که، مکر و حلیه درباره کسی مؤثر می‌افتد که از پنهان‌کاری‌های دشمن آگاه نباشد، در صورتی که خدا از اندیشه‌ها و کارهای ما کاملاً آگاه است. مقصود از جمله «فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا» برای خداست همه مکرها» این نیست که خداوند نیز برای کوبیدن طغیانگران و نابود کردن آنها از در مکر وارد می‌شود؛ زیرا فریب و نیرنگ کار افراد عاجز و ناتوان است و ساحت قدس او از آن پیراسته است، بلکه از آن‌جا که او از تمام نقشه‌های دشمنان دین، به‌خوبی آگاهی دارد و هر لحظه‌ای که بخواهد همه را محو و نابود می‌سازد، می‌فرماید: «برای خداست همه مکرها» یعنی اوست که می‌تواند تمام توطئه‌های بندگان گردنکش را از اثر بیندازد. گواهان رسالت پیامبر اسلام ۴۳. «وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ؛ کسانی که کافرند می‌گویند: تو فرستاده خدا نیستی. (در پاسخ آنان بگو): همین بس که خدا و آن کس که علم کتاب نزد اوست میان من و شما گواه است». در نخستین آیه این سوره (۱۰) خداوند با صراحت هر چه تمام‌تر، تصدیق کرد که قرآن کتابی است که از طرف پروردگار جهان به پیامبر نازل شده است چنان‌که فرمود: «وَالَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكَ مِنَ رَبِّكَ الْحَقُّ» و در پایان سوره می‌فرماید: همین بس که خدا و کسی که علم کتاب پیش اوست بر رسالت تو گواهی می‌دهد. مشکلی که در گواهی دادن خدا به نظر می‌رسد این است که چگونه می‌توان اطمینان پیدا کرد که خداوند بر حقانیت مدعی نبوت گواهی داده است. با بررسی دقیقی می‌توان پرده از روی این گونه شهادت‌ها - که در قرآن مکرراً وارد شده است - برداشت؛ زیرا اولاً دآوری جامعه بی‌غرض عرب، بر این بود که قرآن کلام خداست و از نظر فصاحت و بلاغت، حلاوت و شیرینی، جاذبه و کشش، جمال و زیبایی در درجه‌ای است که هرگز نمی‌توان با آن مبارزه نمود. با توجه به این موضوع که آنان می‌دانستند قرآن کلام خداست و همگی از زبان قرآن می‌شنیدند که خداوند باصراحت، رسالت او را تصدیق می‌کند، مسأله گواهی دادن خداوند بر صدق گفتار او روشن می‌گردد. ثانیاً، دلیل نبوت پیامبر به قرآن منحصر نبود؛ بلکه خداوند رسالت او را با انواع دلایل و معجزات همراه ساخته بود و هرگز خداوند حکیم این معجزات را در اختیار فرد ناصالح نمی‌گذارد. این که او را با این اسناد مجهز نموده است، خود نوعی شهادت عملی بر رسالت اوست. در این دو وجه و یا دو تفسیر شهادت، مقصود از «گواهی دادن خدا» همان تصدیق نبوت و رسالت اوست که گاهی به‌طور لفظی و زبانی است و گاهی به صورت عملی. شاهد دیگر برای رسالت در ذیل آیه، شاهد دیگری را نیز یاد آور شده و می‌فرماید: «وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ» یعنی علاوه بر خدا، شخصی که علم کتاب نزد اوست به رسالت من نیز گواهی می‌دهد. اکنون باید دید مقصود از این شخص که گواهی می‌دهد و علم کتابی که در نزد اوست، چیست؟! اعجاز و انجام کارهای خارج از قدرت بشر، از طرق شناسایی پیامبران واقعی و تشخیص آنها از مدعیان دروغین نبوت

است، البته راه منحصر به فرد نیست؛ زیرا تصریح پیامبر قبلی، که نبوت خود او با دلایل قطعی ثابت شده است، به نبوت و پیامبری فردی که پس از وی به رسالت می‌رسد، یکی دیگر از طرق شناسایی پیامبران واقعی از مدعیان قلابی است. هر گاه خصوصیات و مشخصات دقیق پیامبری در کتاب‌های انبیای پیشین، به‌طور روشن بیان شود و آورندگان آن کتاب‌ها با صراحت، علایم و نشانه‌های پیامبر بعدی را که پس از آنان خواهد آمد، برای مردم بازگو کنند و پس از مدتی، شخصی با داشتن تمام آن علایم و مشخصات، ادعای نبوت و رهبری نماید، طبعاً افراد بی‌غرض مطمئن می‌شوند که این فرد، همان موعود آسمانی است که در کتاب‌های پیامبران پیشین، گزارش‌هایی از او وارد شده است. قرآن مجید در آیات فراوانی، نبوت پیامبر گرامی اسلام را از این راه ثابت می‌کند و می‌گوید نام و نشان و خصوصیات پیامبر اسلام در کتاب‌های تورات و انجیل وارد شده است شما می‌توانید با مراجعه به آن کتاب‌ها حقیقت مطالب را به دست آورید؛ مثلاً آن جا که می‌فرماید: «الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ؛ (۱۱) آنان که از پیامبر درس نخوانده‌ای، که نام و خصوصیات او را در تورات و انجیل می‌یابند پیروی می‌کنند». به عبارت دیگر، گواه دومی که آیه مورد بحث یاد آور می‌شود گواهی دادن کسانی است که بر محتویات و مضامین کتاب‌های آسمانی آگاهی و احاطه کامل و گسترده‌ای دارند. این افراد در موقع بررسی کتاب‌های آسمانی، به نشانه‌های بعدی آگاه می‌گردند و اگر همه این مشخصات را در وجود پیامبر گرامی اسلام جمع دیدند، بر نبوت و راستگویی پیامبر گواهی می‌دهند و به حمایت از او برمی‌خیزند. از این رو، در این سوره یاد آور می‌شود برخی از اهل کتاب، که از پیروان حقیقت و دور از بیماری تعصب هستند، از نزول قرآن بر پیامبر خوشحال و شادمان می‌شوند چنان که می‌فرماید: «الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ؛ (۱۲) کسانی که کتاب به آنها داده‌ایم، از قرآنی که بر تو نازل شده است، شادمان می‌گردند زیرا محتویات آن را با آنچه در تورات و انجیل خوانده‌اند، مطابق و برابر می‌یابند. بنابر این، مقصود از «کتاب» در جمله «وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ» همان کتاب‌های آسمانی است و مقصود از شخصی که «علم کتاب» پیش اوست، کسی است که از مضامین آنها آگاهی کامل دارد، خواه نصرانی باشد یا یهودی و یا مسلمان. در این صورت تعجب نخواهید کرد که روایات شیعه (۱۳) اتفاق بر این دارند که مقصود از کسی که «علم کتاب» نزد اوست امیرمؤمنان علی بن ابی طالب (ع) است و امام باقر گفتار خود را، که مقصود از آن علی (ع) است، چنین مدلل می‌فرماید: «إِنَّهُ عَالِمُ هَذِهِ الْأُمَّةِ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ (ص)؛ (۱۴) او یگانه عالم و دانشمند بزرگ امت پس از پیامبر است». مقصود امام، بیان فرد کامل از این معنای وسیع و کلی است نه بیان فرد منحصر؛ زیرا نه تنها علی (ع) در این معنای کلی داخل است؛ بلکه همه پیشوایان معصوم شیعه، که آگاهی کاملی از کتاب‌های آسمانی دارند، در این حقیقت شریکند. در ضمن حدیثی تصریح فرموده و می‌گوید: «إِيَّانَا عَنِي وَعَلَى أَفْضَلِنَا وَأَوْلَانَا وَخَيْرِنَا بَعْدَ النَّبِيِّ؛ (۱۵) مقصود از جمله «کسی که علم کتاب پیش اوست» همه ما هستیم و امیرمؤمنان نخستین پیشوا و برترین ما و بهترین فرد پس از پیامبر گرامی است». در این صورت می‌توان برای جمله یاد شده معنای وسیع‌تری قائل شد که نه تنها دانشمندان طراز اول اسلام، یعنی پیشوایان بزرگ دین شامل شود بلکه دانشمندان و علمای اهل کتاب را نیز دربرگیرد به‌خصوص آن گروه که بعدها روی همین اطلاعات کافی از کتاب‌های آسمانی به آیین اسلام گرویدند؛ مانند عبدالله بن سلام و تمیم الداری و جارود. در این جا ممکن است گفته شود، چگونه می‌توان برای آیه، معنای وسیعی یاد نمود که علما و دانشمندان اهل کتاب را نیز شامل گردد در صورتی که آیه در مکه نازل گردیده و در محیط نزول آیه، اهل کتابی وجود نداشت که مشرکان و کافران به آنها رجوع کنند؟ پاسخ این سؤال روشن است؛ زیرا هر گاه ما مفاد آیه را به دانشمندان اهل کتاب منحصر می‌کردیم جای این سؤال بود که در محیط نزول آیه چنین افرادی وجود نداشت و مرکز آنان در مدینه بود؛ ولی اگر گفته شود که مقصود معنای وسیعی است که برخی از افراد آن، هنگام نزول آیه در مکه وجود داشتند و برخی دیگر در مدینه، که با گذشت زمان می‌توانستند به حقانیت رسالت پیامبر گواهی دهند، در این صورت مکی بودن آیه، اشکالی به‌وجود نمی‌آورد. گذشته از این، سران شرک و کفر در مکه پیش از مهاجرت پیامبر اکرم با دانشمندان اهل کتاب، که در مدینه می‌زیستند، تماس‌هایی داشتند و

همواره از آنها می‌خواستند به متون کتاب‌های خود، مراجعه کنند و در باره صحت و عدم صحت نبوت پیامبر اسلام داوری نمایند. ابن هشام می‌نویسد: در سال ششم بعثت پیامبر اکرم (ص) جمعیتی از طرف قریش، که در میان آنها حارث بن نصر و عقبه بن ابی معیط وجود داشت، رهسپار مدینه شدند، تا رسالت پیامبر اسلام را با دانشمندان یهود در میان بگذارند. آنان به نمایندگان قریش گفتند که، از محمد سه موضوع زیر را سؤال کنید: ۱. حقیقت روح چیست؟ ۲. سرگذشت جوانانی که در روزگارهای پیشین از انظار مردم غایب شدند به کجا منجر گردید (اصحاب کهف)؛ ۳. زندگی مردی که در شرق و غرب جهان گردش کرد (ذوالقرنین) چیست؟ سپس افزودند: هر گاه وی به این سؤال‌ها پاسخ داد قطعاً پیامبر و برگزیده خداست. در غیر این صورت، باید با او مبارزه کرد. ابن هشام می‌گوید: نمایندگان قریش پس از ترتیب مجلسی، هر سه سؤال را در اختیار پیامبر گذاردند و وحی الهی پاسخ آنها را در سوره‌های اسراء، آیه ۸۵ و کهف، طی آیه‌های ۹ - ۲۸ و آیه‌های ۸۳ - ۹۸ داد. (۱۶) این بخش تاریخی حاکی است که آن‌چنان نبود قریش با اهل کتاب هیچ گونه رابطه‌ای نداشته باشند. گواه این حقیقت سی و ششمین آیه همین سوره است (۱۷) که آشکارا گواهی می‌دهد برخی از اهل کتاب از نزول قرآن بر پیامبر خوشحال و شادمان می‌گردند، بلکه گاه‌گاهی برای کشف حقیقت با آن حضرت تماس داشتند. بنابر این، هیچ مانعی نخواهد داشت که آیه، متضمن معنای وسیعی باشد که همه افراد آگاه از مضامین کتاب‌های آسمانی را در بر گیرد، اگر چه فرد کامل و برتر آنها امیرمؤمنان و پس از وی پیشوایان دیگر، وارثان علم پیامبر هستند. در تفسیر آیه نظرهای دیگری نیز هست که بیان آنها در این جا نمی‌گنجد. قم، حوزه علمیه، آیه الله جعفر سبحانی

۸ رجب ۱۳۹۴ / ۵ شهریور ۱۳۵۳ پی‌نوشتها:

۱. حجر (۱۵) آیه ۹۴ و ۹۵. ۲. «فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ» - رعد (۱۳) آیه ۱۷. ۳. صفات (۳۷) آیه ۱۷۱ و ۱۷۲. ۴. ر.ک: تبت (۱۱۱) آیات ۱ - ۵. ۵. ر.ک: القلم (۶۸) آیه ۱۶. ۶. سیره ابن هشام، ج ۲، ص ۸۴؛ واقدی، مغازی، ج ۱، ص ۲۴۴. ۷. مجمع البیان، ج ۳، ص ۲۰۰. ۸. نازعات (۷۹) آیه ۲۴. ۹. «أَنَا لَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا؛ ما فرستادگان و افراد با ایمان را در این جهان یاری می‌کنیم» - غافر (۴۰) آیه ۵۱. ۱۰. «تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَالَّذِي أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ...» - رعد (۱۳) آیه ۱. ۱۱. اعراف (۷) آیه ۱۵۷. ۱۲. رعد (۱۳) آیه ۳۶. ۱۳. مرحوم علامه مجلسی، بسیاری از این روایت را در بحارالانوار (ج ۳۵، باب ۲۴، ص ۴۲۹ - ۴۳۶) گرد آورده است و هم‌چنین مرحوم سید هاشم بحرینی در تفسیر برهان (ج ۲، ص ۳۰۲ - ۳۰۴) و عیاشی در تفسیر خود (ج ۲، ص ۲۲۰ - ۲۲۱) قسمتی از این روایات را نقل کرده‌اند. ۱۴. بصائر الدرجات، ص ۵۸؛ بحارالانوار، ج ۳۵، ص ۴۳۲. ۱۵. تفسیر عیاشی، ج ۲، ص ۲۲۰؛ بحارالانوار، ج ۳۵، ص ۴۳۳. ۱۶. سیره ابن هشام، ج ۱، ص ۳۰۰ - ۳۱۰. ۱۷. «الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ» - رعد (۱۳) آیه ۳۶.

درباره مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

بسم الله الرحمن الرحيم

جَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (سوره توبه آیه ۴۱)

با اموال و جانهای خود، در راه خدا جهاد نمایید؛ این برای شما بهتر است اگر بدانید حضرت رضا (علیه السلام): خدا رحم نماید بنده‌ای که امر ما را زنده (و برپا) دارد ... علوم و دانشهای ما را یاد گیرد و به مردم یاد دهد، زیرا مردم اگر سخنان نیکوی ما را (بی) آنکه چیزی از آن کاسته و یا بر آن بیافزایند) بدانند هر آینه از ما پیروی (و طبق آن عمل) می‌کنند

بنادر البحار-ترجمه و شرح خلاصه دو جلد بحارالانوار ص ۱۵۹

بنیانگذار مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان شهید آیت الله شمس آبادی (ره) یکی از علمای برجسته شهر اصفهان بودند که در دلدادگی به اهل بیت (علیهم السلام) بخصوص حضرت علی بن موسی الرضا (علیه السلام) و امام عصر (عجل الله تعالی فرجه

الشریف) شهره بوده و لذا با نظر و درایت خود در سال ۱۳۴۰ هجری شمسی بنیانگذار مرکز و راهی شد که هیچ وقت چراغ آن خاموش نشد و هر روز قوی تر و بهتر راهش را ادامه می دهند.

مرکز تحقیقات قائمیه اصفهان از سال ۱۳۸۵ هجری شمسی تحت اشراف حضرت آیت الله حاج سید حسن امامی (قدس سره الشریف) و با فعالیت خالصانه و شبانه روزی تیمی مرکب از فرهیختگان حوزه و دانشگاه، فعالیت خود را در زمینه های مختلف مذهبی، فرهنگی و علمی آغاز نموده است.

اهداف: دفاع از حریم شیعه و بسط فرهنگ و معارف ناب ثقلین (کتاب الله و اهل البیت علیهم السلام) تقویت انگیزه جوانان و عامه مردم نسبت به بررسی دقیق تر مسائل دینی، جایگزین کردن مطالب سودمند به جای بلوتوث های بی محتوا در تلفن های همراه و رایانه ها ایجاد بستر جامع مطالعاتی بر اساس معارف قرآن کریم و اهل بیت علیهم السلام با انگیزه نشر معارف، سرویس دهی به محققین و طلاب، گسترش فرهنگ مطالعه و غنی کردن اوقات فراغت علاقمندان به نرم افزار های علوم اسلامی، در دسترس بودن منابع لازم جهت سهولت رفع ابهام و شبهات منتشره در جامعه عدالت اجتماعی: با استفاده از ابزار نو می توان بصورت تصاعدی در نشر و پخش آن همت گمارد و از طرفی عدالت اجتماعی در تزریق امکانات را در سطح کشور و باز از جهتی نشر فرهنگ اسلامی ایرانی را در سطح جهان سرعت بخشید.

از جمله فعالیت های گسترده مرکز :

الف) چاپ و نشر ده ها عنوان کتاب، جزوه و ماهنامه همراه با برگزاری مسابقه کتابخوانی

ب) تولید صدها نرم افزار تحقیقاتی و کتابخانه ای قابل اجرا در رایانه و گوشی تلفن همراه

ج) تولید نمایشگاه های سه بعدی، پانوراما، انیمیشن، بازیهای رایانه ای و ... اماکن مذهبی، گردشگری و ...

د) ایجاد سایت اینترنتی قائمیه www.ghaemiyeh.com جهت دانلود رایگان نرم افزار های تلفن همراه و چندین سایت مذهبی دیگر

ه) تولید محصولات نمایشی، سخنرانی و ... جهت نمایش در شبکه های ماهواره ای

و) راه اندازی و پشتیبانی علمی سامانه پاسخ گویی به سوالات شرعی، اخلاقی و اعتقادی (خط ۲۳۵۰۵۲۴)

ز) طراحی سیستم های حسابداری، رسانه ساز، موبایل ساز، سامانه خودکار و دستی بلوتوث، وب کیوسک، SMS و ...

ح) همکاری افتخاری با دهها مرکز حقیقی و حقوقی از جمله بیوت آیات عظام، حوزه های علمیه، دانشگاهها، اماکن مذهبی مانند مسجد جمکران و ...

ط) برگزاری همایش ها، و اجرای طرح مهد، ویژه کودکان و نوجوانان شرکت کننده در جلسه

ی) برگزاری دوره های آموزشی ویژه عموم و دوره های تربیت مربی (حضور و مجازی) در طول سال

دفتر مرکزی: اصفهان/خ مسجد سید/ حد فاصل خیابان پنج رمضان و چهارراه وفائی / مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان

تاریخ تأسیس: ۱۳۸۵ شماره ثبت: ۲۳۷۳ شناسه ملی: ۱۰۸۶۰۱۵۲۰۲۶

وب سایت: www.ghaemiyeh.com ایمیل: Info@ghaemiyeh.com فروشگاه اینترنتی:

www.eslamshop.com

تلفن ۲۵-۲۳-۲۳۵۷۰۲۳ (۰۳۱۱) فکس ۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱) دفتر تهران ۸۸۳۱۸۷۲۲ (۰۲۱) بازرگانی و فروش ۰۹۱۳۲۰۰۰۱۰۹ امور

کاربران (۰۳۱۱)۲۳۳۳۰۴۵

نکته قابل توجه اینکه بودجه این مرکز؛ مردمی، غیر دولتی و غیر انتفاعی با همت عده ای خیر اندیش اداره و تامین گردیده و لی جوابگوی حجم رو به رشد و وسیع فعالیت مذهبی و علمی حاضر و طرح های توسعه ای فرهنگی نیست، از اینرو این مرکز به فضل

مرکز تحقیقات و ترجمه

اصفهان

گام‌ها

WWW

برای داشتن کتابخانه های تخصصی
دیگر به سایت این مرکز به نشانی

www.Ghaemiyeh.com

www.Ghaemiyeh.net

www.Ghaemiyeh.org

www.Ghaemiyeh.ir

مراجعه و برای سفارش با ما تماس بگیرید.

۰۹۱۳ ۲۰۰۰ ۱۰۹

